Robert Mc.Kew - Reed de Roven

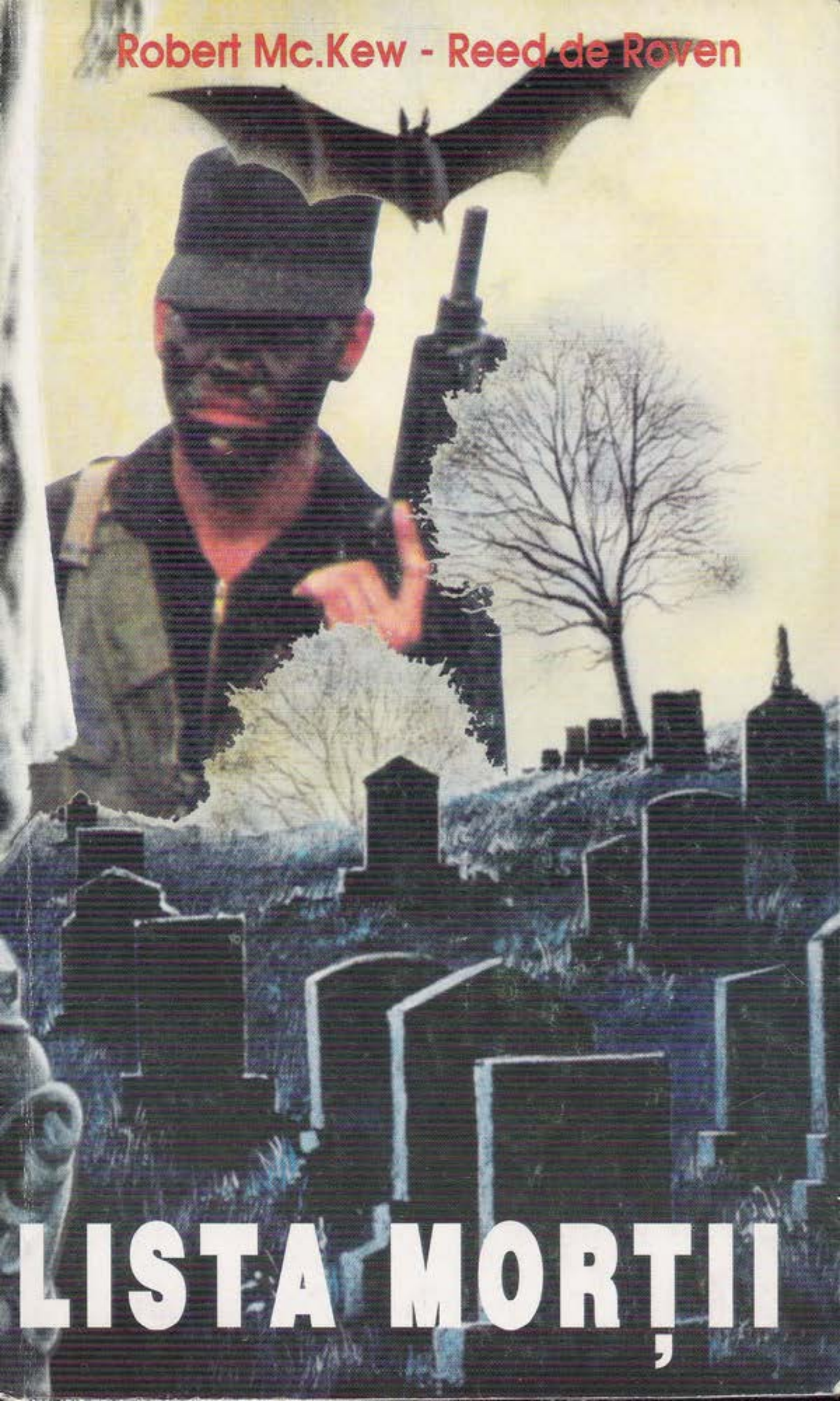

LISTA MORȚII

ROBERT MC. KEW - REED DE ROVEN

LISTA MORȚII

Traducere de
ALEXANDRU DIMA

EDITURA "PANGEEA"
BUCUREȘTI
1993

ISBN 973-96263-1-9

Prolog

Blake porni ștergătoarele de parbriz.

- Cât avem de mers? mormăi Nagy.

Blake încetini la curbă, apoi accelera din nou.

- Vreo 20 de km.

- Pentru Dumnezeu, fii atent să nu derapezi. Alunecă ca dracu' spuse Nagy, îngrijorat.

Purta ochelari bifocali, cu ramă groasă de os, care-i măreau ochii apoși sugerându-i lui Blake un pește într-un acvariu. Avea o înfățișare ciudată.

Era o noapte urâtă și din cauza ploii care cădea drumul era dificil de urmărit dar nici vorbă să încetinească. Erau în criză de timp. Dacă întârziau, trecerea trebuia amânată, și asta, mai ales acum, putea fi periculos.

Maghiarul se frământa pe locul lui, făcând tot felul de mișcări cu mâinile.

- Ești sigur că știi bine locul?

- Așa s-ar cuveni. Am făcut-o de mai multe ori, răspunse Blake, atent să nu i se simtă neliniștea.

Toţi sunt la fel, gândi el. Chiar şi cei cu multă experienţă. Toţi intră în panică pe ultima sută de metri.

Nagy clătină din cap, montându-se pentru o nouă izbucnire a nervilor, ca aceea de la hotelul Wurzel. Se întâmplase exact în mijlocul foierului şi Nagy era prea încins ca să-i mai pese cine-l aude. Blake se cutremură. Simpla amintire a scenei îl făcea să transpire. Şi culmea era că nimeni nu-i dăduse nici cea mai mică atenţie. Odată în plus, norocul orb intervenise pentru a le salva pielea.

- Dar de ce acum, se văită Nagy, tocmai când totul părea că merge bine? Asta nu pot să înţeleg! De ce acum?

- Poate te-ai desconspirat, răspunse Blake blând.

- Nici gând!

- Eşti sigur?

Nagy ezită, dar numai o clipă.

- Aş fi ştiut, spune el belicos.

- ... Probabil că prea târziu. Centrul nu-şi poate asuma riscul, spuse Blake, fără să mai adauge că Abteilung înhăţase deja şase din agenţii lor cei mai buni din Germania de est, care practic era vecină şi putea uşor ajunge şi la alte ramificaţii ale Reţelei. Lumina roşie clipea şi n-aveau intenţia să riste. Dura prea mult recrutatul şi instruirea unor agenţi buni. Era mai bine să-i recupereze acum înainte de a fi prea târziu.

Drumul se îngusta uşor şi Blake scoase capul pe fereastră. Abia putea distinge umbrele mai adânci ale pinilor înalţi care ajungeau până la marginea drumului. Observă în acelaşi timp că ploaia se mai potolise.

Încetini pentru că, dacă-și aducea bine aminte, curba trebuia să fie undeva pe stânga, ceva mai sus.

- Asta-i problema voastră, mormăi Nagy. Centru e prea departe de câmpul de operații. Voi, americanii ați putea învăța ceva de la ruși.

Blake își arătă dinții.

- Ei sunt mai vechi în branșă...

Nagy nu-și mai luase ochii de la el de câtva timp și privirea lui mioapă, continuă îl enerva. Aproape că puteai să-i citești gândurile. "Pot să am încredere în el?", se întreba ungurul. Era Blake cel care pretindea să fie sau era altcineva, poate vreunul din contra-spionajul K.G.B.-ului? era întrebarea cheie în toate țările satelite. "Pot să am încredere în el sau nu?". Marea întrebare colectivă.

- Iată curba, gândi Blake cu voce tare. Trăgând scurt de volan intră pe niște șleauri noroioase. Doi pereți de frunze se ridicau abrupt de o parte și de alta. Noroiul era un avantaj. Dar mai era încă de mers, își spuse el.

Nagy, îl privea suspicios, cu albul ochilor măriți lucind în lumina scăzută a tabloului de bord.

- Cum trecem prin câmpul de mine?

- Te ții după mine.

- Ce facem cu nenorocita asta de mașină?

- O lăsăm.

- Da' o să fie găsită. Orice tâmpit știe asta.

Începu să bombăne pentru sine de data asta în maghiară. "Doamne, în ce-am intrat!"

Blake începea să-şi piardă calmul. Îl întrerupse scurt şi brutal.

- Mai e cineva acolo. O duce înapoi la Budapesta. E bine?

Nagy se afla pe punctul unei crize. O mică zguduitură şi avea să explodeze.

- Pe dracu' zbieră el. Şi acum ai să fii bun să-mi explici cum se poate traversa un câmp minat în bezna asta?

Blake se străduí să fie răbdător. Având grijă să nu-şi trădeze iritarea, răspunse:

- Ne târâm. Coridorul e marcat cu benzi pe fiecare parte.

Nagy părea mai tânăr decât era în realitate. Nu-i dădeai mai mult de treizeci de ani dar după câte ştia Blake, activa deja de zece ani aşa că avea mai mult. Se întrebă cum de nu se gândise la asta până atunci.

- Să dea Domnul să fie aşa, bombăni Nagy, gândindu-se la el însuşi. Dacă nu, s-a zis cu noi!

Se îmbăţoşă brusc aducându-şi aminte de altceva:

- Şi ce facem cu ăia din turnul de pază? Isuse Christoase, cum rămâne cu ăia? Reflectoarele... N-avem nici o şansă!

Nagy era acum disperat şi în stare de orice: să fugă, chiar să tragă. N-ar fi prima oară ca panica oarbă, iraţională să se declanşeze. Chiar şi la agenţi duri ca acesta. Blake ştia că trebuie să spună ceva, repede.

- Am aranjat o pană de electricitate, spuse el calm. Nu va fi nici o lumină.

Întinse o mână pentru a-l liniști.

- Ești sigur?

Blake dădu din cap. Pielea lui Nagy era rece ca gheața.

- Să dea domnul!

Nagy se lăsă pe spate.

Blake se uită la ceas apoi opri motorul și stinse farurile.

- Așteptăm vreo cinci minute apoi coborâm și o luăm pe jos. Liziera e cam la trei kilometri de aici. Urmează câmpul cu mine.

Nagy suspină adânc.

- Pot să fumez?

- Da, dar folosește bricheta de bord.

Stăteau acolo așteptând în întuneric. Blake simțea frica lui Nagy, aproape ca pe un miros. După un timp, în aparență redevenit stăpân pe sine, spuse cu o voce șterșă:

- Deci tu ești agentul de verificare!

- Ce te face să crezi asta?

- M-am întrebat adesea cum arăți.

Blake nu răspunse. Încercă să găsească o minciună convingătoare.

- Ești sau nu?

- Nu.

Nagy reuși chiar să râdă, deși fără prea mult succes, pentru că nu-și putea ascunde frica. Așa erau toți. O purtau ca pe o mască desfigurantă din clipa în care intrau în teren. Blake se uită din nou la ceas apoi deschise

portiera şi coborî. Nagy se pitulă pe lângă el ca un copil speriat să nu fie părăsit, şi porniră la drum. Mersul era greu din cauza noroiului.

- Putem vorbi?

- Deocamdată da, spuse Blake moale. Îţi spun eu când să taci.

Vocea lui suna normal în ciuda sentimentelor sale. Făcuse tot ce-i stătuse în putere. Farkis jurase că grănicerii din turnul de pază erau oamenii lui şi că cineva defectase generatorul, dar putea apare ceva neprevăzut. Simţea chiar teama aceea care-ţi pătrunde stomacul şi-ţi înmoaie genunchii urcând spre cap. Continuau să meargă înnotând în noroiul care li se lipea de picioare.

- Ei, voiai să vorbeşti. Vorbeşte.

Nagy respira greu şi Blake îşi dădea seama că şi el gâfâie.

- Dacă nu scap cu bine... articulă ungurul, adică, dacă se întâmplă ceva... am pe cineva la Budapesta. Am lăsat la ambasada voastră detaliile... nu că mi-ar fi rudă sau ceva... Pentru o clipă îl prinse pe Blake de braţ. Puteţi s-o scoateţi din ţară?

Blake se opri şi se întoarse spre el.

- Nimic n-o să se întâmple, spuse el, cu o voce lipsită de nuanţă care-i dezvălui cât de abil devenise în minciuni. Dar el era un bătrân supravieţuitor şi pentru a fi aşa ceva, trebuise să înveţe această artă.

- Puteţi s-o scoateţi? insistă Nagy ridicând tonul.

- Da.

- Eşti sigur.

- Sigur.

Se simți mai bine după asta și își continuă drumul în tăcere. Mai merseră o jumătate de oră apoi Blake se opri la marginea drumului.

- Asta e cărarea, șopti el. Nici o vorbă de acum încolo și ține-te cât mai aproape de mine. Dacă e nevoie să-mi spui ceva, șoptește.

O luară pe potecă, umblând cu grijă pe sub copaci. Era întuneric de parcă s-ar fi aflat în fundul unei mine și se tot împiedicau bâjbâind printre ramuri, făcând pas după pas, bucuroși că scăpaseră de noroiul de pe drum.

Blake ridică ceasul cu cadran luminos până aproape de nas și șopti:

- Rămânem aici câteva clipe.

- Cât mai avem? întrebă Nagy, în șoaptă, cu tremurul acela care trăda teama din nou prezentă.

- Nu mult.

- Nagy se așeză alături pe covorul moale și ud din ace de pin și miros plăcut.

N-ai mai făcut asta până acum? întrebă Blake imediat. Vorbi atât de încet încât celălalt nici nu-l auzi.

- Ce?

Blake își lipi gura de urechea lui.

- Ai mai traversat vreodată un câmp de mine?

- O singură dată, rosti Nagy cu greutate. Și am jurat să n-o mai fac niciodată.

- Ține-te cât mai aproape de mine. Știu unde sunt panglicile. Nu pățești nimic dacă te ții aproape.

- Voi fi cu nasul în fundul tău, șopti Nagy, răgușit.

Când în cele din urmă ajunseră în luminiş, era o tăcere de mormânt. Se lungiră la pământ chiar în margine forţându-şi ochii într-un efort de a vedea gardul înalt de sârmă care se întindea dincolo de câmpul proaspăt arat şi care conţinea vreo 200 metri de mine. Asta se întindea pe toată lungimea frontierei şi gândul acesta era înfiorător.

-Adu-ţi aminte că sunt dispuse în găuri superficiale aşa că nu depăşi panglicile. Nu ştiu cât e de lat câmpul. Se schimbă mereu.

- E momentul cel mai potrivit să mi-o spui!

- Oricum lucrurile merg bine până acum. Luminile sunt stinse.

Blake se uită la ceas pentru ultima oară şi văzu că era momentul să iasă în câmp.

- Am să caut panglicile. Trebuie să fie în stânga noastră. Dacă vrei să ne oprim apucă-mă de gleznă. Astfel mergem până ajungem dincolo.

- Pentru Dumnezeu, dă-i drumul! gâfâi ungurul, şi începură să se târască de-a lungul câmpului arat.

Blake avu un moment de panică, când mâna i se lăsă pe ceva ce părea alarmant de metalic. Se opri, auzi respiraţia grea a lui Nagy exact în dosul urechii lui apoi îşi dădu seama că obiectul nu era decât o piatră. Respiră adânc apoi începu să se târască din nou, greblând pământul cu una din mâini, căutând orbeşte panglica. Să zicem că n-o găseşte, şi atunci? Dar dacă a trecut de ea? Continuă să meargă, sperând c-o va găsi. Apoi o simţi, degetele lui se închiseră uşor pe panglica întinsă. Trebui să se oprească o clipă pentru a-şi trage sufletul şi simţi sudoarea

lunecând în jos de la ceafă pe guler. Cât p-aci să treacă de ea. După o clipă o ridică ușor apoi o lăsă puțin în jos câțiva centimetri până fu convins că o găsise. În timp ce făcea primul pas (mergeau în patru labe) și intra în câmpul arat, îl auzi pe Nagy șoptind ceva cu frenezie, în maghiară, probabil o rugăciune. Se odihniră o clipă apoi porniră iar urmând fundul unei brazde.

Continuară să meargă un timp care păru foarte lung și la un moment dat Blake ridică capul, dar conturul vag al gardului părea la fel de departe ca și la început. Asta nu prea era bine. Omisese să-i spună lui Nagy că aveu doar 15 minute pentru a ajunge la gard și a găsi tunelul și că dacă nu ajungeau la timp, riscau să se aprindă lumina. Dacă oamenii lui Farkis fuseseră înlocuiți dintr-un motiv oarecare, sau omul care se ocupa de generator fusese descoperit? Blake alungă aceste gânduri și continuă să se târască mărind viteza, lunecând ușor de-a lungul panglicii. Un singur pas greșit și erau morți. Dacă nu-i omora mina, îi omorau grănicerii din turn chiar dacă erau oamenii lui Farkis. Dacă n-ar face-o, s-ar trăda singuri.

Părea să fi trecut un secol de când coborâseră în livadă; hainele, coatele și genunchii se afundau în bulgării grei, noroioși, dar mergea mai departe cu Nagy în urma lui, întâi un genunchi, apoi altul, durerea ascuțită din plămâni amintindu-le că nu puteau merge mai departe fără să facă o pauză. Când ridică din nou capul, Blake văzu gardul. Era clar vizibil și nu mai departe de 50 de metri.

Blake se simţi uşor ridicol. Un om la vârsta lui târându-se pe un câmp arat în mijlocul unei primăveri ploioase în Ungaria. Asta era cariera pe care şi-o alesese? Poate fi ea numită astfel? Un om fără nume, fără o profesie pe care s-o poată declara, acceptând să trăiască printre scursorile lumii unde adevărul era un miraj monstruos, trădarea o simplă obişnuinţă şi un mormânt fără nume, sfârşitul cel mai probabil. Pentru ce? Ideologii politice? Câţi se perindaseră de la început? Cât nisipul deşertului; dispăruseră fără urme pentru a fi înlocuiţi cu alţii asemănători. Pentru că oamenii nu s-au schimbat niciodată şi nici nu se vor schimba din câte înţelegea el.

Îşi dădu seama că ajunseseră la gard când se izbi cu capul de sârma tare. Unde se sfârşea panglica, începea tunelul. Un lucru ştia sigur: curentul fusese într-adevăr întrerupt. Altfel s-ar fi prăjit în clipa în care capul lui atinsese gardul. Până aici era bine.

- Ce facem acum? şuieră Nagy.

- După ce ieşim din tunel, şopti Blake, mai avem o sută de metri de mers. Dar asta e pe teren neutru şi nu sunt mine. După ce-am traversat şi asta, suntem în Austria. Ne aşteaptă o maşină cam la o jumătate de kilometru de acolo.

Când începură să se târască prin tunel, se găsiră cu mâinile până la coate în apă rece ca gheaţa. Blake îl auzea pe Nagy bălăcind apa în urma lui, blestemând mama care-l adusese pe lume. Blake îl invidia, detaşarea lui rece frustrându-l chiar şi de această mică alinare.

Până aici totul se desfășurase conform planului și când ieșiră din tunel rămaseră nemișcați un minut sau două pentru a permite circulației să-și reia cursul prin membrele lor înghețate. În fața lor se întindea ultima sută de metri.

Se uitară la cel mai apropiat turn care se profila în întuneric, la vreo cincizeci de metri mai la stânga, platforma de tip Auschwitz pierzându-se în întunericul mut din interiorul cabinei propriu-zise. În clipa următoare Blake sări în picioare și o luă la fugă.

Lumina bruscă care tâșni era orbitoare. Își ridică mâinile pentru a-și acoperi fața. Țipătul lui Nagy se auzi înainte de a fi fost izbit de gloanțe. Fuseseră doar două împușcături trase cu o pușcă de calibru mare, dotată probabil cu telescop.

Blake întoarse capul să-l privească. Știa că murise. Zăcea acolo cu fața la pământ, cu ochelarii încă la ochi. Jumătate din craniu era spulberat și sângele curgea adunându-se în golul dintre omoplați.

E neplăcut să vezi un om ucis. În momentele sale de meditație, Blake se gândise adesea la lipsa lui de emoție când vedea așa ceva, sau mai ales, când el însuși, ca în cazul de față, era instrumentul prin care se realiza.

Dar, la urma urmei, contraspionajul prin însuși natura lui, nu putea fi evaluat în termeni de loialitate. Era adesea nevoie ca un om ca Nagy să furnizeze informații reale pentru a stabili o credibilitate față de partea cealaltă. În cazuri extreme această acțiune putea fi considerată ca fiind același lucru cu o trădare autentică.

Din nefericire, în acest caz ambele părți hotărâseră să se lipsească de serviciile lui în același timp și aceasta era soarta inevitabilă a agentului dublu.

Blake privi în sus la turn așteptând ca lumina să se stingă din nou. Apoi, cutremurat, se întoarse și începu să meargă încet spre drumul de dincolo de zona neutră.

Capitolul unu

Blake stătea lungit cu voluptate în apa aburindă, gândindu-se ce bine e să trăiești, și spunându-și că erau multe lucruri cărora trebuia să le fie recunoscător. Centrul fusese generos acordându-i un concediu de 6 săptămâni și se gândea cu plăcere la toate acele zile de care dispunea, pentru a se apropia din nou de fiica lui care în acea clipă era doar la câțiva pași distanță, în dormitorul ei făcându-și bagajele pentru prima lor vacanță adevărată petrecută împreună.

Învățase de mult să-și scoată din minte zonele întunecate, acea parte din viața lui care intra în capitolul "muncă". Conștiința - dacă asta era cuvântul - își pierduse sensul și tot ceea ce dorea de la viață acum era un pic mai multă apă "caldă". Mormăind satisfăcut deschise robinetul de apă fierbinte cu degetele de la picior. Ce plăcere să vadă din nou Cape-Code, să lenevească în lungile zile de vară, să oprească ceasul, să lase momentele statice să se

încrusteze în memoria sa pentru ca în viitor să-şi aducă aminte de ele cu plăcere.

Janis arăta bine. Anglia îi pria. Toate problemele legate de trecerea de la un mic colegiu din New-England la Universitatea din Londra se rezolvaseră cu bine. Era uimitor cât de bine se adaptau tinerii de azi la noile condiţii. Tinereţea ca şi dragostea e oarbă şi probabil aşa trebuie să fie. Iat-o, 19 ani, plină de vitamine, cu drăcuşori în ochi, cu un piept care punea bine în valoare un tricou, absolut ultimul răcnet, nimic la mâna a doua şi pe deasupra, drăguţă.

Sam suspină. Nu era un gând pe de-a întregul mulţumitor arătându-i că toate acestea rămăseseră în urma lui. Bătuse prea multe drumuri, nu-l mai aştepta nici o surpriză după nici un colţ. O singură dată eşti tânăr.

Îşi aduse aminte de momentul când intrase în apartament în seara precedentă: un ţipăt brusc de fetiţă şi dulcea povară a trupului ei făcându-l să-şi piardă echilibrul în clipa când trecea pragul.

- Tată. O, tată... scumpule.

Braţe care nu mai erau costelive, încercuite pe după gât, buze emoţionate umblând pe obrajii lui ţepoşi şi apoi mână în mână înaintând în cameră.

- Pari atât de slab! Ce-ai făcut? Stai să-ţi aduc ceva de băut.

Avea o siluetă sveltă ca a mamei ei şi picioare lungi admirabile, cu glezne subţiri încălţate în adidaşi închişi cu şireturi.

- Mai întâi să scap de asta, spuse el, stânjenit fără nici o explicație, arătând spre valiza abandonată după asaltul asupra lui din hol. Nu-și dăduse seama până atunci ce mult îi fusese dor de ea, ce mult însemna ea pentru el. N-o să mai lipsească niciodată atâta timp. Bucuria, încântarea, descoperirea tranziției de la copil la femeie în zbaterea unei pleoape. Nu era posibil. Timpul era nemilos.

Regret? Timpul pe care l-ar fi putut petrece împreună. "Neghiob afurisit" se admonestă Blake în fața pereților îmbrobonați de aburi. "Mare, mare neghiob".

Afară obiectul frământărilor sale sufletești stătea în dormitor trăgând cu exuberanță fermoarul ultimei genți de voiaj pe care o duse apoi în hol. Monica Riley se așeză cuminte pe sofaua din cameră, își încrucișă picioarele elegante și zâmbi: Janis era o ființă atrăgătoare, iar Monica era și ea puțin frământată sufletește.

- Ești nerăbdătoare draga mea? întrebă ea afectuos ignorând băutura pe care Janis i-o pregătise în grabă cu câteva minute în urmă.

Jenis veni din nou în cameră, se trânti pe un fotoliu și înclină capul distrată:

- Poftim?

- Cât timp a lipsit de data asta?

Janis își încreți nasul.

- O, câteva luni ca de obicei. Tot așa se întâmpla și în America.

Se uită admirativ la femeia în vârstă apoi spuse:

- Doamne, ce drăguță ești! Întotdeauna arăți de parcă tocmai ai coborât din vitrina lui Saks de pe Fifth Avenue.

Monica râse.

- Mă cam îmbătrânește, nu?

Janis rareori răspundea la întrebări pentru că rareori le auzea. Continuă:

- Adică de când ești cu tata nu te-am văzut niciodată cu urme de creme pe față sau cu părul pe bigudiuri - își încreți fruntea frumoasă.

- Cum de ai timpul necesar ca scriind toate articolele alea pentru ziare și reviste... Unde te duci?

Monica se ridicase, își lăsase paharul și se îndrepta spre baie.

- Să văd ce face. Nu se mai aude nici un zgomot.

Bătu în ușă o dată apoi o deschise.

- Sam?

- Ihî?

Monica intră înăuntru, îi puse paharul în mână, se retrase grăbită și se întoarse la sofa în momentul în care Janis spunea:

- N-ar fi grozav dacă ar avea un serviciu stabil, pentru un timp? E nevoie de avocați internaționali aici ca oriunde, nu? Sau poate o slujbă neguvernamentală, la o universitate, ceva... Ar fi un conferențiar grozav, e un bărbat atât de bine că toate puștoaicele ar da buzna la facultatea de drept.

Monica începu să tușească.

- N-ar fi exclus.

- Am putea chiar să ne cunoaștem mai bine. Ce folos să ai un tip așa frumos de tată dacă e plecat tot timpul? - Janis o fixă brusc cu o privire fără să clipească. - O, la naiba! exclamă ea. Ce spuneam? Când vă căsătoriți? Asta-i ceea ce vreau să știu.

Monica își netezi calm cutele fustei apoi reuși să spună blând:

- Ți-ar place?

Janis dădu din cap nerăbdătoare.

- Ar cam fi timpul, nu?

- N-am știut că cei de vârsta ta se preocupă atât de mult de lucrurile astea.

Janis rămase în picioare, nemișcată privind-o pe Monica fără să clipească. Era un moment solemn pentru ea.

- De ce-i dai atâta importanță, întrebă femeia mai vârstnică, blând.

Janis continuă s-o privească apoi spuse solemn:

- Nu știu... Te cunosc de atâta timp. Ai fost minunată... în toți anii aceștia. Aveam doar 9 ani când te-a cunoscut tata. Mama murise de atâta vreme...

- Cinci ani, interveni Monica, regretând imediat izbucnirea.

- ... de-abia dacă-mi mai aminteam de ea, și de atunci, continuă fata cu vocea ușor nesigură, tu mi-ai fost întotdeauna aproape la nevoie.

Nu era deloc stânjenită. Zâmbea deschis.

- Uneori, în ultimul timp, m-am întrebat cum ai reușit, având în vedere cât ești de ocupată.

Brusc, Monica simți impulsul de a o mângâia. Părea atât de vulnerabilă. Aplecându-se, îi luă mâna în mâinile ei:

- Într-o bună zi, și sper ca asta să fie curând, începu ea blând, avem de gând să ne căsătorim și să ne întemeiem un cămin, într-un an sau doi. Ți-am răspuns la întrebare?

Zâmbetul ei era o încântare, spiritul tineresc era pe deplin restabilit. Impulsiv, aruncându-și brațele pe după gâtul prietenei ei, Janis o sărută apăsat pe obraz, apoi fulgerată de un gând se desprinse, zicând anxioasă:

- Dar de ce să așteptați doi ani?

Monica îi adresă unul din acele zâmbete ale adulților.

- E nevoie de timp pentru a pune la punct unele detalii. Tatău tău s-ar putea pensiona ceva mai devreme, iar eu am să renunț la slujbă. Există o fermă în New England care ni s-ar potrivi admirabil.

Blake termină cu bărbieritul și după câteva minute apăru complet îmbrăcat. Janis aruncă o privire la ceas și trecând pe lângă el ciripi:

- Mă duc să mă fardez.

Blake întinse brațul și o atrase spre el.

- N-ai uitat nimic?

- Oh, tată...

Blake întinse spre ea obrazul proaspăt ras:

- Dă-mi un pupic exact aici.

Bagă mâna în buzunar, scoase un pachețel legat cu panglică și îl puse în palma ei. Janis îl desfăcu nerăbdătoare și ridică un lanț masiv de aur cu un medalion

făcut dintr-un metal prețios. Redusă la exclamații gâtuite, reuși în cele din urmă să bâiguie:

- Monica, vino să vezi.

Blake îl luă solemn în mână și i-l puse în jurul gâtului.

- Tată, n-ar fi trebuit...

Stătea nemișcată, suspendată între râs și plâns. În cele din urmă le făcu pe amândouă.

- E încântător, exclamă Monica, și o sărută.

- Ziua mea de naștere e abia în noiembrie, spuse ea pe jumătate plângând. E prea devreme.

Semăna atât de mult cu mama ei la aceeași vârstă! Blake se simți incapabil să spună ceva. O împinse ușor spre dormitor.

- N-ar trebui să-ți faci bagajele?

Când rămaseră singuri, Monica spuse încet:

- I-ai făcut o mare bucurie. Era și timpul. Ce ți-a venit?

- M-am simțit vinovat.

- De ce acum? întrebă ea, apropiindu-se.

- V-am neglijat pe amândouă prea mult. De acum am să fiu un băiat bun.

- Ții mult la ea, nu?

- Și la tine la fel.

- Sam?

- Sunt aici.

Monica se opri, coborând privirea.

- S-a întâmplat ceva?

- Nu te atașa prea mult de ea. Într-una din zile, va întâlni un băiat.

Blake își dezgoli dinții.

- M-aş mira să n-o facă. Şi asta destul de repede, după cum arată.

Uşurată de reacţia lui, Monica îşi regăsi calmul obişnuit.

La rândul lui, Blake o cântărea: "N-arată rău deloc" îşi spunea el.

Monica râse vesel, dorindu-l, amintindu-şi de ultima oară când îl văzuse.

- Şi tu arăţi bine, spuse ea întorcându-se spre fotoliu.

Din trei paşi Blake fu lângă ea, şi o ridică în braţe. Când îi dădu drumul, văzu că rujul de pe buze era intact.

- Uf! suflă ea.

- Grozav!

- Unde te-au trimis de data asta?

- Mi s-a făcut o sete..., spuse Blake, îndreptându-se spre tava cu băuturi de pe bufet.

- Plimbarea obişnuită, adăugă el aruncând două măsline mari în paharul lui şi al ei.

Reveni cu băuturile şi se aşeză pe sofa alături de ea.

- Budapesta, Viena, circuitul ăsta.

Îi apucă mâna şi i-o strânse.

- Am închiriat o vilă la Cape pentru 6 săptămâni. Crezi c-ai putea veni pentru o săptămână, două? Loc berechet...

Ea-l ciupi de obraz.

- Mi-ar place, dar nu pot mai devreme de sfârşitul lui august.

- Ne conduci la aeroport?

- Nu pot. Sunt prinsă până peste cap.

Își luă geanta și se ridică.

- Ne luăm rămas bun aici.

Monica băgă capul pe ușa camerei lui Janis pentru a-i spune la revedere. Blake se gândi să mai amâne călătoria o zi sau două și tocmai vroia să-i spună asta, dar ea îi citi gândul.

- Nici nu știi când o să treacă timpul, scumpule, și deodată ai să te pomenești plimbându-te cu mine pe plaja aceea superbă. Și nu uita să-i spui lui Janis că am să trimit femeia mea să țină ordine până vă întoarceți.

Se aplecă, puse brațele pe după gâtul lui și-l sărută lung.

- Pe curând, șopti ea.

Blake rămase încă multă vreme cu ochii pe ușă după plecarea ei.

* * *

În timp ce Blake plătea taxiul, în fața intrării 3 de la aeroportul Heathrow în spatele său se opri un autobuz și începu să-și descarce pasagerii. Trei tineri, toți în jur de douăzeci de ani se grăbiră spre locul unde hamalii scoteau deja bagajele. Aveau părul lung și purtau blugi strânși pe picior și decolorați. Își găsiseră bagajele și se alăturară grupului care intra în clădire.

Înăuntru, Janis găsi un ghișeu al Pan-Am-ului liber. Sam își făcu loc cu bagajele și-i întinse stewardezei tichetele.

- Zborul 8-1-6 pentru New York, şuieră el, suntem la timp?

Stewardeza le cântări bagajele, puse sigiliile şi ştampila pe bilete şi arătă spre o scară rulantă la capătul holului. Janis îl luă de braţ şi-l trase după ea.

La intrarea clădirii se opri o altă maşină şi din ea coborâră alţi trei tineri, replică a primilor trei, şi se îndreptară spre uşă. Unul era japonez. Uşor împovăraţi cu sacoşe şi genţi Duffel, intrară repede înăuntru. Apoi opri un taxi şi mai coborî o pereche. Unul arăta a neamţ cu o faţă pătrată, nebărbierită şi păr lung, galben; celălalt ţinuse să semene cu Che Guevara. Aveau amândoi rucksaci şi se grăbiră să intre.

Sus, chiar în sala de plecare se făcea verificarea paşapoartelor.

Primii trei tineri îşi făcură apariţia şi fură urmaţi de ceilalţi. Blake şi Janis veneau în urma lor.

Janis bătu din palme ca o şcolăriţă şi exclamă:

- Închipuieţi! Şase săptămâni pline fără să avem altceva de făcut decât să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt!

Se lipi de el punându-i capul pe umăr.

Se pare că am şi început, nu?

Iarăşi amintirea. Un simplu gest şi lucruri uitate năvăleau în mintea lui pentru a-i reaminti câte ar fi trebuit să facă şi nu făcuse. Un gest grijuliu, un cuvânt drăguţ care să aducă bucurie unei inimi tinere şi pline de speranţă. Pe Dumnezeu, n-o să se mai întâmple, nu cu ea.

Timpul. Dacă n-avea, trebuia să-și facă. De acum încolo ea va fi pe primul plan. Nu va mai face aceleași greșeli. Gata!

- Tot ce-a fost până acum s-a terminat, murmură el, strângând-o ușor de umăr. Ai să vezi. Vom ajunge să ne cunoaștem. De câte ori vei întoarce capul, peste cine ai să dai? Peste mine.

Un funcționar tânăr îi dădu lui Blake pașapoartele, iar el o luă pe Janis strâns de braț și trecură dincolo la capătul cozii pentru vamă unde se făcea controlul bagajului de mână. Reuși să zâmbească:

- Mai ai și tu de studiat, nu?

Dar nimic n-o putea întrista pe Janis în dimineața asta. Viața era dulce.

Unul dintre acei tineri ajunsese aproape la capul cozii, mai erau doar doi inși în fața lui. Slăbind curelele genții grele Duffel, de pe umăr, se întoarse pentru a schimba o privire cu prietenii săi care erau mai în urmă. Unul purta un tricou portocaliu-aprins, celălalt un maieu negru sub o geacă largă, uzată. Stătea nemișcat cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Avea o față delicată cu oase mici și neobișnuit de palidă. Arăta rău. O mamă tânără cu un copil în brațe era chiar în fața lui și când mama avansă copilul îi zâmbi și-i zdrăngăni jucăria în față. Tânărul nu-i dădu nici o atenție, se gândea la altceva. Spre deosebire de ceilalți era proaspăt ras.

Ceva mai înapoi, la controlul pașapoartelor, apărură neamțul și "Che Guevara" urmați de japonez și de alți

doi. După verificarea paşapoartelor se despărţiră, îndreptându-se separat spre cele patru colţuri ale holului.

În capul cozii de la vamă, primul tânăr se afla exact în dosul unei femei furioase care avea un schimb de cuvinte înţepătoare cu un funcţionar în legătură cu valiza de mână. Privea nerăbdător în jur, neatent la cele ce se petreceau în faţa lui. Ceilalţi mai în urmă, erau atât de preocupaţi încât nu observară un bărbat voluminos care se înghesui şi intră în rând, în faţa lor.

Blake continuă:

- Să ştii că în primele trei zile nu fac nimic decât să dorm. Ai destule de făcut fără mine... O mulţime de tineri fără obligaţii...

Janis râse cu ochii strălucind.

- Mi-ajunge cel pe care-l am deja, mulţumesc.

Tânărul neamţ stătea într-unul din colţuri frământând nervos între degete, curelele genţii Duffer. Într-un alt colţ japonezul îşi puse bagajul jos şi se aşeză şi el. "Che Guevara" se postase lângă coridorul care ducea la sala de bagaje. Nici unul nu se duse la vamă pentru verificarea bagajelor de mână.

Femeia furioasă din capul cozii trecu mai departe şi vameşul făcu semn primului dintre tineri să-şi deschidă geanta.

Tânărul părea incapabil s-o facă.

- Deschideţi, vă rog.

Brusc se auzi un strigăt frenetic. Vameşul rămase înlemnit când îşi dădu seama că se afla în faţa unui pistol mitralieră. Împuşcătura îi străpunse pieptul.

Apoi totul se declanșă deodată; un țipăt ascuțit, un val de strigăte, răpăit de pistol mitralieră, tropăit de picioare.

Oamenii alergau lovindu-se orbește unii de alții, cădeau, se ridicau iar, mânați de un impuls inconștient de a supraviețui, de a scăpa.

Blake o apucă pe Janis și o trase peste ghișeu, lăsându-se jos. Fata gâfâia, cu fața ei încântătoare schimonosită de uimire. Apoi văzu pistolul din mâna lui. Făcu o mișcare pentru a se ridica în picioare, dar bărbatul pe care de fapt nici nu-l cunoștea bine, o trase din nou jos.

- Ține capul jos, ordonă el, și rămâi pe loc!

Tânărul în bluza oranj, ținea câte o grenadă în fiecare mână. Calm, duse una la gură, trase cuiul cu dinții și o aruncă într-un grup de oameni ce se îngrămădeau la una din ieșiri. Tot atât de calm, o aruncă și pe a doua spre un grup de femei isterizate ce se înghesuiau în dosul unui paravan din fața intrării în speranța deșartă că placajul subțire le putea oferi protecție.

Prietenul lui, cel cu geaca ponosită trăgea calculat, de la mică distanță într-un grup dens în momentul în care prima grenadă urmată imediat de a 2-a, explodară azvârlind în aer, corpuri și membre.

Neamțul alerga în jur trăgând focuri rapide în ferestre, și bucăți mari de sticlă începură să cadă pe podea, înfigând sute de cioburi ascuțite în corpurile celor din mulțimea înebunită.

Blake se aruncă peste Janis în clipa în care o rafală de gloanțe trecu prin lemnul subțire al ghișeului exact

deasupra capului lor. Încă o grenadă explodă, învăluindu-i într-un fum des şi praf înecăcios, iar un obiect căzu drept în faţa lor. Janis începu să ţipe. Era un braţ de copil, smuls din umăr, cu zdrăngănitoarea strânsă în palmă. Janis se smuci sălbatec într-un efort de a se elibera, dar nimic nu putea mişca corpul greu al tatălui ei, Blake continua s-o apese, ţintuind-o de podea.

Oamenii fugeau în toate părţile, unii ca nişte fantome prin norii groşi de praf. Muribunzii şi morţii zăceau pe podeaua îmbibată de sânge, ciuruiţi de schije de grenadă. Şiruri de trasoare portocaliu-aprins se încrucişau în holul devastat. Un nou val de explozii transformă totul într-un infern de ipsos împrăştiat peste tot.

"Che Guevara" trăgea fără emoţie focuri rapide în tot ce mişca. Umbla ca cineva care se plimbă în parc într-o după-amiază liniştită de duminică, gloanţele lui tăind în două o femeie care scâncea. Un cuplu se avântă în linia de foc. Arma teroristului se înţepeni şi în clipa următoare fu strivit sub un maldăr de corpuri care-l izbeau cu intenţia de a-l rupe în bucăţi.

Un alt terorist merse de-a lungul ghişeului golind un întreg încărcător în câţiva oameni adăpostiţi într-un colţ. Blake se furişă în spatele lui. Trase un singur foc, nimerindu-l drept în ceafă, la baza craniului.

O femeie stătea aşezată pe podea privind cu o uimire plină de neîncredere la una dintre mâinile ei: mâna lipsea de la încheietură şi un val de sânge ţâşnea din artera deschisă la fiecare bătaie a inimii.

Un om țâșni în fața unui pistol-mitralieră și fața lui fu dezintegrată.

Cineva se prăbuși peste corpul unui copil pe moarte.

În dosul ghișeului, Blake o târî pe Janis spre o ușă laterală care dădea într-o altă cameră. Când ridică capul se pomeni privind în ochii întrebători ai unui terorist. Blake plonjă cu corpul înainte și în clipa următoare omul era la pământ. Se așeză deasupra lui, îi băgă țeava pistolului în gură și trase. Capul păru că se dilată iar ochii ieșiră din orbite și lunecară încet în jos pe ceea ce mai rămăsese din față. Janis urla acum încontinuu.

O parte a tavanului se prăbuși, stârnind câțiva dintre răniții care nu se putuseră feri. Blake ieși din praf și văzu unul din teroriști trăgând într-un grup de oameni strânși lângă un perete. Trase și forța glonțului îl făcu pe om să se răsucească în loc cu degetul încleștat pe trăgaciul armei care încă mai funcționa. Deși mort, trupul continua să se zvârcolească. Atunci, Janis sări în sus și se repezi drept în calea gloanțelor celui ucis. Tirul ucigător trasă o linie de găuri arzătoare prin corpul ei, făcând să-i ia foc jacheta. Blake rămase înlemnit. Incapabil să înregistreze ceea ce văzuse, stătea nemișcat. Apoi își reveni într-atât încât să se poată duce până la ea. Se lăsă pe vine și-i privi fața îndelung. Auzi un țipăt animalic și își dădu seama că venea din propriul său gât. Janis era moartă. Sări în picioare și se năpusti în hol.

Primul detașament de poliție dădu buzna înăuntru, se resfiră, făcând eforturi să-i izoleze pe teroriști de victimele

lor. Când îi văzu, unul dintre ucigaşi lăsă arma jos calm şi ridică mâinile deasupra capului. Era japonezul.

Holul era presărat cu cadavre, unele în poziţii groteşti, ca manechinele de mucava aruncate dintr-un magazin, mulţi cu hainele smulse, alţii încă vii încercând să se târască. Pretutindeni erau cioburi de sticlă, bucăţi de ciment şi aşchii sărite din mobilă. Existau câteva focuri şi pompierii se repeziră să le stingă. Curând podeaua fu acoperită de câţiva centimetri de apă, în unele zone ale holului.

Năvăli un nou grup de poliţişti, unii cu arme automate, care se repeziră spre unul din teroriştii ce se lupta cu trei bărbaţi şi o femeie isterizată. În clipa în care căzu, femeia scoase un pantof şi începu să-l izbească în faţă cu tocul. Continuă să-l lovească până când ţipetele ei se transformară într-un torent de orăcăieli. Când poliţiştii ajunseră lângă ei nu mai rămăsese din ucigaş decât un pachet informe de carne învineţită.

Câţiva poliţişti îl târau pe neamţ spre una din ieşiri şi se străduiau să ţină lumea la distanţă. Unul dintre călători cu hainele zdrenţuite şi însângerate, se repezi şi îşi înfipse dinţii în ceafa neamţului. Poliţiştii încercară să-l îndepărteze lovindu-l cu patul armei dar el rămase agăţat ca un câine turbat. Veniră şi alţi călători ţipând şi curând fură atât de mulţi încât poliţiştii abia mai puteau face faţă. Formând un cordon strâns în jurul neamţului, reuşiră să-l scoată din hol.

În acest moment sunetul sirenelor depășea orice alt zgomot și un nou val de polițiști se revărsă în hol urmați de brancardieri și pompieri.

O mamă înmărmurită stătea pe podea, cu picioarele încrucișate strângând în brațe corpul unui copil. Buzele i se mișcau, capul i se clătina în sus și-n jos, și privea cu ochi sticloși micul corp îmbibat cu sânge. Blake trecu în fugă pe lângă ea, se opri și-l văzu pe teroristul în geacă care se afla exact în dosul ei. Acesta nu-l văzuse pe Blake pentru că în acea clipă un individ gras se strecurase pe lângă el trecând în partea cealaltă îndreptându-se spre un grup de polițiști. Ucigașul trase o rafală și când fu izbit de gloanțe, glasul se despică ca un cârnat fript. O privitoare îngrozită încercase să țipe dar corzile ei vocale refuzară s-o asculte.

Blake o luă la fugă trăgând din mers. Forța gloanțelor lui îl împinse pe ucigașul în geacă până în perete unde căzu încet la podea. Oamenii se adunară de jur-împrejur și un sanitar descheie geaca și cămașa pentru a pansa rana, dar dădu de sânii unei femei tinere.

- Dumnezeule, e fată spuse el gâfâind.

- Ei și? mârâi cineva. Toți se îmbracă la fel astăzi. Iar asta e o bestie de criminală.

Sanitarul se ridică și dădu din cap:

- Nu mai contează acum. E moartă.

În ciuda polițiștilor care soseau acum în număr mare însoțiți de pompieri și sanitari, mai erau încă teroriști teferi în diferite părți ale holului.

Blake făcu câteva salturi scurte, încercând să ajungă înapoi la ghişeul vamal, urmărindu-l pe teroristul în tricou portocaliu. Îl zări în clipa în care ultimul trăgea cu dinţii cuiul unei grenade. Blake trase. Când glonţul îl izbi, grenada îi scăpă din mână şi explozia care urmă îl ridică în aer. Părea că atârnă acolo, suspendat în aer, în timp ce un pantof cu picior cu tot lunecă de-a lungul podelei.

Blake devenise o maşinărie ucigaşă. Se îndepărtă repede pentru a-l găsi pe acela care începuse toate acestea în mileniul îndepărtat în care Janis era o fiinţă vie şi bucuria tinereţii pulsa în inima ei încrezătoare.

Sări peste cadavre, împinse mobile devastate, trecu prin flăcări şi când îl văzu, celălalt îl văzu şi el şi se răsuci să tragă. Blake păru că se împiedică când gloanţele i se înfipseră în picioare, dar nimic nu-l mai putea opri acum. Exista ceva în drum, un obstacol oarecare. Blake plonjă prin aer şi omul ţipă în clipa impactului care-l făcu să cadă la podea.

Blake îl izbi cu patul armei puternic în cap de nenumărate ori deşi omul murise de mult.

* * *

Tot holul fu cuprins de un du-te-vino de sanitari care purtau brancarde, administrau perfuzii, culegeau de pe jos membre ciopârţite şi în unele cazuri chiar făceau intervenţii chirurgicale ducând victimele la spital sau la morgă, o activitate care dură până spre seară.

Un preot tânăr, palid și înfricoșat dădea ultima cumînecătură unui muribund și cei ce mai erau în stare să umble mișunau stupefiați până când sanitarii veneau să-i ia. Alții pur și simplu stăteau sau se lungeau pe jos, mulți de groaza celor văzute, se uitau în gol, în timp ce veneau salvatorii lor, puțini ridicară vocile și când o făcură nu fu decât pentru a sublinia și mai mult tăcerea sinistră ce se așternuse.

Cu greu puteai găsi un loc care să nu fi fost distrus; chiar și quarțul dur al podelei era spart de schije sau de gloanțe perforante. Corpurile de iluminat atârnau periculos de ceea ce mai rămăsese din tavan și tot ce era de sticlă era spart. Nimeni nu știa amploarea exactă a pagubelor după cum nu se știa nici numărul victimelor. Astea aveau să se afle mai târziu când departamentul guvernamental care calculează astfel de cifre îl va fi dat publicității.

Nimeni nu știa câți teroriști fuseseră implicați, sau dacă scăpase vreunul. După cum arăta holul puteau să fi fost sute. Nimeni nu știa cine erau, sau de unde veniseră, sau de ce-o făcuseră și în numele cărei cauze. Puteau să fi venit de oriunde, să omoare sau să distrugă orice. Sunt multe cauze în lume și mulți sunt gata să ucidă în numele lor.

Puteau să fi fost din IRA, extremiști protestanți din Irlanda de Nord, arabi dintr-unul din grupurile teroriste din Orientul Mijlociu, teroriști urbani din banda Braadey-Meinhof, revoluționari italieni din Brigăzile Roșii, luptători ai "libertății" din America de Sud, fanatici din

Armata Roşie, din Japonia, nimeni nu ştia. Cui îi păsa, realmente? Pentru mulţi era doar o ştire ca toate celelalte într-o epocă în care ororile au devenit cotidiene. Oamenii s-au obişnuit cu dezastre şi catastrofe, prea des se întâmplă. Numai când te afectează direct reacţionezi, dar chiar şi atunci, uiţi repede.

Era însă cineva căruia îi păsa, cineva numit Sam Blake. Acesta era un om de modă veche. Credea în răzbunare.

* * *

Blake încreţi din nas cu dezgust. Mirosul instituţiei era de neconfundat: amestecul de spirt medicinal şi dezinfectant i-ar fi spus cu siguranţă, chiar dacă ar fi fost orb, că se afla într-un spital.

Exista o fereastră mare în partea cealaltă a camerei care dădea spre o curte cu iarbă, copaci desfrunziţi şi tufe udate de ploaia măruntă care începuse încă din zori.

Un cărucior greu rula cu zgomot afară pe coridor şi Blake simţi mirosul de neconfundat al mâncării de spital. Nu ştia dacă e micul dejun sau prânzul şi nici nu-i păsa. Stătea întins numărând micile pătrăţele şi cercuri din tavan. De la stânga la dreapta o sută treizeci şi trei; de-a curmezişul, erau şaptezeci şi opt. Coborându-şi privirea spre capul patului observă că picioarele îi erau prinse într-un mic cort pentru ca părţile rănite să nu vină în contact direct cu cearşaful.

Era singurul pat din cameră, și la un moment dat în cursul dimineții se deșteptase datorită pașilor cadențați ai infirmierei de salon - sută la sută englezoaică și autoritară.

Se întreba de cât timp era acolo.

- Bună dimineața, d-le Blake. Ei, cum ne simțim astăzi? Crezi c-am putea lua o mică gustare? Trebuie să fim lihniți...

Vocea și fața erau din plin robuste, tenul curat și fără urmă de farduri. Ochii, deosebiți, încadrați de gene negre ca tăciunele, se deschideau sub niște sprâncene delicat arcuite. Capul acoperit cu o bonetă scrobită de genul celor întâlnite numai într-un spital britanic, era aplecat peste marginea patului.

- Nu mulțumesc, nu mi-e foame.

- Dar trebuie neapărat să mâncăm!

- Mai târziu.

Femeia îi reamintea de cineva de demult, de sora lui, Agnes. Aceasta declanșă un nou șir de gânduri, ceva ce nu i se mai întâmplase de mult. Revăzu totul, limpede ca cristalul încât putea descrie clar până în cele mai mici detalii cum arăta ferma. Îl vedea pe tatăl său, întorcându-se de la treburile sale la volanul bătrânului Chevrolet, cu ochii roșii după ce moșise un copil sau cususe rana de la piciorul vreunui fermier. Verile lungi, fierbinți din Dakota de Nord, vânturile de iarnă șuierând dinspre preeria canadiană, temperaturile scăzute uneori sub zero. Școala rurală cu o singură clasă plină de copii cu nume suedeze sau rusești; înghesuindu-se în jurul godinului

voluminos mâncând pâine proaspătă muiată în melasă şi croindu-şi drum spre casă înotând în troiene de zăpadă până la brâu, cu feţele înfăşurate în fulare groase de lână, din cauza vântului îngheţat.

O vedea pe Agnes, stând pe peronul gării din Wilton în ziua în care plecase la Fargo pentru a urma şcoala sanitară. E mult de atunci. Se întrebă dacă o mai fi în viaţă.

Apoi era Ernest, cel mai în vârstă dintre cei trei fraţi, care se înecase în groapa unde se scăldau în Râul Knife. Toţi copiii, stânjeniţi de gulerele tari şi cravate, şi rudele care veniseră cu maşina tocmai din Minneapolis pentru înmormântare. Toţi vorbind în şoaptă lângă sicriul din camera de zi. Ernest arăta ca o păpuşă cu obrajii ca două pete de ruj, gura strâmbă, dată cu ruj. Arta machiajului nu ajunsese încă la antreprenorii de pompe funebre din Dokata de Nord în timpul crizei economice din anii treizeci.

Blake, mezinul clanului îşi aducea aminte mai ales de scaunul înalt de lemn pe care stătea când mânca la masa din bucătărie. Mirosul pâinii proaspete, mama lui boscorodind într-o rusească de neînţeles cu alte neveste de fermieri, tatăl lui venind acasă şi plecând indiferent la ce oră cu geanta lui de medic generalist.

Şi mai târziu, când mai crescuse, ieşind să culeagă afine în mlaştinile de lângă lacul Sakakawea sau pescuind cu tatăl său, sau cu fraţii săi mai în vârstă, Tom şi Harry, pe Long Lake, şi cojind mesteceni pentru a face pirogi indiene în miniatură. Tom care fusese ucis la Omaha

Beach în Normandia; Harry, o față zâmbitoare pistruiată, singurul care-l urmase pe tatăl lor în profesiunea medicală, acum medic pe undeva prin Nebraska. Totul părea atât de îndepărtat!

Se gândi la Ida Peterson care-l inițiase în misterele minunate ale sexului. N-avea o față drăguță, ci una întrebătoare, ochi luminoși aprinși de curiozitate și picioare subțiri desfăcute ademenitor în vreo căpiță de fân sau pe podeaua tare a vestiarului de la liceu după plecarea tuturor. Nopți lungi de iarnă, degete înghețate și Ida, chiar și pe bancheta din spate a Ford-ului vechi al lui Tom.

Apoi Universitatea din Nebraska, o diplomă în limbi străine, o scurtă ședere în Corea, cursurile postuniversitare de la Georgetown și în final Agenția. Atât de multe fețe tinere, zâmbitoare, jurăminte de dragoste nemuritoare, sau prietenie eternă, încețoșate acum de negura amintirilor. Nu însă și Primmy. Fusese prezentă, rătăcind în capul lui de câteva zile, o față greu de definit din care ieșea la suprafață cu o claritate alarmantă, deșteptându-l brusc din somnul produs de somnifere și redeșteptând durerea după Jamis. Prinny, de mult uitată în ultimii 15 ani, cândva o fată ca cea pe care o pierduse iremediabil. Stătuse puțin cu ele, în acea epocă de început pentru că Agenția era mereu pe primul plan. Cât timp fusese oare cu ele? Adunat la un loc poate mai puțin de un an. Și totuși oamenii care lucrau în teren la vremea lui s-ar fi considerat norocoși cu atât - mai puțin de un an.

Blake zăcea acolo spunându-şi cu disperare că existase dragoste, încredere neştirbită, duioşie mângâietoare, respect reciproc, cu siguranţă toate astea şi multe altele, dar sunetul vocii ei, conturul blând al feţei fuseseră pierdute în memorie până la coşmarul de acum câteva zile.

Blake îşi aminti că era în teren (la Praga) când reuşiseră în sfârşit să ia legătura. O vizită de rutină la o "căsuţă poştală" şi iat-o. Amestecul acela obişnuit de scrisori fără sens. Mai târziu stând în spatele camionului omului său de legătură, o descifrase cu ajutorul unei brichete Zippo şi a unui creion de împrumut pentru a citi: "Soţia decedată, septembrie 3, Hemoragie cerebrală. Copilul pe mâini bune. Ia un avion de la cea mai apropiată bază a Forţelor Aeriene. Controlorul". Frazeologia impersonală a Agenţiei îi înfipsese un spin în creier. Sosit la Washington, făcuse o vizită la un mormânt împodobit cu flori ofilite şi cărţi de vizită decolorate de la oameni dintre care jumătate îi erau necunoscuţi şi un copil mic trimis de Agenţie la una din casele lor conspirative, şi mâinile grijulii ale unui şir de infirmiere cu diplomă de stat. Prinny? un nume rar. Nu mai ştia nici să-l scrie.

Erau cu toţii în jurul său, de neîndepărtat, feţe dragi trecute şi recent, atât de tinere, atât de imobile. Nu era posibil. Nu era moartă - nici ea, nici Janis?

Bună dimineaţa domnule Blake. Trebuie să ne ridicăm, nu? Şi să salutăm, nu? Aşa. Staţi să vă potrivesc perna... domnule Blake?

Trebuie să reflecteze, să-şi limpezească gândurile.

O va face. Şi aerogara? Nu era vis. Janis era moartă.

O omorâseră. Isuse Atotputernic! Or să plătească, or să plătească cu sângele lor, ca şi ea... Of, Doamne!

- Domnule Blake,... vizitatorul aşteaptă.

Era adevărat - Janis a lui, ca şi Prinny înaintea ei, era moartă. Or să plătească.

- Domnule Blake! Haide, trebuie să ne ridicăm.

- Cum?

- Avem un vizitator.

- Pleacă.

- Bună, Sam.

Trecu câteva clipe până să perceapă faţa anxioasă a Monicăi, la marginea patului. Ea încercă să zâmbească:

- Bună. Am vorbit cu doctorul. Spune că te externează la sfârşitul săptămânii.

O privi cum se străduie să pară normală, luptându-se cu lucrurile pe care trebuia să le spună şi pe care simţea instinctiv că el nu doreşte să le audă.

Nu era dispus s-o ajute.

- E bine, căscă el.

- Sam?

- Da?

Privind la masă, văzu grămada de lucruri pe care le adunase. Cărţi pe care n-avea nici un chef să le citească şi alte lucrări în cutii legate cu panglici de la Fortunum & Mason. Exista chiar şi o vază cu flori şi un castron cu fructe. Se simţi ciudat de nerecunoscător.

Monica se aplecă şi îi atinse uşor obrazul cu buzele.

- În ce priveşte funerariile... începu ea ezitând.

- Ai tu grijă, o întrerupse el repede, ştiu c-o să te descurci.

- Da?

Blake râse.

- S-o vezi pe infirmiera mea. Are ceva din Alice în ţara minunilor. Dăm petreceri gen Mad Hatter, cu cești şi farfurioare de jucărie în fiecare după-amiază - exact la trei... seamănă cu Biscuitul de mare în anul în care a câştigat Derby-ul din Kentucky.

- Sam, te rog!

- Ascultă, arăţi grozav. Te cunosc bine? Spune "drăguţă", te rog, şi poţi sta cu noi la ceai.

Monica se străduí să-şi reţină lacrimile. Făcând un efort pentru a-şi controla vocea, spuse:

- Totul e aranjat, Sam. Aşa cum ai vrut.

- Bun... să aduci brioşi.

- Oh, Sam!

Blake rupse tăcerea grea ce se aşternuse peste ei, întrebând-o blând:

- Ai venit singură?

- M-a adus Jim Roker. Aşteaptă să te vadă.

- Cu treabă sau fără?

- Nu ştiu, dar el Este un prieten. Trebuie să-l primeşti.

Blake zâmbi.

- Spune-i să intre şi tu întoarce-te mâine dimineaţă... singură.

* * *

La înapoierea spre Londra nici Jim Roker nici Monica nu avură chef de vorbă. Pe drum opriră la un Service. Alături era o cârciumioară simpatică și Roker propuse să bea ceva și să mănânce. Găsiră o masă liberă într-un colț liniștit și comandară mâncare și băutură.

Jim Roker, un bărbat de vreo 40 de ani cu înfățișare plăcută, voinic, era un om de nădejde, cu un temperament liniștit și era sârguincios la treabă. Nu genul de om care să răstoarne lumea, spuneau oamenii, ci, hărnicia lui neobosită și atenția pe care o dădea amănuntelor, ținea mecanismul în mișcare într-un departament în care era mare nevoie de asemenea virtuți și care în ultimul timp se găseau din ce în ce mai greu. Contrar părerii generale, o importantă parte a muncii de contrainformații este sistemul de verificare exhaustivă a fișelor care necesită o minte ordonată, răbdare nesfârșită și ușurința de a observa cele mai neînsemnate detalii legate de subiectul investigat. Roker poseda toate aceste calități și în plus, era de asemenea considerat un agent de teren de mâna întâi. Monica îl cunoștea de câțiva ani ca pe unul din colegii apropiați ai lui Blake și ajunsese să țină la el. Acum, prezența lui o mai liniștea. Se simțea norocoasă că are acel lucru rar - o relație absolut platonică cu un bărbat pe care bănuia că-l luase pe garanție prea des. Dar ăsta era genul: gata să se dea la fund când nu mai era nevoie de el. Prefăcându-se că se simte mai ușurată, ea îl întrebă:

- A fost greu?

- Incomod, răspunde Roker obosit. N-a tăcut o clipă spunându-mi totul despre viaţa lui în Dakota de Nord când era copil. - Se cutremură. - Unele lucruri erau nostime.

- Nostime?

- Amuzante.

Se întoarse spre ea, cu faţa încreţită de îngrijorare.

- Îl cunosc pe Blake de peste 15 ani şi e prima oară când vorbeşte despre sine. Lucruri intime, familia, prietenii şi locurile unde a copilărit. Uimitor ce bine-şi aminteşte nume şi îi descrie pe oameni. N-aş fi bănuit niciodată ce viaţă a dus. Am crezut întotdeauna că provine dintr-un oraş mare şi a urmat vreuna din acele şcoli din est aparţinând de Ivy Leagne.

Monica dorea să-i pună unele întrebări.

- A spus ceva de Jamis?

Roker dădu din cap.

- Nici o vorbă.

- Şi despre ororile alea de la aeroport?

- Nici despre ele.

- Despre mine.

Roker întinse mâna şi-i luă paharul. Când se întoarse cu paharele pline, încruntă din sprâncene.

- N-a scos un cuvânt despre viaţa lui după terminarea Colegiului. E ciudat.

Monica îşi puse o mână neliniştită pe braţul lui.

- E complet schimbat.

- Nici nu-i de mirare când te gândești prin ce-a trecut recent.

- Nu e vorba de asta, ci de altceva.

Roker se uită în jur, dar nimeni nu era atent la ei. Camera se umplu brusc și murmurul vocilor era atât de puternic încât Monica trebui să se aplece spre el pentru a fi auzită.

- Ce? întrebă Roker moale.

- Nu știu, spuse Monica, nu-mi dau seama. E ca și când ceea ce s-a întâmplat cu el și cu Janis la aeroport, s-ar fi întâmplat altcuiva.

- Ce vrei să spui?

- Nu știu, dar îl cunosc pe Sam sau cel puțin așa am crezut până azi... Părea un străin.

Roker își privi brațul și se încordă simțind presiunea unghiilor ei ascuțite prin stofa groasă a pardesiului. Ar fi putut să-i spună că în lumea lui existau legende și că Blake ar putea sfârși prin a deveni una dintre ele. Blake nici nu era numele lui adevărat, ca și a întregului personal al Agenției, era doar o denumire în fișierul ultra secret al Centrului din Washington. Cel ce se alătura Agenției era ca un novice care intră într-un ordin călugăresc, depune un jurământ de tăcere și supunere, și despărțirea de lumea lui de până atunci, este definitivă după aceea.

- Mi-e teamă de ce va face, Jim, spuse Monica gânditoare.

Roker se întrebă, nu pentru prima oară, de ce nu se însurase Blake cu ea. Era atât de potrivită pentru el și

fusese destul de clar în decursul anilor ce simte ea. Roker fusese tentat uneori să întrebe dar n-o făcuse niciodată. În ciuda faptului că se cunoşteau atât de bine, Roker nu depăşea niciodată limita. Oamenii cu profesiunea lor rareori o fac. Cu cât ştii mai puţin despre problemele personale ale colegilor tăi, cu atât mai bine. Chiar şi în cazul unor oameni atât de apropiaţi ca Monica şi Blake.

Existau anumite lucruri, cu precădere cele referitoare la Agenţie despre care nu se vorbea niciodată, nici măcar nu erau menţionate, din motive evidente de securitate, chiar şi între colegi apropiaţi, în afară de cazul când lucrau la acelaşi caz, aşa că Roker nu era dispus să discute nimic despre lucruri care ar putea implica Agenţia chiar şi cu cineva atât de intim legat de Blake. Se ridică cu o uşurinţă remarcabilă:

- E momentul să mai bem unul, ce zici?

Monica nu acceptă diversiunea. Spuse nerăbdătoare:

- Ascultă Jim, nu crezi c-ar fi momentul să nu mai batem apa în piuă? Avea o problemă. Stai jos şi ascultă-mă.

- Aici în faţa tuturor?

- De ce nu? Sunt prea ocupaţi să ne audă.

Cu oarecare împotrivire, Roker capitulă şi se lăsă pe scaun.

Monica vorbi rapid, expunând scurt ceea ce credeau amândoi că erau intenţiile lui Blake.

- Tu eşti de la Agenţie. Şi eu sunt uneori, începu ea. Amândoi îl cunoaştem pe Sam. Din clipa în care va ieşi

din spital se va declanșa un adevărat infern. E nevoie să mai subliniez?

Roker aruncă o nouă privire îngrijorată prin cameră.

- N-am putea aștepta până vom fi în mașină?

Monica continuă:

- Odată pus pe picioare, șocul depășit și mintea clarificată, o să facă vărsare de sânge. Pe toți cei care ar avea cât de cât legătură cu moartea lui Janis îi va urmări și nu se va lăsa până nu-i va ucide pe toți. Dumnezeule, îți imaginezi ce poate fi în mintea lui? Și dacă Agenția încearcă să intervină, se va da la fund și va fi al dracului de greu de găsit. Am dreptate?

Roker știa că n-avea nici un rost, că nimic din ce ar fi putut spune n-ar putea-o opri. Dădu din cap.

- Așa-i.

- Va utiliza toate trucurile meseriei, și a învățat destule de-a lungul anilor de când e la Agenție. Gândește-te la oamenii pe care-i cunoaște, spune-mi un colț din lumea asta în care el să n-aibă legături. Le va folosi pe toate, practic toate oficiile de informații demne de acest nume, de ambele părți ale barierei, diplomați, agenți de teren, oficii guvernamentale, relații cu oamenii de afaceri, borfași, tăinuitori chiar și pe ruși. Și dacă-l încolțește, e în stare de orice: șantaj, crimă, tortură; va minți, fura, înșela, omorî chiar, pentru a-i găsi.

- Problema este spuse Roker urmărind linia ei de gândire, când va începe și unde.

- În clipa în care va putea să-și adune gândurile, va începe să facă planuri.

Roker nu fu de acord.

- A şi început deja, spuse el. Va avea răbdare. O să fii surprinsă câtă răbdare are. O s-o ia încet, metodic, va studia fiecare aspect al problemei din toate unghiurile posibile şi când va fi gata, va intra în acţiune. - Roker dădu paharul pe gât. - Aproape că ţi se face milă de ei. Din toţi taţii din lume, au avut ghinionul să dea tocmai peste el.

- Cât timp ne-a rămas?

- Pentru ce?

- Trebuie să-l oprim.

- Putem încerca, spuse Roker cu îndoială, dar în afară de a-l ucide, nu există alt mijloc pentru a-l opri.

- Dacă părăseşte Agenţia, i se va aplica debriefing-ul* de rutină şi asta la nivelul lui ar putea dura luni de zile.

- N-au nici o şansă. Va dispare înainte ca ei să-l poată reţine.

- Din cauza asta trebuie să vorbim cu el.

- Şi dacă dispare, Centrul nu va ezita. E ca şi mort.

- N-au să împingă lucrurile atât de departe...

- Nu? Poţi fi sigură că o vor face.

Monica izbucni disperată:

- Trebuie să-l oprim.

- Din clipa în care au aflat, vor face orice ca să-l oprească pentru că dacă se află că este unul din oamenii importanţi ai Agenţiei, nu va crede nimeni vreodată, că

*) debriefing: interogatoriu luat unui agent pentru a se afla tot ce ştie în cazul ieşirii la pensie sau retragerii din serviciu (N.T.)

n-a acționat în baza instrucțiunilor primite de la ei. Închipuie-ți ce ospăț va pregăti presa când se va afla!

Redusă la tăcere Monica îl imploră:

- Poate, poate greșim.

Mintea logică a lui Roker nu-i oferi nici o mângâiere:

- Nu conchise el, sincer, Blake va face ceea ce are de făcut și dacă Centrul decide că interesele Agenției sunt amenințate de acțiunile lui, o să-l omoare... asta e!

Capitolul doi

Renway stătea la fereastra ambasadei scărpinându-şi părul pieptănat lins, privind în jos la traficul de pe Orosvenor Square. Cerul mohorât părea coborât peste ramurile lucioase de umezeală ale copacilor, accentuând şi mai mult neplăcerile climatului londonez. Iată, deja mijlocul lui august, şi nu fuseseră mai mult de o duzină de zile însorite toată vara. Renway, arăta împovărat ca de obicei. Deşi subterfugiul făcea parte din meseria lui, prin înclinaţie şi instrucţie era un om de arme şi îi era greu să-şi ascundă sentimentele. Ca mulţi dintre colegii săi, care aveau ocupaţii de acoperire în vreun departament al guvernului, fusese numit la secţia agricolă de pe lângă biroul ataşatului comercial şi avea statut de diplomat, ca secretar doi. Jim Roker, vizitatorul său avea o muncă de acoperire similară (secretar trei) în acelaşi departament, deşi ambii erau membri activi ai Agenţiei Americane de Informaţii. Renway se întoarse spre Roker care stătea de

partea cealaltă a biroului frunzărind un dosar voluminos. Întrebă:

- Când a fost externat?

- Azi dimineață, spuse Roker.

Renway se întoarse la birou și se așeză.

- Bun de treabă?

Roker ezită.

- Nu chiar... a fost ciuruit. Apoi adăugă ca un gând: Dar doctorii i-au dat aviz favorabil.

- Atunci nu-i nici o problemă.

Renway arătă spre dosar și Roker i-l dădu. Îl cercetă o clipă, apoi ridică privirea.

- Când se prezintă la serviciu?

- Nu mi-a spus.

Renway îl deschise și-i parcurse grăbit conținutul. Roker îl urmărea atent în așteptarea reacției care însă nu se produse. În schimb Renway se ridică și se duce la marea hartă a Europei care acoperea tot peretele din spatele biroului, fără a trăda nimic din ceea ce simțea.

- Când ai primit-o? întrebă el în cele din urmă, cu ochii la acele multicolore înfipte în ea.

- Azi dimineață, prin poștă, spuse Roker privindu-și mâinile.

Nu era deloc comunicativ. Mai mult, îi era neplăcut acest dialog. N-avea să aducă nimic bun.

- Ți-a spus că vrea să demisioneze?

- Nu.

Renway răsfoi niște hârtii, observând sumbru:

- La asta se gândeşte. Spune c-o să mă anunţe în zilele următoare ce hotărâre a luat.

Roker nu spuse nimic.

- Când l-ai văzut ultima oară?

- Acum 4 zile.

- Ce-aţi vorbit?

Roker dădu din umeri.

- Nimic important.

- A zis ceva despre povestea cu aeroportul?

- Nu.

- ... despre fiică-sa?

- N-am discutat chestiuni personale, spuse Roker laconic, scuturând din cap.

- Atunci despre ce aţi vorbit?

- Spunea că-i obosit şi vrea să se odihnească un timp.

Renway digeră informaţia apoi întrebă:

- Dă semne de prăbuşire?

- Nu cred. A fost o întâmplare cutremurătoare, dar îşi va reveni. S-ar putea să mai dureze... Fata însemna mult pentru el.

Renway era convins.

- Trebuie să fim siguri.

Se întoarse la scaunul său adâncit în gânduri. Apoi spuse brusc:

- Încearcă să-l vezi astăzi, dacă poţi, şi convinge-l să renunţe. De ce să-şi dea demisia când a ajuns aşa de sus? N-are sens. Ar putea ajunge directorul Centrului.

Renway avea obiceiul enervant de a bate cu degetele în sticla care acoperea biroul, perturbând gândurile celorlalţi.

- Aș putea, dacă încetezi odată cu zdrăngăneala aia afurisită, spuse Roker nervos.

Renway se opri.

- Ei bine, de la început trebuie să știi că Centrul nu va înghiți asta, spuse Roker prudent.

Renway îl răsplăti cu unul din micile lui chicote viclene.

- Atunci ce mai avem de discutat? Îi plăcea să puncteze o ambiguitate.

- Faptul că eu nu cred că lui Blake îi pasă dacă Centrul o va înghiți sau nu, răspunse Renway.

- Și partea cealaltă?

Roker fu de acord:

- Da, e un om prea important pentru a fi lăsat liber.

Renway scotoci în sertarul de sus al biroului până găsi ceea ce căuta, una din acele tablete de mentă pe care o iau oamenii care suferă de indigestie. Sertarul era plin de ele.

- Mult prea important, spuse el, sugând o tabletă.

- ... și vulnerabil.

- Bineînțeles.

- Și asta-i periculos pentru toți cei implicați, continuă Roker. Ce facem cu tot materialul ăla ultrasecret pe care-l poartă în minte? Știe la fel de bine ca și noi că n-ar rezista nici o săptămână, lăsat de capul lui. Pe de altă parte nu sunt sigur... altcineva în locul lui Blake...

Renway interveni sec:

- Desigur, e în drepturile lui: dacă insistă, nu-l putem opri. Își strânse buzele, cele mai subțiri din Agenție... Cel puțin oficial, nu.

Roker ridică privirea surprins.

- Eşti de acord, Jim?

- Oarecum...

- Poate demisiona oricând doreşte atâta timp cât acceptă să se supună debriefing-ului. În fond de ce ar fi el scutit?

- Roker scutură din cap.

- Nici o şansă. Cel puţin pentru moment. Ar dura prea mult.

- E mult 6 luni? Apoi ar fi liber... E situaţia ideală dacă insistă să iasă din Agenţie.

Roker avea dubii.

- Pot să ţi-o spun de acum: n-o să accepte.

- De ce?

- Nu cred că are timp.

Renway sări din scaun.

- Timp pentru ce? Ce ţi-a spus?

Roker o ţinu încăpăţânat pe a lui:

- N-a spus nimic, nu cu atâtea cuvinte. E doar o impresie a mea.

Renway rămase cu ochii la el, suspicios.

- Eşti sigur că mi-ai spus tot? Pe Dumnezeu, Roker, dacă-mi ascunzi ceva o să ai neplăceri.

Roker îi aruncă brutal în faţă:

- N-ascund nimic! Şi-ţi spun un lucru: dacă-l obligi în starea în care e, să se supună unui interogatoriu prelungit, e în stare de orice, chiar şi de dezvăluiri în presă. Ce face Agenţia dacă află vreun congresmen? În această clipă el e un erou - luptând cu o bandă de teroriştі, aproape cu

mâna goală, văzându-şi fiica ucisă. Închipuie-ţi Centrul implicat într-una din acele dezvăluiri publice la televiziune. S-ar feri ca de dracu. Şi asta ridică o altă problemă: Cum rămâne cu Statutul lui? Nu uita, el e operativ şi tu nu eşti decât administrativ. E mai mare în grad decât tine şi decât oricine altul în Europa. Centrul i-a dat puteri depline, nu te poţi atinge de el. Cunoaşte prea mulţi din sfera cea mai înaltă, are puzderie de agenţi în toate zonele sensibile. O mulţime de oameni îi sunt îndatoraţi; n-ai ajunge la nici un rezultat. Şi în fond cum a-i putea? Aici el e "Controlorul"... Ai mâinile legate.

- Aşa e, spuse Renway cu oarecare ranchiună. Dar ce dracu îşi închipuie el că face? Cu lucruri ca alea de care s-a ocupat în ultimul timp, ca de exemplu agentul ăla din Ungaria? Ce dracu credea el că face? Era asta o treabă pentru controlor?

Renway îşi dădu brusc seama că zbiera. Rămase nemişcat, cu gura deschisă, aţintindu-l pe Roker. Când vorbi din nou, vocea lui îşi recăpătase tonul ei hârâit obişnuit, ca un fierăstrău defect care taie sticlă măcinată.

- ... Când mai erau cel puţin şase agenţi de teren în acel sector, capabil să facă treaba? E de neînţeles!

Roker scutură din cap.

- Din contră, voia să-şi păstreze forma. Nu e bine să te anchilozezi în teren, chiar dacă eşti Controlor.

Omise să adauge că Renway n-avea de unde să ştie asta pentru că el nu fusese decât "Administrativul". Agenţia nu diferă de nici un alt departament guver-

namental în privința asta. Cele două ramuri ale departamentului nu se prea simpatizau.

Renway mătură cu un gest nervos comentariul lui Roker, ca cineva care alungă o muscă sâcâitoare.

- Bine. Atunci de ce nu-și ia un concediu prelungit, de cinci sau șase luni din motive medicale? După aceea ar vedea lucrurile altfel.

Roker lăsă să-i scape blând:

- Nu mi-ai spus tot, așa-i?

Chiar și o vulpe bătrână ca Renway fu prins descoperit. Stătea jucându-și degetele scurte, groase.

- Centrul ți-a ordonat să te ocupi de el, nu?

- Da.

- Nimic în scris, desigur?

- Există vreo dată, în cazurile astea?

- Dacă se întâmplă ceva, iei asupra ta?

- Cam așa.

- Dar deocamdată sunt doar speculații. Nimeni nu știa ce-i în mintea lui Blake în afară de el. Tot ceea ce e sigur acum este că vrea să demisioneze. Ce-o să facă după aceea, rămâne de văzut.

Renway ridică o mână pentru a-l opri.

- Știi la fel de bine ca și mine Roker, că jumătate din munca asta este căutatul în fișe, iar cealaltă jumătate speculație. Contingența, îți amintești? Trebuie să fim pregătiți pentru orice eventualitate. Așa cum se prezintă situația la ora actuală avem trei probleme aici. Prima: dacă demisionează Centrul va insista asupra debriefingului. A doua: dacă dispare înainte de asta, cealaltă parte

pune mâna pe el ceea ce ar putea desconspira toate operațiunile noastre în Europa... E de neconceput.

- Și al treilea? întrebă Roker ridicându-se.

- Tot speculații. Dacă ceea ce spui e adevărat, de ce n-are timp pentru debriefing? Ce urmărește? Ce ar putea face nouă din zece dintre noi dacă ar avea trecutul lui și și-ar vedea proprii lor copii culcați la pământ cu o rafală, de o bandă de măcelari? Haide, Roker, dacă ai fi Blake, ce-ai face?

- I-aș zdrobi pe toți pe care i-aș putea prinde.

- Exact.

- Ceea ce ne aduce înapoi de unde am pornit acum o jumătate de oră. Nu putem permite asta. Dacă demisionează trebuie să fie interogat. E la mintea oricui.

Cu asta Renway începu un nou tur nervos prin cameră.

- Cu forța?

- Dacă nu se poate altfel, da.

- Aici sau în America.

Renway păru încurcat.

- Aici bineînțeles.

Roker rămase așezat, convins că în starea în care se afla, Blake nu va fi niciodată de acord. Poate nici nu era capabil de asta. Debriefing-ul e un proces obositor, mai ales când anchetatorii au de-a face cu un agent operativ important. E necesară o perfectă colaborare a subiectului și o minte complet detașată de orice probleme personale pentru a reuși. E ca atunci când îți scrii memoriile. Nu trebuie să omiți nimic. Nimic în minus n-ar fi suficient și toți agenții operativi cu care a avut de-a face și care

mai sunt încă în evidența Agenției vor trebui rechemați și transferați în alte locuri în cazul în care cel în cauză (respectiv Blake) dezertează la ceilalți. Natura însăși a contraspionajului e un proces continuu de interrelații cu inamicul. Prin definiție, un agent de contraspionaj eficient este un agent dublu. Altfel nu obține rezultate. Pentru a fi credibilă informația lui, ea trebuie să fie sigură. Dacă se ocupă de secrete militare, s-a constatat adesea că, agentul trebuie să dea informații valabile pe care superiorii lui fie că știu că sunt deja în posesia inamicului, fie că nu vor mai fi de actualitate în câmpul operațional. În cursul unui ultim debriefing toate tranzacțiile de acest gen trebuie arătate în detaliu, deși existau rapoarte complete întocmite la Centru înainte de schimburile de informații care puteau să fi avut loc cu ani în urmă. Era un proces nesfârșit de duplicare, în afară de pericolul evident ca un dezertor să desconspire agenți valoroși încă în activitate, în cazul în care scăpa de debriefing înainte de a dezerta și nu era timp pentru a-i pune la adăpost rechemându-i. Iată de ce acest gen de interogatoriu durează atât.

Roker aștepta fixându-l cu privirea.

- Hotărârea e luată, deci.

- Da.

- Și dacă refuză să colaboreze?

- Atunci, se dă pe gheață cât ține, spuse Renway sec. Centrul preferă să numească asta "Arest de protecție".

- E cel mai bun din câți am avut vreodată. Nimeni din câți am cunoscut eu n-ar putea mânui agenții ca el, sau

monta operațiuni care să nu dea greș. Dacă nu suntem atenți, o să-l pierdem definitiv.

Renway gravitase în jurul "ferestrei" ca și când ar fi fost un refugiu.

- De tine depinde să nu-l pierdem spuse el. Ar face bine să te asculte.

Suna mai mult a rugăminte decât a amenințare.

- Blake nu merge niciodată pe inspirație de moment. Trebuie să gândească totul înainte. Asta o să ne dea ceva timp. Dacă crezi că poți să-l slăbești puțin, fă-o. Până la urmă îl convingem noi.

Roker se ridică în picioare. Tot ce se putuse spune, fusese spus.

- Am să fac tot ce pot, spuse el.

Renway deveni rigid.

- Cine îl filează? Ar trebui să fie cineva.

- Aceeași pe care i-am folosit când a intrat în spital.

Sensibil la vreme rea, Roker își puse pardesiul.

- N-am discutat un lucru. Chiar și cineva cu antecedentele lui Blake poate dezerta. Suntem toți oameni și prin definiție, constituim un risc în materie de securitate.

Zâmbetul lui Renway era forțat.

- De aceea vreau să fie pus sub urmărire, clar?

La ușă Roker își aminti brusc.

- Vorbește de cumpărarea unei mici ferme undeva în New Hampshire și stabilirea acolo.

- Când?

- N-a spus.

Renway îi făcu semn cu mâna.

- După debriefing, se poate stabili oriunde, chiar şi pe un iglu din Arctica, din partea mea.

Roker se întoarse pentru a ieşi.

- Şi încă ceva, Jim. Centrul ar prefera ca el să continue până la pensie. E prea valoros ca să-l piardă... Fii atent.

* * *

Trecu încet printre porţi şi o luă pe un drum îngust flancat pe ambele părţi cu lungi şiruri de cruci. În cele din urmă opri în dreptul unui mormânt proaspăt săpat, acoperit cu o pânză tare pentru a-l feri de ploaia măruntă. Lângă el erau doi gropari cu cizme de cauciuc, rezemaţi paşnic, de lopeţile lor, aşteptând să-şi termine treaba îndată după ce scurta slujbă de înmormântare era terminată şi participanţii la ea, plecaţi. Îşi scoase şepcile şi aşteptau cu decenţa ivzorâtă dintr-o practică îndelungată în timp ce dricarul şi cei patru purtători ai sicriului se duseră în spatele dricului pentru a lua pe umeri sicriul împodobit cu flori.

În acel moment sosi o altă maşină închiriată pentru această ocazie şi Jim Roker, Sam Blake şi Monica Riley coborâră. Apăru un tânăr pastor şi împreună se postară în urma micii procesiuni, care se mişca încet, purtătorii păşind cu atenţie pe solul noroios. Cerul plumburiu, ploaia măruntă, absenţa rudelor şi prietenilor de familie era oarecum în ton cu împrejurările, accentuând iremediabila deşertăciune a locurilor, sfârşitul prematur al unei vieţi tinere, atât de promiţătoare şi atât de tragic

curmată, îngropată printre străini, departe de casă departe de tot ceea ce-i fusese apropiat în viață.

Pentru Blake ființa solitară lăsată în urmă, ziua, locul și evenimentul simbolizau perfect golul de nesuportat din sufletul său. Stătuse ca un somnambul în tot timpul ceremoniei, surd la cuvintele vechi de când lumea, rostite atât de sentențios în timp ce sicriul cobora ușor în pământ. Și doar atunci, la vederea speranțelor sale moarte, cufundându-se atât de inexorabil, în neant, simți întreaga grozăvie a faptelor, rupând zăgazurile disperării sale. Această bruscă descătușare, declanșă alte lucruri, amintiri ale acelei zile fatale, țipetele muribunzilor, mâna grăsuță a unui copil strângând zdrăngănitoarea însângerată, și momentul care-l va însoți toată viața, când gloanțele sfârtecaseră pieptul fiicei sale aprinzându-i hainele, și acea ultimă imagine a vieții pe care viața o părăsea. Blake își pierdu controlul și începu să plângă.

Mai erau și alți doi oameni care asistau la funeralii, la oarecare distanță de micul grup adunat în jurul mormântului. Erau oameni tineri și păstrau o atitudine adecvată situației, dar conștienți de motivul prezenței lor acolo. Cu pălăriile în mâini, stăteau acolo cu ochii în continuă mișcare, înregistrând totul. Amândoi văzuseră mașina parcată afară pe șosea în același moment și schimbară o privire plină de subînțeles.

- Exact la timp, spuse unul, șoptit.

- Atât cât să vedem că sunt acolo, șopti celălalt.

Îl văzu pe Blake. Chiar și așa cufundat cum era în durerea sa, reflexele dobândite la școala fără de răgaz a

meseriei sale funcționau fără greș. Nu-i trecu prin minte să chestioneze etica unui act care-i rupea și cel mai elementar drept al intimității într-un moment ca acesta. Din contră, dacă nu i-ar fi văzut prezenți, s-ar fi alarmat oarecum, dar așa, era o simplă rutină.

Groparii aruncau acum bulgări mari de pământ umed în groapă. Blake se dădu înapoi iar Monica îl apucă strâns de braț și-l conduse blând spre ieșire. Când ajunseră la mașină deschise ușa și-l ajută pe Blake să se așeze pe bancheta din spate. Roker se urcă în față lângă șofer.

În timp ce se îndepărtau, Blake nu se uită niciodată în urmă.

* * *

Roker merse cu el la Sonthampton pentru că se hotărâse să facă traversarea cu vaporul. Roker îl întrebase direct:

- Te-ai hotărât, deci?

- Da.

Roker se uită în retrovizor.

- Suntem capul de coloană al unei parăzi în toată regula.

Blake păru plictisit.

- Cum reușesc să nu se calce pe picioare unii pe alții?

- Îmi închipui că hotărârea e definitivă, spuse Roker revenind la subiect.

- Da.

- Nimic nu te poate face să te răzgândești?

Blake se uită la el.

- Nu te-ai mulțumit niciodată cu un răspuns negativ.

- Cum e cu Renway?

- Îl depășește. Asta-i o problemă o muncii de teren, el e administrativ. Trebuie să rămână la ceea ce știe.

Roker rămase cu privirea ațintită asupra drumului. Ca și Blake nu dădea doi bani pe procesiunea ridicolă rămasă în urmă.

- Are ordine de la Centru, Sam, spuse el pe un ton egal.

Blake izbucni într-un râs amar.

- Aș fi zis că Centrul știe mai bine ce să facă în astfel de împrejurări.

- Nu te cred, înțelegi... în legătură cu intenția ta de a sta cuminte.

- Știu că nu.

- Nici măcar tu nu poți învinge sistemul, al nostru sau al lor. N-ai să reziști nici o săptămână, lăsat de capul tău.

- Rămâne de văzut.

Roker persistă.

- Într-un fel sau altul, unul dintre ei va scoate de la tine ceea ce vrea până la urmă.

Brusc Blake păru obosit.

- Ca participanții la o licitație, spuse el.

- Tu ai spus-o.

Era o zi frumoasă. Blake privi dealurile verzi.

- Vor insista asupra debriefing-ului. Nu poți evita asta. Știi foarte bine că nu există excepții.

Blake își dezgoli dinții. Începea să-l amuze.

- N-au decât să se ducă la dracu.

- Şi ceilalţi?

- Sunt deja acolo... Nu l-ai citit pe Soljeniţân?

- Lasă gluma, spuse Roker iritat. Indiferenţa lui Blake faţă de situaţia lui începea să-l calce pe nervi.

- Rușii ştiu câte ceva despre moarte, spuse Blake înfierbântându-se. Ar fi şi cazul. Omoară destui.

Roker nu-l lăsă să schimbe vorba. Se agăţă cu încăpăţânare de adevăratul subiect al discuţiei şi deşi nu-i răspunse direct, vocea îi era uşor tăioasă când spuse:

- Ştiu câte ceva şi despre contraspionaj şi au mijloace s-o facă. Bun! Deci vrei ferma aia din New Hampshire, n-ai decât; debriefing-ul poate avea loc şi acolo.

- Blake replică furios:

- Şi să-mi transform casa într-o nenorocită de puşcărie, mişunând de anchetatori şi paznici înarmaţi. Să-i ia dracu. Credeam că-mi eşti prieten.

Roker rămase un timp tăcut pentru a-şi formula un răspuns onorabil.

- Ce-ai vrea să facă, mai ales cu unul din eşalonul superior, care a avut acces la dosarele cele mai secrete? Până când tot acest material nu-şi pierde actualitatea, nu se schimbă dispozitivele şi nu vor fi numiţi alţi oameni în zonele sensibile, vei fi în carantină. De ce te deranjează.

Blake spuse simplu:

- Nu pot aştepta 6 luni.

- De ce?

- Trebuie să reacţionez. Am o treabă de făcut.

- Nimic nu-i atât de important, Sam! exclamă Roker, pierzându-și răbdarea. Nu încerca să mă duci.

Blake deveni din nou ursuz, reveni la starea în care se cufundase de atâta timp; ura îl rodea, obsedantă, cerând satisfacție.

- Ba este! Trebuie să dovedim că nu suntem niște momâi. Apoi, văzând neliniștea prietenului său, se întoarse spre el: Renway ți-a dat sarcina asta, nu?

- N-a avut încotro.

- Atunci de ce mă lași să plec?

- Nici n-o fac, spuse Roker, nefericit.

- Înțeleg.

Soarele fu acoperit de nori. În mașină, temperatura scăzu sub zero grade, dar nu din cauza vremii. Fața lui Blake devenise o mască lipsită de viață.

- Deci mergem la debarcader?

Rocker izbucni:

- Pentru Dumnezeu!

- Unde sunt vânătorii de capete? În alaiul ăla care ne urmează?

Blake se uită prin fereastra din spate:

- Sau așteaptă să dea buzna pe chei, când pun piciorul pe pasarelă?

- Nu există nici un vânător de capete! Și nimeni n-o să încerce să te oprească să te urci la bord!... zbieră Roker.

Dându-i o clipă de răgaz pentru a se liniști, Blake întrebă:

- A fost ideea ta, sau a lui Renway?

- Doamne! Omu-şi face datoria.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Roker îi aruncă o privire rapidă, rugătoare şi se avântă:

- I-am dat cuvântul solemn că ai să te laşi anchetat după ce vei ajunge acolo şi vei reflecta câteva zile.

- Şi el te-a crezut?

- Bineînţeles că nu.

- Dar tu?

- Ştii foarte bine că da.

Blake se gândi că sărmanul Jim avea problemele lui. Trebuie să fi fost dificil pentru el să stea acolo şi să discute cu cineva care ura lumea şi pe aproape toţi oamenii. Dar sentimentul fu trecător. Blake n-avea încredere în el, nu mai avea din momentul în care se urcase fără chef în maşină la Londra. Era ca un om care intră cu bună ştiinţă într-o cursă pentru că era curios să vadă de ce-i fusese întinsă.

- Te cred, Jim, spuse el, într-un târziu cu aceeaşi voce scăzută. Ştiu că voi avea mulţi însoţitori pe vapor.

Zâmbetul lui era blând şi Roker se simţi ca un expert în demolări care tocmai dezamorsase o bombă, dar bănuia că mai e una pe care n-o găsise. Rosti cuvintele cu oarecare efort:

- Ambele tabere vor fi bine reprezentate pe bord. Eşti cloşca cu puii de aur.

Pentru prima oară după multe săptămâni, Blake izbucni fără să vrea în râs.

* * *

Vaporul era olandez, Batavia, iar Blake era într-o dispoziție foarte bună când se urcă la bordul lui. Un sfert de oră fusese de ajuns pentru a-și da seama că vaporul mișuna de agenți, atât NATO cât și alții.

Avea o cabină drăguță, pe puntea superioară, clasa întâi cu două ferestre care oferea o priveliște largă asupra mării, și era mobilată ca o cameră de zi confortabilă dintr-un apartament scump. În mai puțin de cinci minute găsi microfoanele dintre care unul era de fabricație cehoslovacă iar celălalt făcut probabil în Belgia. Era liniștitor de constatat că băieții își luau lucrul în serios.

Se auzi o bătaie în ușă și Blake se pomeni în fața unui om scund, cu o față de cal, într-o haină albă. Blake se dădu la o parte cu o mișcare scurtă.

- Poftim, poftim, oricine ai fi... cu ce treburi?...

Vizitatorul intră ezitând, și-l fixă cu o privire imobilă. Ținea o pungă lungă de celofan și era cam surprins de răspunsul prompt la bătaia lui în ușă. Revenindu-și, omul îngână cu greu:

- Pantalonii dvs. domnule, doreați să fie călcați repede... Eu sunt valetul, domnule.

- Da? Nu-mi aduc aminte să-i fi trimis la curățat.

Valetul păru încurcat. Se dădu înapoi spre ușă pentru a verifica numărul, apoi îl copleși cu scuze:

- Îmi pare foarte rău domnule, am greșit cabina, îmi pare foarte rău.

Se întoarse pentru a ieşi dar Blake i-o luă înainte şi se postă în faţa uşii.

- Deci, care-i treaba? şuieră el, pierzându-şi zâmbetul amabil. Dă-i drumu' repede. Ce vrei?

Valetul deschise gura surprins de această schimbare bruscă.

- Nu înţeleg... domnule, se bâlbâi el, semănând mai mult ca oricând cu un cal.

- Ce vrei? mârâi Blake.

Omul se făcu mic.

Blake se rezemă de uşă şi scoţând microfoanele din buzunar le studie cu mare atenţie în văzul valetului.

- Cum te cheamă? Pete, Hans, Dimitri? Aş fi mai comunicativ dacă mi-ai spune pe nume.

Omul înghiţi în sec.

- Joseph, domnule.

Blake îi făcu semn să ia loc.

- Bine Joseph, ia loc şi dă-i drumu'. Şi cât mai repede.

Clătinându-se uşor, Joseph reuşi să ajungă la un scaun şi să se aşeze pe el, chiar pe margine, ca un servitor din alte timpuri, jenat să stea jos în prezenţa stăpânilor. Se uita mereu în spate ca şi cum s-ar fi aşteptat ca cineva să-l atace din baie.

- Aşa Joseph. Întâi să vedem pentru cine lucrezi, bine?

Ochii omului erau mari, foarte negri şi temători.

- Sunt valetul pentru puntea asta, domnule, spuse el.

Blake i-o reteză scurt:

- Pentru cine lucrezi, Joseph? Abteilung, Cehi, Centru, K.G.B.? Ai vrut să mă vezi? Iată-mă! Să-ţi auzim păsul.

Joseph privi nervos prin cameră.

- Desigur, ce uituc sunt... cât p-aci să uit minunățiile astea, spuse Blake ridicând unul dintre microfoane. Cred că nu vrei ca vocea să-ți zboare prin eter. Nu vrei să vii în biroul meu?

Deschise ușa și ieși pe culoar. Joseph îl urmă ca și când ar fi fost fugărit pentru a fi linșat. Blake îi făcu semn să-l urmeze și se întoarse spre o ușă care ducea pe punte. Bătea un vânt puternic dar erau singuri.

- Nu cred c-au pus microfoane aici, spuse el. Cu vântul ăsta e greu de auzit ceva. Se întoarse spre el și rămase în expectativă. Și... ce spuneam?

Joseph se gândi, apoi dezveli un șir superb de dinți din inox.

Blake râse fără să vrea. Singura țară din lume în care dentiștii puneau genul ăsta de proteze dentare era Uniunea Sovietică. Se dăduse de gol.

- Nu-i nevoie să-mi spui, Joseph. Îți cunosc dentistul. Vrei totul, bineînțeles. Tot ce știu.

- Joseph dădu din cap:

- Desigur.

- Unde?

Era interesant de văzut cum vorbesc doi agenți între ei după ce preliminariile au fost încheiate. Ca cea mai veche profesiune din lume, greutatea constă în a se descoperi unii pe alții.

- Undeva, într-un loc neutru, propuse Joseph precaut, afișând o atitudine complet schimbată.

- Ca Elveția, de exemplu?

- Da, cam așa ceva.

- Când?

- Imediat ce e posibil.

- Nu te interesează cât cer? continuă Blake, expansiv.

Joseph ridică din umeri ca și când ar fi fost un fleac, sugerând că banii n-aveau nici o importanță în paradisul muncitorilor. Îi adresă din nou zâmbetul acela de inox:

- Plătim cât ceri, spuse el, insolent.

- Am să mă mai gândesc. Vă anunț eu, spuse Blake scurt, întorcându-se spre ușă. Dar nu pe vapor. Va trebui să așteptați până ajungem la New York.

Joseph întrebă îngrijorat.

- Dar, cum dăm de tine?

Blake se întoarse spre el.

- Vă găsesc eu.

Mergea mai bine decât se așteptase el. Rușii făceau desigur speculații, așteptând să vadă pe ce cale apucă. După ei totul era posibil având în vedere ceea ce i se întâmplase. Dar, în fond și ei erau profesioniști ca și ai lui. N-aveau nimic de pierdut. Aruncau o undiță și apoi așteptau. Agenția gândea evident în același mod. Dar el? Totul era pregătit în mare, dar mai erau multe de făcut până la salt. Nu era loc pentru greșeli, chiar dacă existau câteva atu-uri. Erau destul de puțini oamenii pe care se putea conta pentru ajutor, dintr-un motiv sau altul. În caz de nevoie, putea s-o facă, cu sau fără voie, pentru serviciile făcute în trecut sau sub presiunea evenimentelor, pentru a evita șantajul. Unii aveau slujbe importante, chiar la Moscova. Nu va duce lipsă de aliați, de bună voie, sau altminteri. Era periculos, exista posibilitatea

unei trădări, sau cineva putea să intre în panică și putea sfârși cu un glonț în cap. Dar nimeni nu știa mai bine ca el că în fond, ar fi fost binevenit.

După cum se desfășurau lucrurile, traversarea cu vaporul era fericit aleasă. Făcând abstracție de inconvenientul minor de a fi permanent sub supraveghere și una sau două oferte, una surprinzătoare din partea Africii de Sud - Blake o găsise foarte amuzantă - cele șase zile îi dădură timp de gândit.

Acum că luase hotărârea să se răzbune pe ucigașii lui Janis începu să studieze problema ca și când ar fi primit o misiunea periculoasă din partea Agenției. Rezultară trei concluzii majore. Întâi, era imperativ să lucreze de unul singur și să nu se încreadă în nimeni; nimeni afară de el nu trebuia să cunoască întregul plan. Pentru a supraviețui în lumea spionajului, nu trebuie să ai încredere decât în tine și asta numai dacă nu vorbești în somn. Al doilea, datorită amploarei operațiunii era imperativ să găsească un bun coordonator, preferabil un vechi lucrător al Agenției cu relații printre oamenii influenți din afara rețelelor guvernamentale. Știa omul, singurul candidat posibil. Își începuse cariera în Agenție odată cu Blake. Se punea problema dacă era disponibil. Blake trebuia să-l convingă, cumva. Linderman era un administrator de mâna întâi și în timpul lungului său serviciu la Agenție, devenise un superb agent de teren, de asemeni, ceea ce-l făcea o pasăre rară. Părăsind Agenția pentru a lucra pe cont propriu, cu câtva timp în urmă reușise în numai șapte ani să fie cotat unul dintre cei mai buni

agenţi în domeniul puţin cunoscut al contraspionajului industrial. Foarte respectat într-un cerc închis de mari firme industriale multinaţionale, care se numărau printre clienţii lui, Linderman rămăsese intenţionat, o firmă mică. Mai mult încă, rămăsese nobil. În esenţă, îşi conducea firma ca pe o reţea de informaţii în miniatură, având doar câţiva salariaţi permanenţi. În ciuda acestui lucru, fără să folosească niciodată mai mult de 20 foşti agenţi cheie - dintr-o duzină de ţări diferite - care lucrau cu mijloace obişnuite, rata lui de succes era aproape de 80% ceea ce în acest domeniu e un lucru extraordinar.

Linderman avea contacte peste tot: în lumea interlopă din multe ţări, la Interpol, cu agenţii activi din reţelele de informaţii ale multor guverne, inclusiv unele de dincolo de Cortina de Fier. Avea surse financiare în cercurile bancare elveţiene, propriul său serviciu de "căsuţă poştală", case conspirative răspândite în toată Europa, America de Sud şi Orientul Mijlociu, şi toate plătite de corporaţii, incluzând companii petroliere.

Linderman era omul cel mai potrivit pentru a da viaţă planului ce se constituia în mintea lui Blake. În plus, era un prieten vechi şi de nădejde. Poate că Blake îi cerea prea mult. Este iarăşi posibil ca Linderman să nu aibă timp. Blake se hotărî să traverseze acel pod când va ajunge la el.

Al treilea, deşi reacţia Agenţiei era previzibilă, merita o atenţie deosebită, măcar de dragul propriei lui supravieţuiri. Un agent nu părăseşte niciodată Agenţia până n-a fost supus unui interogatoriu complet. Asta era

politica. Şi în cazul lui Blake, era de neconceput altfel. Ştia prea multe despre operaţiunile curente şi despre unele încă în elaborare. Dacă ar cere azil sau ar cădea în mâinile serviciului advers, prejudiciul ar fi incalculabil, ca să nu mai vorbim de pierderea unor agenţi foarte eficienţi în toată reţeaua aşa cum s-a întâmplat când agentul britanic Kim Philby, a cerut azil la ruşi, la începutul anilor '50. În propriul ei interes, Agenţia n-ar putea niciodată risca o repetare a acelui episod notoriu.

Blake însă nu avea timp pentru interogatoriu. N-avea de ales, trebuia să se dea la fund şi să rămână aşa până când fie că va realiza ceea ce şi-a propus să facă, fie că Agenţia sau altcineva îl va prinde.

Era greu de spus cum se va sfârşi totul. În cel mai rău caz cu un glonţ în cap, tras de o echipă de şoc trimisă de Agenţie sau de altcineva. Nu conta. Blake era hotărât să accepte consecinţele nereuşitei. În momentul în care duşmanii Agenţiei autohtoni sau străini, ar stabili că unul dintre oamenii lor importanţi are o vendetă de îndeplinit, ar putea pretinde că Blake acţionează la ordin şi ar fi aproape imposibil de dovedit contrariul.

Şi totuşi Blake era hotărât să rişte toate astea şi pe măsură ce planul se înfiripa şi se dezvolta, căpătă alte dimensiuni. Nu mai era vorba doar de răzbunare, de uciderea teroriştilor care o omorâseră pe Janis. Acum era vorba de atitudinea unui om împotriva terorismului în general. Naţiunile libere, occidentale se dovediseră neputincioase în faţa acestui fenomen. Legile formulate de înalte principii morale pentru a proteja libertatea

individului erau încălcate cinic de anarhiștii al căror obiectiv declarat era să răstoarne sistemul de guvernământ care dăduse aceste legi. Procesele eșuau în șarade obscene și în multe cazuri când se dădea sentința (în majoritatea țărilor occidentale pedeapsa cu moartea este abolită), acuzații făceau doar câțiva ani de condamnare pentru că alte grupuri de teroriști luau prizonieri sau deturnau avioane cerând eliberarea lor în schimbul vieții pasagerilor.

Și așa, iară și iară. Nimeni din cei de la putere nu venise cu o soluție la ceea ce devenise marea dilemă a Occidentului.

Blake avea răspunsul. Singurul mod de a-i trata pe teroriști era să devii un terorist, s-o rupi cu metodele civilizate, cu tribunalele, cu închisorile, să-i tratezi așa cum își tratează ei victimele - să fii fără milă. În fapt, se hotărâse să devină el însuși o agenție de combatere a dăunătorilor, singurul său scop fiind să descopere viermii și să-i extermine.

* * *

În după-amiaza celei de a 5-a zi a voiajului, când majoritatea oamenilor cuminți își făceau siesta după cele șapte feluri de mâncare servite la prânz, Blake urmat de doi dintre turiștii vigilenți porni să facă un tur al vaporului. Îl însoțiră peste tot, vizitând fiecare colțișor oprindu-se doar odată în ungherul grețos unde gunoiul este mai întâi măcinat înainte de a fi pompat peste bord. În acest punct,

escorta care-l urma pas cu pas se găsi într-o poziție foarte dificilă, dar momente și mai dificile îi așteptа jos, în măruntaiele vasului. Pierduți în mijlocul unui amalgam de țevi din care ieșeau aburi, obligați să meargă în patru labe pentru a străbate tunelul axului celor două elici, cei trei "exploratori", plini de ulei și lunecând precar pe podelele unsuroase ajunseră la ceea ce părea o fundătură. Asurziți de clinchetul mașinilor, înăbușiți și pierduți fără speranță, urmăritorii priviră prin aburi, și se pomeniră singuri.

Câteva minute mai târziu, Blake își făcu apariția în biroul de comunicații și împinse un plic înegrit în mâna unei funcționare uimite.

Blake avea un zâmbet de serafim:

- Scuzați-mi înfățișarea, dar am căzut într-o gaură de cărbuni. Sunt miop. Nu văd nimic fără ochelari.

Funcționara, o fată drăguță de 19 ani din Rotterdam, își dezgoli dinții:

- Desigur, domnule.

Blake arătă spre plic.

- E un telex. Când puteți să-l trimiteți?

- Chiar acum, chicoti ea. Arătați atât de caraghios...

- Nu-ți bate capul cu toate cifrele alea. Cod de afaceri... secrete comerciale, înțelegi?

Fata își încreți sprâncenele frumoase.

- Desigur, domnule. Am transmis o mulțime până acum.

Zâmbetul lui Blake se lăți.

- Chiar așa?

- Mai aveţi ceva, domnule?

Blake îi dădu o bancnotă de zece dolari.

- Sunt sus pe puntea A, camera 5. După ce-o expediezi trimite-mi ambele copii... se poate?

- Cu plăcere, domnule.

- Bravo.

În camera sa însă, Blake se uită la ceas în drum spre duş. Probabil că telexul lui Linderman înregistrează deja mesajul. Cu oarecare noroc va recunoaşte vechiul cod de la prima privire, întrucât nimeni nu-l mai folosea. Singura problemă era dacă Linderman era prezent pentru a-l primi şi în acest caz, dacă va fi în stare să organizeze plecarea lui nevăzută de pe vapor. Dacă nu, s-ar putea naşte probleme.

* * *

În ultima zi, dis-de-dimineaţă interveniră unele probleme în apropiere de Sandy Hook, cu pilotajul datorită ceţii, dar până la urmă reuşiră. La 5 a.m. Blake deschise uşa după o bătaie scurtă. Era complet îmbrăcat şi singurul lui bagaj era lângă el.

- Gata?

- Încotro?

Blake îl evaluă dintr-o privire: în jur de treizeci de ani, îmbrăcat cu haine groase, solid, banal. O faţă puternică căreia îi trebui oarecare timp pentru a rosti parola.

- Cu bine, îşi aminti el, citindu-i gândurile.

Blake se relaxă.

- Era și timpul. - Acum era vesel. - A fost bună. Șeful tău a căpătat simțul umorului, ce mai face?

- Ocupat ca de obicei. Ăsta-i tot bagajul? întrebă el trecând pe lângă Blake și ridicând bagajul.

- Da.

Celălalt ieși pe coridor.

- Urmați-mă.

Nava pilot sălta pe valurile mari în momentul în care Blake cobora scara. Ceața deasă îngreuna lucrurile considerabil pe când așteptau momentul pentru a sări, dar până la urmă o făcură. Două ore mai târziu, îl aștepta un taxi, în clipa în care punea piciorul pe țărm, și treizeci de minute mai târziu, se afla la una din casele conspirative ale lui Linderman, de pe strada 14. Ca de obicei când era implicat bătrânul profesionist, lucrurile se petrecuseră fără incidente.

"Gazda", o versiune amuzantă a actorului William Bendix, dotat cu același nas rupt, aducea un supliment de culoare echipei lui Linderman. Ceru să i se spună Eddie.

- Ca la mama acasă, păpușel, vorbi el din vârful buzelor. Fără ploșnițe, duș, cearceafuri, prosop și trei mese pe zi - banii în avans.

Întinse cinci degete grăsune acoperite cu inele.

Blake privi în jur.

- N-avea grijă, păpușel. Aici ești în siguranță. Două ieșiri cu gorilele de rigoare și una pe acoperiș. Foști mafioți. Dacă știi italiana o să te-nțelegi bine cu ei. Merge și limbajul din Brooklyn.

Degetele cu inele stăteau încă întinse.

Blake tuşi.

- Cât?

- Ai poftă de mâncare?

- Dacă-i bună.

- Douăzeci de mangoţi pe zi, şi să ştii că-i ieftin. Plata o săptămână înainte, bine?

Blake plăti.

- Bine.

Nu întrebă de Linderman. Ştia că o să apară la omentul potrivit. În acest timp, Blake trebuia să-şi capete calmul.

- Unde sunt?

Eddie arătă spre o scară îngustă, întunecată.

- Ultimul etaj. Afacerile merg bine. Tot ce mai am e ansarda.

Suflă pe nas.

- Priveliştea nu e grozavă.

Blake porni spre scări.

- Când ies?

- N-ai să ieşi, păpuşel... pentru asta dai banii. Regulile sei: nici o plimbare până nu spune şeful, bine?

- Bine.

- Dacă te plictiseşti, e un televizor în salon.

Blake se opri pe primul palier luminat de un singur c.

- N-aveţi program artistic?

Eddie chicoti.

- De dimineață până seara. Ascultă, păpușel, se scumpește nota - când o să mă vezi pe mine în travesti, o să râzi de-ai să mori.

- Ca acasă, spuse Blake de pe al doilea palier.

- Cina e la șase... bat în țeavă.

- Mersi păpușel, spuse Blake.

Așteptă trei zile apoi fu scos prin ușa din dos, înghesuit într-o mașină de un italian corpolent și dus la docurile din apropiere, vecine cu Holland Tunnel. Blake își notă ora. Era puțin după 3 a.m.

* * *

Blake intră în local, totul numai neon și plastic, taburete de piele artificială în fața barului și un barman cu mânecile suflecate dezvăluind o întreagă gamă de tatuaje. Comandă o bere și se duse cu ea într-una din boxe. Pe când se așeza, îl văzu pe Marele Tony intrând și așezându-se pe unul din taburete. Micul Tony își făcu și el apariția și se așeză pe un scaun lângă tonomat. Nu era nici o diferență între ei, afară de volum. Micul Tony era un om de legătură al lui Tony Calento, cândva challenger la categoria grea, Marele Tony era un fel de George Roft ramolit. În afară de cei doi și de Eddie, Blake nu mai văzuse pe nimeni de trei zile până la intrarea în acest bar. Nu-l văzuse niciodată pe omul de pe acoperișul casei conspirative.

Încăperea era plină de docheri; o roșcată voluminoasă îi aruncă o privire și se lămuri imediat că n-avea rost

să-l abordeze. Lui Blake îi era sete; goli jumătate de pahar dintr-o înghiţitură. Când îl puse jos Linderman se afla în faţa lui, arătând ca de obicei, ca un ogar suprasolicitat care nu mai dormise o noapte ca lumea de o săptămână.

- De ce în bomba asta? întrebă Blake. Se pare că-ţi place genul ăsta de viaţă... Nu puteam să găsim un loc mai confortabil?

Linderman îl gratifică cu una din privirile sale dispeptice.

- Barmanul mi-e prieten şi are şi o ieşire de serviciu.

Blake aşteptă să treacă la afaceri.

Linderman se jucă cu mânerul genţii diplomat, apoi spuse:

- Există o nevoie acută de informaţii şi tu ai picat la timp. Aş putea să-ţi închei douăzeci de târguri. Se pierd o groază de bani. Ei nu mai pot aştepta.

- Care ei? întrebă Blake, amuzat de raportul monosilabic al lui Linderman care nu pierdea niciodată timpul cu preliminarii; spunea ce trebuie şi nimic mai mult.

- Toate companiile petroliere sunt la pământ. E câmp deschis pentru toţi nebunii care cred că au găsit un ideal pentru care să lupte. Şi nimeni de acolo nu are curajul să facă nimic. Dacă mai ţine aşa, o să dea toţi faliment.

Blake întinse braţul şi-l bătu pe umăr.

- Ce mai faci, Linderman? Arăţi bine.

Nu-i oferi o băutură pentru că Linderman nu bea. Şi nici nu fuma. Era un om lipsit de vicii.

Linderman ignoră salutul.

- Am ales două companii, continuă el ca și când n-ar fi fost întrerupt. Sunt lovite unde le doare, în conductele de petrol spre terminalele din Golful Persic. Sabotaj terorist. Îi costă foarte mult și vor să încheie un târg.

Linderman se lăsă pe spate. Era clar că avea mult mai multe de spus, dar avea o minte ordonată și reflectă o clipă înainte de a continua:

- Ambele companii sunt puternic finanțate de arabi care în particular țipă mai tare ca toți, dar în public îi sprijină pe teroriști.

- Ce le-ai spus?

Linderman își răsfrânse buza inferioară, arătând o anumită sensibilitate.

- Ceea ce mi-ai permis, nimic mai mult. Ei știu ce faci și pentru cine o faci. Știu de asemenea și ce poziție ocupi în clasamentul Ligii. Îl privi radios. Ești satisfăcut?

- S-ar putea ca treaba să devină cam dură. Sunt dispuși să meargă până la capăt?

- Poate că una nu, aprecie Linderman, dar sunt sigur că cealaltă da. Am stabilit două întâlniri pentru fiecare din ele cu avocații lor. Una mâine dimineață, la periferie, cealaltă, după-amiază pe lângă Wall Street.

Scoase din buzunar un notes cu foi detașabile, smulse o pagină și i-o întinse lui Blake.

- Nume, adrese și ore ale întâlnirilor. N-o să ai nevoie de ele pentru că te ducem și te aducem noi.

Blake privi hârtia.

Linderman îi anticipă întrebarea.

- Lipscomb, White & Skolnik, ăştia prezintă mai multă certitudine. La ceilalţi renunţăm. Lipscomb et. Co va face târgul.

- A fost o treabă curată, chestia aia de pe vapor... să trimiţi omul tău pe vaporaşul pilot. Trebuie că te-a costat ceva. - Blake întinse braţul şi-l bătu pe cap - Ai fost întotdeauna bun, dar acum ai devenit şi mai bun. Timpul pe care l-ai avut la dispoziţie pentru a aranja treaba a fost cam scurt. Şi telexul ăla pe care ţi l-am trimis m-a cam sâcâit. Se putea foarte bine să nu-ţi mai aduci aminte cum să-l decodifici, sau puteai fi plecat - Bună treabă!

Linderman clipi. Programându-se în decursul anilor să se gândească la un singur lucru o dată, digresiunile îl enervau.

- A chestia aia, mârâi el. Sunt profesionişti. Îi plătesc cât cer iar ei se achită de treabă - e atât de surprinzător? În privinţa codului, să nu mai vorbim. L-ar fi putut sparge şi un copil de nouă ani. În orice caz, am elaborat unul nou. Am să ţi-l dau înainte de plecare... Unde eram?

Simţindu-se admonestat pe nedrept, Blake îi spuse:

- La domnii Lipscomb, White & Skolnik, domnule profesor.

- Lasă-l pe White. E un guraliv, decorator de vitrine pentru a-i impresiona pe şeici. Iar Skolnik e un partener de formă, dacă există. Nu l-am văzut niciodată. Lipscomb e personajul cheie... el e şeful, partenerul numărul unu, şi creierul. Ce spune el aia se face, ai înţeles?

Blake aprobă din cap.

- Ai pomenit ceva de bani?

Linderman contemplă tavanul cu o expresie de demnitate jignită.

- Desigur. Două sute și cincizeci de mii de dolari pe loc și dacă vrei mai mult, ia legătura cu mine, arată de ce și Lipscomb ți-i va trimite prin mijloacele stabilite.

- Blake scoase un șuierat.

- O grămadă de bani!

- Va trebui să-i plătești pe toți. Nici unul nu lucrează pe gratis. Și mai sunt și cheltuielile tale.

Blake era sincer surprins.

- Nu s-a tocmit?

- Astea nu sunt fonduri guvernamentale. Spre deosebire de Agenție, Lipscomb e obișnuit să plătească la prețul pieței... Vei primi bani lichizi oriunde vei fi. Banii vor veni prin curier oricând... sau dacă preferi, prin cecul plătibil de Union Bank Swiss, Zürich. Cum îți convine?

Blake ridică un deget.

- Dacă nu-i dezamăgesc prea mult la prima întâlnire.

Tactul nu se numără printre virtuțile lui Linderman. Dădu din cap, aprobator.

- Discută deschis. Lipscomb ar putea avea obiecțiuni, dar clienții lui sunt disperați. Vor plăti, dacă nu te lăcomești.

Adevărul e că Linderman era un geniu. O față senină, fără vârstă, o privire mioapă și o minte de computer. Blake îl descoperise în biroul contabil al Agenției în anul în care ieșise prima oară în teren și îi fusese de multe ori util de atunci. În limbaj militar, Linderman era ceea ce se cheamă - un aghiotant, dar unul care avea relații în

cele mai înalte sfere, un factotum suprem, unul dintre puținii oameni indispensabili pe care-i întâlnise în Agenție. Se spunea că nimeni nu-i de neînlocuit - Linderman, după părerea lui Blake era singura excepție. Se simți relaxat. Nu-și dăduse seama până atunci cât era de încordat.

- Deci așa stau lucrurile.

Linderman se sculă să plece.

Blake zâmbi.

- Întotdeauna am spus că ești cel mai bun mijlocitor din branșă.

Linderman ignoră complimentul.

- Dacă se iveşte ceva nedorit, ştii unde mă găseşti. Aceleaşi "căsuțe poştale" din totdeauna. Sper că n-ai uitat? întrebă el, sec.

- Te-ai extins de când am lucrat ultima oară împreună, s-ar putea să nu mi le amintesc pe toate...

Niciodată prins pe picior greşit, Linderman scotoci în geantă şi scoase o listă cu "căsuțe poştale".

- Memoreaz-o apoi arde-o, spuse el obosit. N-aş vrea s-o văd fluturând prin jur.

Blake o împături cu grijă şi o puse în buzunarul interior al sacoului.

- Da, tăticule.

Linderman era nerăbdător să plece.

- Mai e ceva?

- De când angajezi borfaşi? Şi zâna aia - ce panoramă!

Linderman suflă pe nas.

- Sunt disciplinați și buni de treabă... în unele cazuri, borfașii sunt mai folositori decât foști lucrători ai Agenției în anumite treburi. În ce-l privește pe Eddie, să nu te lași înșelat de aparențe. E cea mai bună gazdă din câte am avut. Și am avut destule.

- Și tu, prietene? Isuse, ce se întâmplă cu lumea?

Aluzia nu avu nici un efect asupra lui Linderman. Avea alte probleme mai presante pe cap. Când Blake se opri din râs, era plecat.

Curând plecă și el, pe ușa din spate, escortat în față și în spate de cei doi Tony.

Blake era nerăbdător să ajungă la întâlnire la timp, dar nu era pregătit pentru genul de transport oferit de Linderman. Așa cum constată, nici nu avea nevoie să iasă din casă pentru asta. Flancat de Marele Tony și de Micul Tony, borfași din Brooklyn, fu dus la subsol. Cei doi ridicară un capac de oțel și se pomeni coborând niște trepte de metal înfipte în peretele de ciment al unui tunel circular săpat adânc. Coborârea păru fără sfârșit.

- Unde naiba mă duceți? exclamă el.

- La metrou, îi răspunse Micul Tony, din fața lui.

- Isuse! Nu-mi spune că Linderman are propriul său metrou?

Marele Tony ale cărui tălpi coborau periculos pe lângă mâinile lui Blake, era plin de voie bună.

- N-ai auzit niciodată de Metroul Poștal, șefule? Îl luăm când nu vrem să fim văzuți, te-ai prins?

Blake se prinsese. Era o idee simplă dar strălucită. De ani de zile poșta New-York-ului transporta colete de la

un capăt la celălalt al oraşului cu propriul său metrou în miniatură. Se putea călători de-a lungul şi de-a latul Manhattan-ului fără a ieşi la suprafaţă.

- Întâlnirea e în Rockefeller Centre pe Fifth Avenue. Care-i cea mai apropiată oprire cu ăsta?

- Chiar acolo şefu'. E un mare oficiu poştal acolo, nu Tony?

- A treia oprire.

Blake hohotea de râs:

- Nu mai spune!

- Mafioţii l-au folosit tot timpul, chicoti Micul Tony. P' ormă s-a cam aglomerat.

- 'Mi-nchipui.- Blake se sufoca. Şuiera şi el puţin. - Dacă mai coborâm o s-avem nevoie de costume de protecţie.

- Hei, Tony, ia te uită ce comic avem cu noi.

Ajunseră la un mic peron şi Marele Tony se uită la ceas.

- Are întârziere? întrebă Blake, sec.

- Noi am venit prea devreme îl corectă unul din cei doi.

- Se poate fuma?

Toţi trei aprinseră ţigările. Blake era impresionat. Asta însemna siguranţă totală.

- De ce-aţi intrat în slujba lui Linderman? întrebă el, neutru.

- Mai mulţi bani, răspunseră amândoi.

- Şi Naşul n-a zis nimic? Sau Linderman i-a oferit ceva tentant?

Rânjiră amândoi.

- Ei, Tony, vorbiră amândoi odată, șefu' a văzut și el filmu'.

- Zău, reluă Blake, credeam că nu există decât un singur mod de a ieși din bandă: cu picioarele înainte.

Ambii locuitori ai Brooklyn-ului se tăvăliră de râs.

- Nu mai e ca 'nainte, șefu'. Familiile ține pas cu timpu'.

- Acum îi trimite pe tineri la Princeton și-i face contabili, interveni și celălalt. Învață să-și vâre nasu'n computere. Noi am rămas de căruță. Cu Linderman e ca pe vremuri.

- Pune mușchii la treabă.

- Amin, intonă Blake în timp ce micuțul tren intră fără zgomot în stație.

Toți trei se urcară într-unul din vagonete. Vagonetele din mină își aminti Blake.

Se dădură jos la a treia oprire și de data asta, avură la dispoziție un lift care-i duse la nivelul biroului de cartare. Funcționarul din cameră nu le acordă mai mult de o privire. Trecură printr-o ușă laterală în holul principal al lui Rockefeller Center.

Cei doi Tony insistară să-l însoțească în lift și se postară pe coridorul care ducea la birourile lui Lipscombe, White & Skolnik.

- Doar n-o să stați aici?

Ambii dădură din cap.

- Până ieși, șefu'. P' ormă te ducem înapoi de unde am venit. OK?

- Bine băieți, consimți Blake.

* * *

Blake avea un sentiment neplăcut. Nu-i plăcea camera bogat mobilată și nici ocupanții ei. Erau prea mulțumiți de sine și impozanți pentru a-i asocia cu ceea ce avea el în minte. Dar la urma urmai, Linderman își cunoștea meseria, ideală pentru acest gen de operații, așa că n-avea de ales, trebuie să intre în horă.

William White junior, era omul pe care nu-l putea suferi. Bun de gură, absolvent al antebelicului Yale, de pe vremea când universitatea asta era a fiilor de bogătași, născut pe la începutul anilor '60, cu lingura de argint în gură, un ins pompos și inflexibil, unul dintre aceia care ar condamna practic orice în care el personal nu era implicat. Se ținea bățos, conștient de propria lui importanță fără a se implica vreodată.

Nu era însă tot atât de sigur de celălalt, Clement Lipscomb, partenerul cu greutate. Acesta nu deschise gura tot timpul întâlnirii ci stătea acolo pur și simplu ascultând fără a contribui cu nimic. Era o față complet lipsită de expresie, ușor de uitat. Perfect potrivit pentru un agent de informații.

În timp ce Blake vorbea, își concentră atenția la o pată aflată pe fruntea elegantă a mai vârstnicului White, exact la linia părului.

- Scopul este să-i oprim pe teroriști, să-i găsim pe lideri și pe cei care-i sprijină financiar. Pot face asta, am contacte sigure în toată lumea.

White digeră această idee dezgustat și privi la Lipscomb care stătea pe marginea scaunului cu ochii deschiși ca o bufniță.

Blake continuă:

- Problema este să penetrăm barierele lor de securitate, să găsim casele lor conspirative, să dovedim adepților lor că pot fi uciși.

White își reprimă o strâmbătură și privi pe fereastră la cele două turle gemene ale Catedralei Sf. Patrik, la cincizeci de metri dedesubt.

- Și cunosc oameni de ambele părți ale Cortinei de Fier care pot fi determinați să mă ajute s-o fac, conchise Blake, calm, deși fierbea.

- Înțeleg, spuse White, încruntând sprâncenele.

Lipscomb nu spuse nimic.

Blake se ridică.

- Nu, mă tem că nu înțelegeți. Sunteți dintre aceia care nu înțeleg niciodată. Se învârti pe călcâie și se îndreptă spre ieșire. La dracu cu ăștia. Linderman va trebui să-i găsească alt sponsor. Îi suportase destul.

White îl strigă înapoi.

- Trebuie să înțeleg că există anumite aprobări oficiale la ceea ce ne propuneți, d-le Blake?

- Nu, spuse Blake de lângă ușă.

- Dar sunteți în slujba unui serviciu de informații, nu?

- Nu mai sunt. Ei n-au nici un amestec.

White nu se osteni să se scoale de pe scaun.

- Și totuși intenționați să-i amenințați pe cei care sunt învinuiți că-i sprijină pe teroriști, așa e?

Era revoltător, dar Blake reuşi să-şi păstreze controlul.

- Nu, intenţionez să public o listă cu trei conducători teroriştii anunţând că vor fi ucişi unul câte unul. Şi când ceilalţi vor vedea cum au fost ucişi, vă rog să mă credeţi pe cuvânt, terorismul va înceta.

White îşi pierduse ceva din aerul lui de superioritate. Lipscomb stătea şi privea. Atenţia lui era îndreptată spre Blake.

Blake adăugă:

- Asta-i foarte important... modul în care sunt ucişi. Cunosc nişte ucigaşi buni. N-o să fie drăguţ deloc.

White sări în picioare.

- E dezgustător, exclamă el.

Blake aprobă solemn.

- Foarte, spuse el. Primii doi vor muri în dureri şi încet, unul va fi de asemeni umilit. Umilirea poate fi un factor vital la unii oameni, mai ales dacă le este atacată religia. Dar d-stră nu cunoaşteţi aceste lucruri. Aşa ceva nu se face în cercurile d-stră.

White era aiurit, nu-şi putea crede urechilor. Scuturâ din cap cu oarecare ezitare, în timp ce Lipscomb părea că doarme, dar avea ochii deschişi şi, ca şi până atunci, fixaţi asupra lui Blake.

- Se va face mult zgomot desigur, continuă Blake. - Începea să-i placă. N-avea ocazia să înţepe un umflat ca ăsta în fiecare zi. - Ziarelor le place asta, le măreşte tirajul, mai ales dacă au poza de la faţa locului, pe care bineînţeles că am să le-o trimit eu. Cititorilor le plac

ororile, când nu li se întâmplă lor. Când li se întâmplă lor, o iau la fugă.

White deveni alb sub bronzul lui de Bermude.

- E de-ajuns, d-le Blake. Acum dacă...

- Și prietenii noștri vor fugi, i-o tăie Blake suprapunându-și vocea, departe și repede, și pompele alea vor începe să funcționeze iar.

White simțea că se sufocă:

- Și vrei să ne faci părtași la asta? strigă el. Să ne coborâm la nivelul oamenilor pe care vrem să-i combatem? Trebuie să existe și alte căi!

- Nu există, spuse Blake. Frica e singurul lucru pe care-l înțeleg ei.

Se răsuci pe călcâie și ieși.

În hol, Lipscomb apăru deodată lângă el în clipa în care apăsa pe butonul liftului.

- Unde locuiești? întrebă el încet. Ca și fața, vocea lui era lipsită de expresie. Îi ignoră pe cei doi Tony care se postară de o parte și de alta, încadrându-i.

Blake se întoarse surprins.

- Ia te uită! Ai căpătat grai.

Ochii lui Lipscomb îl priveau fără să clipească în timp ce aștepta răbdător răspunsul lui Blake. Acesta îi făcu pe plac. Aruncând o privire către însoțitori spuse:

- Nu pot divulga adresa.

Ochii lui Lipscomb păreau de sticlă.

- Trebuie să discutăm mai serios, preferabil în prezența d-lui Linderman. Clienții mei vor dori mai multe amă-

nunte înainte de a se pronunța... Cred că nu cer prea mult. Unde te pot găsi?

- Nicăieri. Aranjați cu Linderman. Am să-i spun să vă sune.

- Foarte bine.

Liftul sosi și ușa lunecă într-o parte. Era gol întrucât programul de lucru se terminase și nu mai era nevoie de liftier. Lipscomb se aplecă înăuntru, ținând ușa deschisă și adăugă o ultimă remarcă pe când Blake și Tony intrau în el:

- Reprezentanții clienților noștri vor dori să te cunoască. Blake se întoarse cu fața la el:

- Ei, bine, am și eu vreo două întrebări. De exemplu cine sunt ei?

Lipscomb răspunse pe același ton:

- Prieteni de ai noștri de la una din vechile noastre case bancare, care reprezintă un consorțiu internațional al oamenilor de afaceri...

Blake începea să-l placă.

- Vrei să spui că preferă să rămână anonimi.

- Au fost autorizați să-ți dea ceea ce dorești, în limite rezonabile, desigur, conchise Lipscomb, arătând ca o bufniță mai mult ca oricând.

- Parte din bani îi vreau imediat. Lichizi.

- Asta era de la sine înțeles. La sfârșitul întrevederii ți se va înmâna o sumă adecvată, dacă cădem de acord.

- La revedere.

Lipscomb ținu ușa:

- A, apropo, nu mi-ai spus cum ai de gând să-l ucizi pe al treilea de pe listă.

- Încă nu m-am hotărât, spuse Blake, dar am timp destul să mă mai gândesc.

Lipscomb nu-l slăbi din priviri.

- Când poți începe?

- Am și început.

- Dacă poți roagă-l pe Linderman să mă contacteze în seara asta. Voi fi aici până târziu.

- Hotărârea era deci luată înainte de venirea mea?

Lipscomb deveni aproape expansiv:

- Nu chiar, d-le Blake. Deși ți s-a făcut o verificare serioasă și clienții mei sunt convinși că-ți vei respecta angajamentul, am vrut întâi să te cunosc și să schimbăm câteva cuvinte. La revedere.

Se întoarse și o luă de-a lungul coridorului în timp ce liftul începu să coboare.

* * *

Linderman tocmai își pregătea niște ouă când Blake intră în bucătărie. Eddie făcea pâine prăjită.

Blake privi în jur cu admirație.

- Ia te uită, cel mare și puternic stă la masă cu cei mici. Nu suntem noi... Mă primiți și pe mine? Călătoria subterană mi-a deschis apetitul.

Linderman se uită la Eddie care ieși imediat închizând încet ușa în urma lui.

Linderman își puse unt pe pâine și mormăi între două îmbucături. Nu-l întrebă cum decursese întâlnirea cu

Lipscomb, dar asta nu înseamna nimic pentru că Linderman nu punea niciodată întrebări despre lucruri care nu-l priveau.

- Lipscomb vrea să aranjeze o întrevedere şi mi-a spus să-i dai telefon.

- I-am dat. Vine în seara asta aici împreună cu alţi câţiva.

- Aici?

- Nu vreau să risc. Nu ieşi din casa asta până nu pleci, ai înţeles.?

- Tu eşti şeful.

Blake îl privi cum îşi reia mâncatul, cu interes. Pentru un om de gabaritul lui Linderman avea mâini anormal de mici. Unghiile erau tăiate meticulos şi curate. Blake nu putea spune ce indica asta în legătură cu caracterul omului, dar precis nu se potrivea cu hainele lui largi, şifonate şi lenjeria uzată.

- Când crezi că va fi asta? Locul ăsta mă face să sufăr de claustrofobie.

Linderman clipi în dosul ochelarilor săi bifocali şi continuă să mestece, luând o nouă porţie de pâine prăjită, crocantă.

- Curând spuse el.

Blake suspină.

- Conduci o corabie cam strâmtă, Lindy, băiete... N-am să spun nimănui, ca şi când aş avea cui.

- Au întors oraşul pe dos în căutarea ta.

- Cine?

Linderman se strâmbă, obrajii lui bucălați umflân
du-i-se cu îmbucătura neînghițită.

- Toată lumea. Centrul și rușii sunt în frunte. Ești u
tip popular.

- Ești un mare temnicier.

Linderman suflă pe nas.

- Avantajele casei. Hai s-o lăsăm baltă.

Blake făcu o grimasă.

- Ai maniere culinare revoltătoare.

Linderman continuă să mestece, răspândind pe masi
firimituri de pâine prăjită.

- Rene Duscharme te va aștepta la avion în Nisa.

- Când?

- Peste câteva zile.

Vizibil ușurat, Blake întinse mâna și luă ultima feli
de pâine prăjită de pe farfuria lui Linderman.

- Rene e un prieten vechi. În plus, îmi datorează unel
servicii. S-a văicărit?

- Ai întâlnit vreodată un francuz care să n-o facă
atunci când îi ceri să-și dea sângele?

- Nu-ți place?

Linderman scutură din umeri în felul lui expresiv. D
data asta însemna dezaprobare, arătând în același timp
că nu are obiecțiuni serioase. Apoi schimbă din nou
subiectul.

- Apropo de întâlnirea aia de diseară. E doar
formalitate. L-ai cumpărat pe Lipscomb în după-amiaz
asta. Bancherii vor doar să te vadă. Îi expediez de aic
într-o jumătate de oră...

- Cum vin? Aceeași rută oferită de Departamentul poștelor din New York?

- Desigur.

- Te iubesc. - Blake se ridică și se îndreptă spre ușă. - Când sosesc?

- Peste câteva ore.

- O să trag puțin pe dreapta.

- Fă-o. După ce pleacă, facem o ultimă trecere în revistă a întregii operații și cu asta basta. Odată ieșit din casa asta, nu ne mai întâlnim până nu se termină totul. Iei legătura cu mine prin căsuța poștală sau în caz de urgență prin telex codificat, clar?

Blake căscă.

- Nu știu ce m-aș face fără tine, Lindy, spuse el cu afecțiune.

* * *

Vremea la Nisa i se păru neobișnuit de rece pentru septembrie pe când ieșea la raport, conștient că urmăritorul său, proaspăt ieșit de la Colegiul Ivy League, după aspect, făcea mare caz de toată povestea, lângă stația de taxi. Blake îl așteptase. Era normal ca ei să-l depisteze mai curând sau mai târziu. Era o acoperire de formă. În stadiul actual, aprecie că nu vor fi prea cutezători. Îl vor urmări până vor afla ce pune la cale. Ca de obicei, Centrul proceda ca la carte. O clipă se gândi să se ducă să-l consoleze pe tânărul acela apoi însă îl văzu pe Rene, așteptându-l într-un Citroen. Se urcă în dreapta lui și

Rene o luă pe șosea spre oraș. Blake era amuzat d expresia de dezgust vizibil de pe fața francezului și uit de tânărul american de la aeroport. Rene avea întotdeaun acest efect asupra lui.

- Nu mă întrebi cum a fost zborul, prietene?

Rene făcu o grimasă.

- Urăsc avioanele, spuse el aruncându-i binecunos cuta lui privire de autocompătimire, cu ochii în tavan Trădători!

Blake îi cântă în strună.

- Grozav mod de a saluta un vechi prieten.

- Să te ia naiba.

- Te iert de data asta, suspină Blake.

Rene mârâi dezaprobator.

- Sugarul ăla de la aeroport... Ai tăi trebuie că sun înebuniți.

- S-a dat alarma, au acoperit toată Europa și poate ș alte locuri, căutându-te.

- Mă bucur că le pasă.

Rene era un conducător bun și mașina înainta făr efort prin aglomerația de mașini de-a lungul Cornișei.

- Numele lui e Abdul Khalifa, începu el fără elan, c cineva care se ceartă cu nevasta, mai mult din obișnuint decât din iritare. Un sirian din Damasc care apare l Beiruth și care acum s-a stabilit la Cannes. Cum spune voi americanii - realmente una din marile roți. Se ar bine cu șefii statelor petroliere din Golful Persic incluzân Arabia Saudită și este unul din sponsorii principali a majorității grupurilor teroriste cu sediul în Syria, Iraq ș

Libia. Şeicii îi condamnă în particular, pe aceşti oameni, dar public, rămân neimplicaţi şi plătesc milioane pentru a-i ţine la distanţă. Abdul Khalifa se bucură de încrederea ambelor grupuri şi acţionează ca mijlocitor când cer fonduri.

- Mai face şi altceva? întrebă Blake pe un ton neutru.

Rene mârâi:

- Destule. Există dovezi grăitoare ale legăturilor lui cu organizaţia teroristă şi în cel puţin două cazuri a condus personal raiduri teroriste, deturnarea unui avion israelian la Frankfurt în 1972 şi împuşcăturile alea de la aeroportul De Gaule din Paris acum câţiva ani. Nimeni nu ştie câţi bani lichizi îşi reţine pentru el în aceste mijlociri, dar trăieşte la Cannes ca un milionar.

- Originea socială? întrebă Blake.

- Obişnuită, mahomedan din clasele de mijloc. Tatăl doctor. Note bune la învăţătură, diplomă de absolvire a Universităţii Americane din Beiruth, bursă la Sorbona unde a studiat dreptul. A devenit consilier juridic într-unul din statele Golfului, la negocierile de la început cu companiile petroliere americane şi engleze.

- Altceva?

- Un play-boy în timpul liber, mare amator al jocurilor de noroc - are şi cu ce - e mort după blondele plinuţe, şi de ce naiba vii la mine când oricare ajutor al meu putea să-ţi spună asta? Rene era deziluzionat de viaţă în dimineaţa aceea.

- Te-ai îngrăşat.

Rene se uită la el.

- Tu ai cam slăbit.

- Eu nu mai mănânc.

- Există o soartă mai rea ca moartea.

Gândul la mâncare îl mai înveseli puțin. Chiar zâmbi.

- Unde locuiești? întrebă Rene.

- La Carlton, Cannes, unde în altă parte?

- Unde a dispărut frumosul tău accent franțuzesc?

- Studiez la Berlitz cu toți proștii din Europa.

- Ai să începi să înfuleci cârnați în loc de "escargots".

- Escargotă, ce-s astea? exclamă Rene, supărat.

- Gardă corporală are?

- Normal. Nici un arab respectabil n-ar intra într-un pisoar de aici fără cel puțin patru. Ăsta le-a făcut ture de 24 ore. Fața de cal se sparse într-o grimasă veselă și aplecându-se pe fereastră, arătă taxiului semnul acela făcut cu două degete pe când trecea pe lângă ei cu tânărul american în spate.

- Amatori, zbieră el, amintindu-i lui Blake că numai un francez poate scoate o expresie atât de colorată dintr-un singur cuvânt.

- Și ferma?

Fața de gumă de șters a lui Rene se dizolvă într-un regret nestăpânit.

- De ce trebuie să fie o fermă de porci?

- O aiureală de-a mea. Sunt mort după simboluri.

- Închiriată pe 3 săptămâni. Banii înainte, spuse Rene întinzând o mână lacomă.

- Blake scotoci în buzunar, găsi un plic şi i-l întinse. Rene îl rupse repede şi îşi trecu un deget expert peste bancnote.

- Nu număra niciodată banii când conduci, Rene, îi spuse el. Ai putea să dai peste ceva.

Rene puse plicul în buzunar.

- Altceva? întrebă el.

- Fata.

- O cheamă Erika. E cea mai bună.

Rene trase la bordură, Blake îşi luă bagajul de pe bancheta din spate şi coborî. Amândoi văzură taxiul trecând pe lângă ei, din nou, dar nu spuseră nimic.

Blake se aplecă şi băgă capul pe fereastră.

- Pot să-l folosesc pe Claud?

- El e şoferul.

- Te-ai gândit la toate.

Rene deveni deodată gânditor.

Adu-ţi aminte: fără cadavre. Nu în teritoriul meu, mon ami. N-am să tolerez asta.

- Promit.

Rene se dovedise din nou prieten. Blake îi strânse mâna.

Când Rene intră pe poarta Jandarmeriei câteva minute mai târziu, cei doi gardieni în uniformă luară poziţie de "drepţi" şi-l salutară. La uşa de intrare un altul coborî repede treptele să-i deschidă uşa.

- Să trăiţi domnule comandant, spuse el.

* * *

În același moment, la Londra, Roker dădea un telefon din biroul lui Renway.

- Tocmai a ajuns la Nisa, spuse el.

Renway pufni pe nas.

- Poate s-a dus să facă plajă.

Roker păru îndurerat.

- Nu-mi place. E de două ori mai vulnerabil de cealaltă parte a Canalului. Nu vor ezita să-l umfle și să-l arunce într-un avion dacă au ocazia... Rușii au mai făcut-o și cu alții.

- La New-York nu prea s-au descurcat.

- Nici noi.

- Din nou Linderman, gemu Renway. Lua-l-ar dracu de negustor. Trebuie să existe un mijloc de a-l opri.

- Cum? Chiar și noi îl folosim. Centrul zice să-l lăsăm în pace, obiectă Roker fluturându-și mâinile ca și când s-ar fi luptat cu o invazie de lăcuste.

Asta nu era în firea lui, dar în împrejurările de față era scuzabil, amândoi fiind foarte stresați. De când Blake fugise de pe vaporul olandez în portul New-York-ului, Centrul exercita o presiune insuportabilă și nici unul nu mai ieșise din birou mai mult de câteva ore, de două săptămâni.

- Noi nu știm asta. E pură speculație, izbucni Roker. Centrul trebuie să găsească un țap ispășitor și în clipa asta, tu, Linderman și eu suntem vizați.

- Nu mai zbiera spuse Renway. Vrei să ştie toată mbasada ce discutăm noi? Doamne, trebuie să fac un uş!

Şi cu asta începu să-şi facă alergarea lui obişnuită prin irou. Roker rămase pe loc privindu-l cu o enervare rău scunsă.

- Ce naiba s-a întâmplat cu el? întrebă Renway prindu-se brusc. Cum se poate ca un om să se volatilizeze e un vapor mişunând de agenţi? Asta cere organizare. i acum apare în Sudul Franţei iar Centrul, din motive ecunoscute, se hotărăşte să nu-l înhaţe pentru că vreun liot de acolo crede că poate ne duce undeva... Spune-mi ı, unde poate să ne ducă?

Roker răspunse cu o mişcare din umeri.

- Cine altul putea să fie decât Linderman? Au lucrat npreună. Sunt într-un fel prieteni. Linderman e singurul in câţi ştiu eu, care să aibă o organizaţie capabilă să ucă la bun sfârşit o astfel de operaţiune. Centru a coperit toată zona de Est a oceanului căutându-l pe lake şi nu ştiu câţi agenţi K.G.B.-işti au făcut acelaşi ıcru, ca să nu mai vorbim de alţii. Şi ce-au realizat? Nici urmă.

Roker se duse la fereastra preferată a lui Renway care ădea în Grosvenor Square şi privi o pereche de porumbei älăgioşi care-şi disputau drepturile teritoriale pe capul e bronz al preşedintelui Rosevelt.

- A fost nevoie de, oameni bine instruiţi, case nspirative şi multă pricepere. Blake trebuie să fi stat

ascuns într-un loc sigur, fără să iasă pe străzi... Linderman e o posibilitate, admise el ranchiunos.

Renway își scărpină bărbia nerasă.

- Mersi.

- Și dacă Linderman se află în dosul afacerii, există posibilitatea ca tot el să fie și în continuare. Privește la aranjamentele din Europa. Spionajul industrial e o întreprindere serioasă. Are sprijin financiar multi-național pentru a-i angaja pe cei mai buni și are la dispoziție crema Europei inclusiv foști K.G.B.-iști. Precis e Linderman iar noi o s-avem al dracului de furcă. O să fie ca și cum am încerca să-l găsim pe omul invizibil.

Renway aprobă sumbru.

- Și fără acordul Centrului nu ne putem atinge de nici unul, spuse el, începând să bată din degete. Cât de bine-l cunoaște Blake pe Rene Duscharme?

- Sunt prieteni vechi.

- Nimeni din Agenție n-ar trebui să fie în relații atât de strânse cu spionajul francez.

- Uiți că Blake nu mai e la noi.

- Cine-i pe urmele lui?

- Tânărul Page.

- Isuse! Tocmai pe urmele lui Blake? Ar fi trebuit să-ți cunoști bine oamenii. Ăsta-i abia în scutece.

- Centrul l-a numit, nu eu.

- Mi-am închipuit.

Renway începu să se plimbe din nou. Era o dovadă de îndemânare, în biroul acela aglomerat.

- Ar fi bine ca Centrul să nu se mai amestece.

Se îndreptă spre locul său preferat de lângă fereastră npingându-l cu cotul pe Roker.

- Cât de bine îl cunoşti pe Duscharne?

- Am lucrat cu el de câteva ori. E unul dintre cei mai ricepuţi agenţi din câţi am cunoscut.

- Ce dracu vrea să facă Blake?

Renway privi în jos la copacii care începeau să-şi iardă frunzele.

- De ce Duscharne şi de ce acum? întrebă el.

- Pentru a şti asta, trebuie să ştim ce vrea.

- Ce dracu pune la cale?

Renway era într-unul din momentele lui proaste. ând Roker ridică privirea, îl găsi din nou la birou.

- Care-i rolul franţuzului ăsta?

- E unul dintre experţii de bază ai SDECE*-ului i problemele Orientului Mijlociu, răspunse Roker, îndindu-se la ceea ce citise în dosar. Dar asta a fost cu ult timp în urmă când i se spusese că va lucra cu el. fajoritatea misiunilor sale au fost în Liban, Cairo, ocurile alea... contraspionaj, în special după amestecul ovieticilor, când francujii încercau să-şi facă un cap de od la Canalul Suez. E un specialist în problemele arabe el puţin aşa mi s-a spus.

- De ce-l ajută pe Blake?

- Încă nu ştiu asta, spuse Roker. Ştiu că se cunosc de ult şi cred că ştiu de ce: a fost un zvon destul de puternic

*) SDCE: serviciul de spionaj şi contraspionaj francez (N.T.)

acum câțiva ani că Blake i-a salvat viața în timpul unei operațiuni a francezilor contra sirienilor. Se pare că Blake l-a smuls din ghearele lor amenințând Ministerul de Externe. Așa se spunea atunci. E destul de practic Blake. Știe să-i îndatoreze.

Renway pufni pe tonul lui obișnuit:

- E un început oricum.

- E singurul pe care-l avem.

- Ar putea fi o fundătură.

- N-avem de ales. Trebuie să urmărim firul ăsta.

- De ce i-au dat drumul? De ce nu l-au înhățat? De ce n-a fost interogat? De ce trebuie să-l urmărim acum? Ce dracu face Centrul?

Roker se gândea la râsul sălbatec al lui Blake în ziua aceea în mașină când îl dusese la Southampton. Fusese atât de sigur pe sine, atât de indiferent, la ceea ce putea să facă sau nu, Centrul...

- Și dacă a fost mâna Centrului tot timpul, adică după masacrul de la aeroport? Poate i-au dat o misiune specială.

- Fără să ne anunțe? Renway clătină din cap. N-au făcut-o niciodată.

- E posibil.

Renway nu putea să-și ascundă stupefacția. La fel și Roker.

Capitolul trei

Discul portocaliu al lunii pline care se ridica, aruncă dâră luminoasă pe marea tomnatică în momentul în ure cele două limuzine, una cu Excelenţa Sa Abdul halifa iar cealaltă cu tinerii din garda sa corporală, ecură pe lângă straturile de flori şi traseră la intrarea incipală a Cazinoului Monte Carlo, scăldat în lumină.

Aproape că trecură neobservaţi. Apariţia lor era foarte ecventă de la războiul Yon Kiffur încoace, iar embargoul trolului arab transformase Europa Occidentală într-un ntru comercial - loc de joacă pentru un popor care ntr-un singur salt părăsise deşertul şi îşi schimbase rmele de capre şi corturile de beduini cu Cadillacuri şi artamente cu aer condiţionat în hotele de lux.

Când Khalifa coborî din maşină, fu imediat înconjurat tinerii cu priviri scormonitoare şi în timp ce urca ările semăna cu un prizonier condus la locul execuţiei ai curând decât cu un bogătaş arab ieşit să se relaxeze faimoasele mese de joc ale cazinoului.

Înăuntru, alaiul se îndreptă direct spre salonul principal, o cameră spațioasă fin-de siecle, cu tavan înalt, cu ferestre largi pe toate laturile și presărată cu mese de joc judicios distanțate. O atmosferă arhaică umplu încăperile ce fuseseră construite pentru a susține o altă epocă; era nepotrivită ca timp și spațiu, o relicvă a trecutului plutocrat care supraviețuise cumva pentru a servi acum unui public mai puțin discriminator și pedant.

Grupul înaintă până la masa cea mare unde Khalifa se așeză pe scaunul rămas gol "neîndoielnic rezervat pentru el. Tinerii escortatori se retraseră un pas-doi pe când crupierul împingea pachetul de cărți de joc spre unul dintre jucători care începu să scoată cărți.

Khalifa nu prea urmărea desfășurarea jocului, ochii săi fiind îndreptați spre tânăra femeie din fața lui. O privea atât de intens încât nici nu clipea. Obiectul atenției sale Erika Bannerman, surprinzător de drăguță, cu ochi migdalați, blondă, cu aer de nordică, părea exact ceea ce nu era - o actriță de cinema generos dotată sau o parteneră de distracții ținută de vreun băiat de bani gata. Ea însă îl ignora și, cu o răceală detașată, își fixase atenția asupra jocului. Rene Duschame îi dăduse lui Blake cea mai potrivită persoană pentru împrejurarea respectivă.

Khalifa ridică o mână și unul din tineri apăru la spatele lui. Câteva clipe de conversație șoptită și dispăru din nou. Dacă Erika observă brusca activitate ce se stârnise de partea cealaltă a mesei, păstra acest lucru doar pentru ea.

Nediferind cu nimic de legiunea de femei uşoare ce migrau sezonier spre Riviera franceză în căutare de bărbaţi care să le întreţină, Erika era puţin mai în vârstă decât părea. Cu ten curat şi trăsături regulate, faţa ei nu dădea nimic din greutăţile prin care trecuse. Deşi călătorea cu paşaport suedez, se născuse în Krakovia ca fiică a unui avocat polonez şi mamă sileziană care fuseseră trimişi într-un lagăr în Siberia şi de care nu mai ştia nimic. Deci, singură pe lume la frumoasa vârstă de 16 ani copila practică, se privise în oglindă şi se hotărâse să-şi valorifice darurile. Drumul nu fusese uşor, dar o prudenţă înăscută, o scăpare de capcane în drumul ei încet, dar sigur spre West. După câteva luni de mizerie la Dresda unde prostituatele profesioniste erau condamnate de oficialităţile de partid, primise o mână de ajutor de la un membru de partid important. Acest domn, deşi afară de a-şi satisface propriul său apetit îi apreciase alte talente - o minte iute şi o totală lipsă de conştiinţă şi o pusese la treabă să înveţe la Abteilung Academy pentru tineri agenţi. Isteaţă şi sârguincioasă, Erika dovedise repede că are şi alte talente decât cele liberate de care le aplicase la pat. În consecinţă, amantul o ajutase să promoveze rapid. Terminând printre primii în clasă, fusese trimisă la un bordel special din Bonn frecventat de influenţi oameni de afaceri vest-germani şi de înalţi funcţionari guvernamentali. Ridicându-se treptat în cadrul serviciului, fu curând trimisă în străinătate iar la Paris avusese norocul să fie demascată de Rene Duscharme personal, de la contraspionajul francez. Rene,

ca și bărbatul dinaintea lui, văzuse repede potențialul ei iar Erika nu avusese nici o obiecție să treacă de partea Vestului.

În câteva minute, oamenii lui Khalifa îl găsiră pe domnul La Favre, directorul cazinoului și puțin mai târziu, acest elegant demnitar se prezentă lângă brațul frumos al Erikăi.

- Bună seara, domnișoară Bannerman, am câțiva invitați în biroul meu, între jocuri și aș fi încântat dacă ați putea veni și d-stră.

Erika zâmbi rece:

- Cu plăcere.

- Un membru al personalului o să vă conducă acolo, domnișoară.

Erika își ridică privirea, dar atenția Excelenței Sale era acum fixată asupra cărților.

Crupierul anunță:

- E ultima mână.

Un jucător strigă:

- Banco.

Cel care făcea cărțile îi dădu patru cărți din pachet, își întoarse două cărți și anunță:

- Opt în bancă.

În timp ce crupierul împingea spre el câștigul cu lopățica, ceilalți începură să se scoale de la masă.

* * *

Încăperile domnului La Favre erau un amestec elegant de trecut şi prezent. Spaţioase, confortabile şi mobilate cu un gust desăvârşit.

Gazda, un Monagasquez, trecut de cincizeci de ani, apăru grăbit întinzând mâna când fu introdusă Erika:

- O, domnişoară, ce bine-mi pare c-aţi venit.

Apăru un chelner cu o tavă încărcată cu pahare pline de şampanie. Domnul La Favre îi oferi unul şi o conduse spre un grup apropiat de oaspeţi gălăgioşi. Tăcură unul după altul pe măsură ce o vedeau: avea o rochie neagră de tafta strânsă pe corp care-i sublinia silueta ei amplă, ca o a doua piele. Rochia era croită să producă instantaneu ură sau captivitate, în funcţie de sexul privitorului.

Domnul La Favre o prezentă grupului: Domnul şi doamna Lukesh, Lady Crawford, Signore Puntavelli şi Excelenţa Sa Abdul Khalifa, viceconsul al Emiratelor la Monaco... Domnişoara Erika Bannerman din Stockholm.

Erika se mişcă graţios prin faţa fiecăruia, dând din cap la prezentări, insensibilă faţă de admiraţie sau ostilitate.

Ţinând cont de gabaritul său, Khalifa era un om agil şi iute. În scurt timp se şi afla la ea într-un colţ.

- Acum că au fost prezentaţi, începu el grandilocvent cu ochii săi bulbucaţi aţintiţi asupra decolteului ei aş fi încântat dacă m-aţi însoţi la cină.

Erika îi aruncă o privire rece.

Prins pe picior greşit de ceea ce considerase a fi una dintre frumoasele nopţii - chiar dacă era drăguţă - Khalifa ezită:

- Nu v-am mai văzut până acum, domnișoară Bannerman, veniți des?

- Nu , prefer San Tropez.

Excelența Sa rămase o clipă încurcat. Femeile de genul acesta de obicei veneau ele în întâmpinarea unui bărbat de importanța și bogăția lui. În cele din urmă întrebă:

- Sunt mai mulți tineri acolo?

Ea-l privi drept în ochi.

- Dumneata ai aranjat toată povestea asta, nu?

Până și aici și-a adus garda, observă ea. În acel moment, doi dintre ei încercau să se facă neobservați în dosul unei lămpi de pe o masă din apropiere.

Khalifa roși, mai derutat ca oricând.

- Iertați-mă, domnișoară... mi s-a părut mai politicos să ne cunoaștem astfel.

Erika scutură din umeri.

- Trebuie să înceapă jocurile, vrei să mă conduci înapoi la masă?

Redus la tăcere, Excelența Sa îi oferi brațul recunoscător și o conduse afară.

* * *

Blake găsise o cameră într-un hotel de pe o stradă liniștită care găzduia turiști de o zi: După o scurtă odihnă, un duș și bărbierit, se duse la un mic restaurant cu pescărie, în care se gătea gustos și prețurile erau mici. Nefiind grăbit se opri la un chioșc de ziare de pe

Croisette, merse de-a lungul falezei apoi o luă pe o stradă îngustă. Urmăritorul său era acelaşi absolvent de la Ivy League pe care-l văzuse mai înainte, la aeroport. Blake încetini pasul, ca omul care se uită la vitrine. Îi păru puţin rău pentru tinerelul care-l urmărea, dar în fond exista doar un singur mod de a învăţa meseria asta, cel anevoios şi cu cât mai repede cu atât mai bine, aşa că de ce nu acum?

Blake continuă să meargă, oprindu-se să se uite cum un brutar scotea pâinile fierbinţi dintr-un cuptor şi o funcţionară atrăgătoare dintr-o farmacie dădea un laxativ unui puşti de 6 ani care se zvârcolea în timp ce mama lui zbiera în argoul din sudul Franţei cu viteza unui computer. Apoi trecu drumul şi privi la alte vitrine.

Brusc Blake o luă la fugă. Se pierdu pe după un colţ lăsându-l pe tânărul său urmăritor ca pe un copac plantat în mijlocul străzii.

Se ascunse în cadrul întunecat al unei uşi aşteptându-l. Acesta apăru cu respiraţia tăiată, bătând caldarâmul cu încălţările lui de bună calitate. Puştiul se apropia încet fără să fi observat vechiul Renault ce se strecura pe lângă el. Brusc uşa din spate se deschise, fu înhăţat de nişte mâini şi tras pe bancheta din spate. Blake sări în faţă lângă şofer şi vechea maşină acceleră de-a lungul străzii pornind ca la curse. Tânărul nici n-avu timp să deschidă gura.

Un timp nu vorbi nimeni. Blake se uită la Claude şi rânji. Micul francez era exact tipul gangsterului francez din filmele a căror acţiune se petrecea invariabil la

Marsilia. Mărunt, 40 de ani, față de șobolan, inevitabilul chiștoc în colțul gurii, ochi mobili și sumbri. Claud zâmbea rar, dar de data asta făcu o excepție. Blake era încântat că-l vede iar.

Puțin mai târziu, pe autostradă, Claude se lăsă pe spate și întrebă:

- Ai pașaportul?

Americanul, cu fața fragedă și curată uimită, întrebă anxios:

- Unde mă duceți.

Se uită speriat la cei doi francezi morocănoși care-l flancau pe bancheta din spate. Claude făcu semn unuia dintre ei care imediat goli buzunarele americanului și-i înmână conținutul.

Tânărul fu cât pe-aci să plângă.

- N-aveți nici un drept să faceți asta, protestă el.

- Cum te cheamă, tinere? întrebă Blake.

- Page, domnule.

- Ești cam departe de casă.

- Da, domnule. Aici am fost trimis, domnule.

- Nu-mi mai spune, "Domnule".

- Da, domnule... vreau să spun... Oh, la dracu, nici eu nu mai știu ce vreau să spun.

Claude făcu o altă excepție. Râsul nu i se potrivea. Controlă repede lucrurile și aruncă înapoi totul afară de trei pașapoarte. Unul era american, unul mexican și al treilea englez. Claude le băgă în buzunar pe ultimele două și-l dădu pe primul înapoi cu un mic plic:

- Biletul tău de întoarcere la Londra, mon enfant. Un schimb rezonabil.

Câteva minute mai târziu se opriră în faţa aeroportului din Nisa şi Claude făcu un semn cu capul:

- Dă-i valiza.

Unul din răpitori se dădu jos şi se duse la portbagaj pentru a o aduce.

Claude se întoarse spre tânărul american:

- Ai plătit nota la hotel şi ai plecat.

Page răspunse cu un zâmbet forţat:

- Am primit chitanţa? Contabilii noştri sunt cam încuiaţi. Nu mi se decontează altfel.

Claude mârâi, se scotoci în buzunar până ce găsi ceva apoi întinse mâna spre Page.

- Mulţumesc, spuse acesta.

Claude îl gratifică cu o ridicare din umeri a la Jean Gabin în timp ce celălalt răpitor îl ajută să iasă.

Page se uită la Blake.

- Data viitoare o să evit străzile înguste, spuse el amar, pe când francezul venea cu valiza.

Blake spuse amabil:

- Nu-ţi face prea mult sânge rău. Data viitoare n-o să mai cazi în cursă. Şi încă ceva: să porţi întotdeauna pantofi cu talpă de cauciuc şi tocuri ca să nu te mai dai de gol aşa repede.

Dădu din cap şi cei doi francezi îl escortară pe Page până în aerogară.

Aşezându-se mai bine pe când maşina ieşea din incinta aeroportului, Blake se întreba de ce Agenţia nu

trimisese pe alții mai experimentați. Aparent păreau s
aibe intenția de a-l lăsa liber un timp. Ar fi interesant d
știut ce gândea Linderman, dar acesta era în Manhattan
Era un sentiment ciudat. Blake și Agenția erau acum d
părțile opuse ale barierei.

* * *

Claude conduse o vreme apoi parcă mașina la mic
distanță pe strada unde locuia Erika. Nu părea dispus s
vorbească și nici Blake așa că stătură în tăcere. Claud
stătea trăgând din când în când puternic din capătul u
al țigării, fără ca ochii săi mici, mobili să scape ceva. S
cunoșteau prea bine pentru a pălăvrăgi. Își spuseser
totul cu ani în urmă. Blake nu avea nici o rezerv
referitoare la abilitatea lui, ca de altfel a nici unuia di
oamenii lui Rene. Micul corsican se născuse în Bastia ș
ca mulți alții ca el fusese de mic atras în lumea borfașilor
trafic de droguri, proxenetism pe lângă bordelurile de p
litoral și baruri ale Uniunii corsicane până când se trezis
lucrând pentru Rene Duschame și Serviciul de Informați
Francez.

Blake rupse tăcerea spunând:

- Regret că te țin atât de târziu, Claude.

Claude coborî fereastra, scuipă mucul de țigară ș
aprinse alta.

- Pentru cât ne plătește, nu se merită. - Încruntă di
sprâncene cu ochii ațintiți la drum. - Uneori mă gândes
c-ar fi trebuit să rămân cu gașca mea.

- De ce n-ai rămas?

Claude îi oferi una dintre acele ridicări din umeri galice care exprimă concepţia fatalistă despre lume a francezului:

- N-ai fost niciodată într-o închisoare franceză?

- Nu.

- Dacă ai fi fost, nu puneai întrebarea asta.

- Riscurile meseriei.

Nici chiar Claude nu-şi putu reţine tremurul care-i scutură umerii lui de vrabie.

- Beaumettes nu-i deloc plăcut.

Blake îl privi cu un interes nou.

- Te-au trimis acolo?

- E singurul loc pentru borfaşii de rând. Aveam 22 de ani când m-au condamnat. Am avut noroc; o sentinţă scurtă, de la 5 la 7 ani. Când am ieşit aveam 28 şi arătam de 48.

- Aşa că ai început să lucrezi pentru Rene.

- Nu-l taie nimeni. Lucrăm bine. Dacă îşi pierde încrederea în noi, ne întoarcem la Beaumettes şi la mirosul de urină.

Blake simţi că nu-i place să vorbească despre asta aşa că rămăseseră tăcuţi. Claude continuă să fumeze.

La Cazino, reflectoarele fuseseră stinse şi mai rămăseseră puţini oameni în timp ce Erika cobora în grabă treptele, urmată de Khalifa care protesta şi de tinerii din garda lui urmându-l îndeaproape. Erika făcu semn unui taxi care trase imediat la scară. Khalifa o implora:

- Vă rog, mam' selle, aș fi încântat să vă conduc acasă
- Altă dată, spuse Erika ferm urcându-se în taxi. A trebuit să închidă ușa repede pentru a-l opri să sară în mașină lângă ea.

Nefericitul Khalifa trebui să se plece în fața ine vitabilului.

- Ne vedem mâine?

- Poate mă duc la plajă dimineața, pe la unsprezece l Eden-Rock. Pa! Erika avea un zâmbet radios în timp c mașina se îndepărta. Tinerii lui Khalifa îl înconjurar grăbiți.

În fața blocului în care locuia Erika, Blake și Claud nu făcuseră nici o mișcare. Stăteau încă în mașina veche Blake spuse, întrerupând tăcerea:

- Nu știam că instrucțiunile tale includ și supraveghere mea. Vocea lui acidă trăda enervarea.

Claude ridică din umeri.

- Așa se procedează. N-avem încredere în nimeni.

Omise să adauge că Blake mai mult ca oricine, a trebui să accepte asta.

- Nici măcar într-un prieten vechi?

Fața lui Claude spunea totul. Trebuie să porți conversație oarecare în timpul acestor așteptări obo sitoare. Apoi, și el îl știa pe Blake de mult, știa cât îi plac să tulbure apele, să zgârmăne, mai ales în locuril sensibile.

- Ne cunoaștem meseria, n'est-ce-pas?

Blake nu păru amuzat.

- Te face să te simți ca acasă, comentă el, ironic.

Privirea li se mută asupra parbrizului în momentul în care taxiul se opri în fața blocului. Erika coborî și urcă grăbită treptele.

- Cam plinuță.

- Îi plac alea durdulii, observă Claude cu o notă de admirație în voce. Ca majoritatea francezilor, se considera expert la femei.

* * *

Drumul de munte era plin de serpentine strânse și fiind o zi senină, Blake putea să vadă departe în jos, dincolo de întinderea suburbiilor care desfigurau peisajul pe multe mile în ambele direcții de-a lungul drumului de Coastă de la Nisa până se pierdea în pâcla albastră a Mediteranei.

Ieșind de pe autostradă, o luă pe un drum de țară îngust, pe lângă șiruri de măslini bătrâni care se terminau în luminișul unde era ferma.

Era o proprietate veche iar casa și acareturile erau într-o stare care necesita reparații. Când ajunse aproape, apăru un provincial și veni spre mașină. Blake coborî și dădu mâna cu el. O țărancă bătrână ducând o valiză ieși din casă și se urcă greoi într-un camion rablagit. Blake și fermierul se duseră la unul din țarcuri. Francezul îi dădu o legătură de chei.

- Pentru casă și celelalte clădiri, Monsieur, explică el încet. Avea fața tăbăcită de vreme și riduri adânci. Părea îngrijorat de ceva.

- Și cine o să aibă grijă de animale? protestă el.

- Eu, răspunse Blake, amabil.

Bătrânul fermier îl studie plin de îndoială.

- Ați trăit vreodată la o fermă, Monsieur?

- Sunt născut la țară, spuse Blake fără să mintă. Nu-ți face griji cu porcii. Vor fi bine hrăniți.

Fermierul păru ușurat.

- Asta-i bine, Monsieur. Merci.

Blake se urcă pe stinghia de jos a gardului rustic care înconjura țarcul. Un tânăr fermier, probabil fiul bătrânului, apăru cu două găleți de uruială, le goli într-un troc deja plin apoi se retrase repede în timp ce un vier enorm dădea buzna în țarc cu haremul lui.

Blake se urcă mai sus și se așeză pe stinghia de sus a gardului pentru a privi spectacolul. Trecuseră ceva ani de când nu mai văzuse porci mâncând așa că nu era pregătit pentru zgomotul asurzitor pe care-l făceau.

Mârâiau, guițau, se luptau pentru un loc la troc, înfulecau uruiala. Apoi vierul se înfurie, împingându-i pe ceilalți din calea lui cu râtul lui fioros.

- E rău, observă Blake calm, oarecum subjugat de sălbăticia scenei.

Bătrânul provincial dădu din cap, mândru:

- Dar foarte bun de prăsilă, Monsieur. Mănâncă orice până la capăt... Să-l hrăniți bine, vă rog.

- Blake rămăsese hipnotizat de spectacol. Dădu din cap absent.

- Foarte bine.

Asigurat, bătrânul fermier îi mulţumi cu gravitate şi încheie:

- Dacă veniţi cu mine Monsieur, vă arăt interioarele.

Blake sări jos fără voie, şi-l urmă în casă. Tot ceea ce ceruse era aranjat în ordine pe rafturi în cămară şi în debara. Fermierul îi arătă întrerupătoarele şi-l învăţă să dea drumul la sobă. Restul casei nu-l interesa pe Blake. Scoase un teanc mare de bani şi reglă conturile.

Nimic nu e mai plăcut pe lume pentru un ţăran francez ca vederea banilor, mai ales dacă sunt mulţi şi destinaţi buzunarului său. Îl îngână tot timpul cât Blake îi numără, plasând hârtie după hârtie în mâna lui întinsă. La urmă Blake adăugă o bancnotă de 500 de franci ca să fie grămada mai frumoasă.

Mâna fermierului se închise avară peste bani şi aproape că-şi rupse buzunarul în graba lui de a-i pune la adăpost în cazul în care americanul s-ar răzgândi:

- Să vă dea Dumnezeu sănătate, Monsieur. Merci! Merci! strigă el grăbindu-se spre uşă.

Blake îl urmă în curte şi pe când camionul se îndepărta zdrăngănind, se întoarse la ţarcuri pentru a mai privi odată animalele care se hrăneau.

* * *

Erika stătea la o masă de două persoane în faţa unei ferestre mari, pitoreşti care dădea spre mare, privindu-l pe Excelenţa Sa Abdul Khalifa, cum înghite mâncarea. La o masă alăturată escorta lui era şi ea ocupată cu porţii

mari de cuș-cuș. Unii foloseau cuțite și furculițe, dar majoritatea foloseau degetele și toată mâncarea era udată din belșug cu Coca-Cola. Nimeni nu vorbea, toată lumea mesteca.

Khalifa, își șterse delicat grăsimea de pe bărbie cu un șervet și spuse politicos:

- Vorbiți foarte bine englezește, Mam'selle.

Erika încuviință:

- Ca majoritatea suedezilor de vârsta mea... o învățăm la școală.

Erika nu lua pe nimeni ușor, nici nu subestima pe cineva. Bărbatul ăsta, de exemplu. Era iute și, în ciuda dorinței lui exagerate, suspicios. Luase hotărârea să se comporte fără ascunzișuri. Sunt scumpă, spuse ea îndrăzneț. Ești dispus să plătești cât cer? Dacă nu, te costă doar un prânz.

Afacerist abil, dintr-o zonă a lumii în care tocmeala era tot atât de firească ca și suptul de la sânul mamei, Khalifa fu încântat. Apăsase exact pe butonul care trebuie pentru a pune relațiile lor pe o bază financiară. Întâlnirile de la mesele de joc erau un mod riscant de a face cunoștință cu cineva în afară de cazul în care persoana era o fată, parteneră de petreceri. Dacă ar fi pretins că e altceva, serviciul lui personal de securitate ar fi cercetat-o.

Khalifa nu-și putea ascunde satisfacția. Prea multe generații de sânge oriental curgeau prin venele sale. Spuse triumfător:

- Banii nu sunt o problemă, scumpo! Dacă mă satisfaci voi fi generos. Mușchii gâtului i se contractară dând cuvintelor consistența unui sirop gros.

- Mai bine stabilim prețul acum, insistă Erika.

Ochii lui Khalifa străluciră de plăcere.

- Foarte bine. Cum dorești. Cât vrei?

- Tremii mii de franci pe noapte.

Khalifa își arătă dinții albi, neregulați.

- Nu e prea mult?

Erika își scutură buclele cu o mișcare atrăgătoare.

- Nici gând. Eu am prețul meu - îți convine, bine, nu...

Khalifa dădu din cap.

- Te pricepi la afaceri. În franci sau în dolari americani?

Erika dădu din umeri.

- Banii sunt bani. Mi-e indiferent.

Khalifa zâmbi până la urechi.

- Acum sau mai târziu?

- Mai târziu. Mulțumesc.

- Ești scumpă, spuse el, intenționând să-i facă un compliment, cu ochii la sânii ei rotunzi.

Om cu imaginație, o și vedea pe patul său, scoțându-i el însuși ultimul vestigiu amețitor al îmbrăcămintii, desfăcându-i coapsele, întinzând mâna spre divinul triunghi îmblânit... Nu lipsi mult să aibă un orgasm.

La W.C.-ul pentru doamne, Erika scotoci în poșetă, găsi un jeton și formă un număr. La capătul celălalt receptorul fu ridicat de Blake. Erika spuse:

- La noapte... la ora două.

Apoi închise.

Capitolul patru

Abdul Khalifa explodă de bună dispoziție. Viața era frumoasă. Fata pe care o dorea acceptase și ceea ce era cel mai bine, tot ceea ce îi cerea erau banii. Și el avea destui. Da, viața era frumoasă. Un cec frumos va rezolva totul. Șeicii nu priveau cu ochi buni pe aceia, mai ales pe bărbații cu familie, care se încurcau cu europence, în special dacă ieșea cu scandal. Totul era relativ. Chiar și oamenii cu poziția lui nu-și puteau permite să-i ofenseze așa că se decise să n-o aducă în apartamentul său de la hotel. Era prea vizibil, așa că-i propuse să se întâlnească la ea.

Erika își învățase lecția și acceptă imediat propunerea. Mai mult, acum că aranjaseră, era mai bine să-l lase să hotărască el. Garda corporală prezenta desigur o problemă; nu exista nici un mod de a scăpa de ea. Era de asemeni conștientă că lui Khalifa îi venea greu să aștepte. Pe măsură ce seara înainta își ținea respirația,

după cum se spune, numărând minutele până la plecare şi jocul lui la Chemmy se desfăşura cu pierderi considerabile.

Erika fusese foarte atentă cu rochia ei. Nimeni n-ar fi visat s-o critice. Era de cel mai bun gust. N-avea nimic ţipător, acoperind-o amplu de la umeri la glezne. Cunoscându-şi omul, lăsă totul pe seama imaginaţiei lui care tindea să fie volatilă. Ceea ce nu se vedea, era lucrul care îl înebunea. Înţelesese corect că pentru el totul se reducea la plăcerea anticipării. Atât de aproape şi totuşi atât de departe.

Khalifa nu era genul "bang, bang, mulţumesc madam", pe bancheta din spate a unui automobil sau a unei mângâieri furişe pe un ring de dans aglomerat. El avea nevoie de un pat şi de timp pentru a se bucura de fanteziile lui erotice, priviri, sunete, mângâieri. Ca pe o cină prelungită la Maxim, voia să savureze fiecare înghiţitură.

Şi, cum toate lucrurile, bune sau rele, până la urmă se sfârşesc, veni şi clipa în care o conduse în jos pe treptele Cazinoului şi o puse pe bancheta din spate a limuzinei. Ca de obicei escorta se înghesui în cealaltă maşină şi cu toţii porniră pe străzile pustii din Monte Carlo. Khalifa se aplecă spre ea şi o apucă uşor de obraz, sigur acum că n-o să mai dureze mult. Se înfioră simţind rochia pe care în curând o va scoate chiar el.

- Curând, vom fi împreună, singuri, şopti el mângâind buclele mărunte de pe ceafa ei.

Erika ridică o țigară și el i-o aprinse imediat. Intenția ei era de a-l îndepărta puțin. Agonia devenise un stimulent, simțea nevoia s-o mai prelungească puțin.

Blake și Claude erau prin apropiere, în vechiul Renault când apărură limuzinile îndreptându-se spre intrarea principală a blocului unde locuia Erika. Nici unul nu vorbi pe când escorta lui Khalifa sări din mașină și se postă în jurul ușii. Unii se postară în spatele blocului iar doi intrară în clădire.

- Sunt impresionat, spuse Blake.

Claude mârâi că el nu este.

- Cel puțin sunt bine instruiți, insistă Blake.

Claude apăsă pe butonul unui emițător-receptor și spuse:

- Doi oameni în spatele blocului pentru a acoperi intrarea de serviciu.

Erika și Khalifa se dădură jos și urcară treptele leneș. Sus, unul din oamenii lui rămase lângă ușă. Ea descuie, și ambii bărbați o urmară înăuntru.

Apartamentul era mare, mobilat luxos și la câteva nivele deasupra străzii. Erika își scoase mantia și arătă spre o tavă și o măsuță cu o sticlă de șampanie deasupra. Nici unul nu dădu vreo atenție escortei pe când acesta cercetă în grabă camerele și terasa. Pe când omul făcea semn patronului său că totul e în regulă, Erika spuse dulce:

- Sărmanul, obligat să aștepte afară. Poate ar vrea și el puțină șampanie.

- Fără alcool, zâmbi Khalifa. Poate un Pepsi, dacă ai.

Erika se întoarse din bucătărie într-o clipă cu o sticlă de Pepsi. Puse niște ghiață, omul îi mulțumi și se retrase în hol închizând ușa încet în urma lui.

Khalifa destupă sticla cu zgomot și umplu două pahare care aveau culori diferite: unul roz, celălalt verde. Khalifa i-l dădu pe ultimul. Erika se așeză grațios pe canapea și Khalifa se așeză alături. Acum că erau singuri, păsărica era a lui. Își putea permite s-o ia pe îndelete.

Delicat, o cuprinse în brațe și o apucă ușor cu dinții de lobul urechii. Ridicându-i bărbia, îi privi fața și o sărută ușor pe gură. Obișnuită cu jocul, Erika nu deschise gura. Asta urma mai târziu.

El se ridică și umplu din nou paharele.

- Vrei să pun pe mine ceva mai ușor? sugeră ea moale.

Khalifa scutură din cap. Dezbrăcarea o va face el personal.

- Mai târziu, șopti el, mult mai târziu.

Ceea ce se întâmplă în minutele următoare ar fi stârnit râsul cinic al unei femei mai pretențioase decât Erika. Observatoare înnăscută a comportamentului uman, ea se complăcea și conform obiceiului ei, mai și învăța ceva. N-o mângâia, o peria, atingând-o cu delicatețea unui Tițian luminând fața Madonei. Se bucura de fiecare clipă, chiar regretând că totul e sortit să dureze atât de puțin.

* * *

Când ușile liftului se deschiseră, Claude aruncă o rivire rapidă de-a lungul coridorului apoi păși afară rmat de unul dintre oamenii lui, un fost boxer de ategorie mijlocie. Ambii purtau combinezoane albe este hainele lor. Fiecare târa de-a lungul holului câte un oș de rufe, spre omul care stătea cu picioarele încrucișate i fața ușii. Claude aplecat, ridică ochii și murmură:

- Substanța pe care-a folosit-o Erika e puternică. ipul e țeapăn.

Deschiseră unul din coșuri, îl băgară înăuntru și ichiseră capacul. Apoi Claude scoase o cheie din uzunar și descuie ușa. Traseră coșurile înăuntru și trară în salon. Găsindu-l gol trecură mai departe în ormitor cu coșul gol. Erika se schimbase deja într-un ostum din tweed, de stradă. Khalifa zăcea complet abrăcat pe pat sforăind sonor.

Erika își privi ceasul.

- De ce a durat atât? Ați întârziat două minute.

Claude răspunse tărăgănat.

- Am lăsat un răgaz de 5 minute. Somniferele ționează diferit de la un individ la altul... Acum poți eca.

Erika își luă ultimile lucruri de toaletă de pe măsuță le puse cu grijă într-o geantă din piele de crocodil, își ontrolă fardul și cu prospețimea fetei care-și petrece npul în aer liber, se îndreptă spre ușă.

La căpătâiul patului existau două geamantane.

- Luăm noi chestiile alea, spuse Claude. Le găsești la roul de bagaje de la aeroport.

Erika dădu din cap şi se strecură afară fără să arunce măcar o privire la ultima ei victimă.

Boxerul o privi ieşind cu o expresie de aprobare.

- Rene a ales-o bine - ţapănă ca o unghie.

Claude îşi încovoie umerii săi înguşti.

- O să meargă. Cât e ceasul?

- Suntem exact după program.

Claude ridică capacul coşului şi fostul boxer se duse să-l ridice pe Khalifa. Reuşi pe jumătate, apoi îi dădu drumul.

- E gras al dracului! Ne trebuie ajutor cu ursul ăsta.

- Claude îl ajută, dar şi aşa tot se luptară din greu până reuşiră.

Jos în hol, gardienii lui Khalifa erau complet treji. Cel de lângă lift se uită la ceas, se ridică şi apăsă pe buton. Nu se întâmplă nimic. Evident, cineva la etajele superioare lăsase uşa deschisă. Traversă holul şi o luă în sus pe scări. În acelaşi moment Claude se chinuie să bage unul din coşuri în lift.

Mârâi iritat:

- Idiotule! Dă-mi o mână de ajutor, ce, eu sunt Samson?

Când coşurile fură aşezate în lift, Claude închise uşile şi apăsă butonul. Pe când coborau, gardianul din hol ajunse pe palier şi mergând grăbit pe hol, controlă numerele de la apartamente până ajunse la acela al Erikăi. Uimit, se întrebă ce s-o fi întâmplat cu omul postat acolo. Găsind uşa bine încuiată, ezită, apoi se retrase de-a lungul holului.

Jos în pivniță, alți oameni îl ajutară pe Claude și pe tovarășul său să scoată coșurile din lift și să le ducă afară la duba spălătoriei parcată pe alee, la intrarea de serviciu. În timp ce urcau coșurile, Claude privi cu satisfacție la cei doi arabi tineri care zăceau într-un colț legați la ochi, legați bine și cu căluș în gură. Toți afară de Claude se urcară în dubă. El rămase jos, închise ușa apoi se urcă în cabină și demară.

Când ajunse în stradă tocmai începea să se lumineze și câțiva oameni matinali se îndreptau somnoroși spre stația de autobuz.

Merse atent spre Nord, către poalele Alpilor maritimi care străjuiesc întregul țărm de la Cannes la frontiera italiană de la Ventimiglia și mai departe. Drumul urca treptat și pe măsură ce înainta, curbele deveneau mai strânse. Știind că nu e urmărit, Claude nu se grăbea. Mergând astfel ajungea la timp.

În Monte Carlo, gardienii înebuniți ai lui Khalifa, chemaseră jandarmii și-l scoaseră pe administrator din pat. Acesta, luă cheia de rezervă și dădură cu toții buzna în apartamentul domnișoarei Bannerman. După o cercetare amănunțită și multă zarvă în franceză și arabă, stabiliră că nu exista nici un semn c-ar fi fost locuit. Patul fusese dezgolit de lenjeria care acum zăcea în coșul special pentru lenjerie din baie. Toate rafturile, suprafețele și sertarele, fuseseră golite de obiecte personale, bufetele, debaralele și mesele erau goale. Chiar și scrumierele fuseseră spălate. Mai mult nu exista nici o amprentă. Arăta a ceea ce era: un apartament mobilat nelocuit.

În plus, la întrebările insistente ale ofiţerului însărcinat cu ancheta, administratorul nu fu în stare să aducă nici o lumină referitoare la evenimentele recente.

- În fond ce voiaţi? întrebă el, ridicând din umeri. E adevărat că apartamentul acesta a fost ocupat de domnişoara Bannerman, o tânără din Suedia. Este de asemeni adevărat că a plătit până la sfârşitul săptămânii şi nu e ceva neobişnuit ca locatarii sezonieri să plece mai devreme sau să ceară o prelungire. E un lucru curent. A plătit cu banii jos, spuse el arătând registrul de chiriaşi ca să-l vadă toţi. Şi în plus, daţi-mi voie, Monsieur, să spun că puţini chiriaşi pleacă lăsând apartamentul într-o stare atât de bună, termină el, incapabil să se abţină, chiar şi sub ochiul de vultur al Legii, satisfacţia lui vizibilă datorându-se economiei pe care o făcea nefiind nevoie să-l mai pregătească pentru închiriere.

Pentru omul Legii, era o afacere alarmantă. Dispariţia unui personaj atât de important de pe pământ Monagaquez implicând oficialităţi consulare şi diplomatice ostile, din state ale căror cetăţeni cheltuiau în ultimul timp mari sume de bani acolo, nu era deloc plăcut. Vor suferi toţi: Valul galben de bani arabi va înceta brusc. Bijutierii, croitorii, restaurantele, hotelurile, Cazinoul, ce vor deveni? Azi îngropat în bani până la genunchi, mâine fără un sfanţ în registrele de încasări. Monte Carlo, refugiul recent al fiilor lui Alah, metresa Mediteranei reintrase iar la cheltuielile modeste ale industriaşilor germani, a fabricanţilor de maşini italieni, bonanza nebuniei, o relicvă a trecutului. Impasibilul ofiţer se

cutremură la gândul ședinței viitoare a Consiliului, patroni și bancheri avizi de sângele său. Se cutremură la gândul repercusiunilor și, încă mai rău, a reproșurilor amarnice ce vor curge pe capul lui.

A fi înjurat în arabă, regina tuturor limbilor când e vorba de înjurături și de proferare de amenințări de răzbunare, nu e plăcut deloc. Mai ales când ai copilărit în Algeria, înțelegi limba, și ești cel vizat. Toată lumea țipa în același timp. Șuierau, pufneau, plângeau. Alah era invocat pentru a-l ucide. În astfel de împrejurări era dificil de menținut demnitatea legii. Lucrurile continuară astfel toată ziua, toată noaptea și în ziua următoare.

Pacea micului principat era zguduită. Rana era adâncă. Fusese lovit punctul cel mai dureros: balanța bancară și carnetul de cecuri. Și peste asta oamenii se văitau.

* * *

Claude opri în curtea fermei și se duse repede să deschidă ușa dubei pentru ca oamenii să poată ieși. Apoi controlă coșurile. Ridicând ușor unul dintre capace, se uită repede înăuntru și apoi îl închise.

- Ia-l pe ăsta și du-l în bucătărie.

Așezându-se pe celălalt spuse:

Ăsta se va trezi "au naturel" pe plaja de la Juan Las Pens cu o durere de cap groaznică.

Oamenii se întoarseră și se urcară din nou în dubă. Unul dintre ei se uită la cei doi prizonieri, îngrămădiți în colțul lor.

- Ce facem cu ei?

- Îi abandonăm undeva, spuse Claude închizând uşa.

Nu dăduse nici cea mai mică atenţie la cele ce se petreceau în casă, nici nu se uitase la ţarcul porcilor care în acel moment era dens populat. Ocupanţii lui obişnuiţi cu mese regulate, nu mai fuseseră hrăniţi de două zile şi protestau gălăgios. Claude nu-i auzi, se urcă în dubă şi porni.

Blake intră în bucătărie printr-o uşă interioară. Era o cameră mare care arăta că era locuită de oameni simpli de la ţară, cu mijloace modeste. Tăvăria era recentă, exista o sobă de fier cu lemne, de modă veche, o masă grea, dreptunghiulară din lemn la care puteau sta o duzină de oameni şi un amalgam de măsuţe, bufete şi scaune. Podeaua era de piatră şi din tavan atârna un bec electric deasupra mesei. O încăpere primitoare, în mod tradiţional camera în care se stă cel mai mult.

Blake se duse direct la coşul care fusese lăsat în mijlocul camerei. Scoase vergeaua şi în clipa în care ridică capacul, Abdul Khalifa sări afară ca propulsat de un resort, viteza lui făcându-l şi pe el şi pe Blake să se rostogolească pe podea. Khalifa se luptă orbeşte, izbind, dând cu piciorul, zgâriind, muşcând. Se luptă ca o pisică încolţită. Blake privi la faţa înnebunită la câţiva centimetri deasupra lui, simţi presiunea insuportabilă a degetelor lui pe beregata sa şi aşteptă ca ele să se strângă. Vâjâitul din capul său îi spunea că dacă nu face ceva repede, acesta era sfârşitul.

Reuși să-și adune picioarele și împinse cu disperare aruncând greutatea enormă de pe pieptul său. Urmă un "buf" înfundat în clipa în care capul arabului se izbi de piciorul mesei care se rupse. Întreaga greutate a mesei se lăsă strivindu-l. Khalifa țipă, se zvârcoli o clipă ca o insectă prinsă cu acul de-o scândură, apoi rămase nemișcat.

Blake zăcea întins pe podea, gâfâind, cu plămânii în flăcări, cu pulsul bătându-i în urechi iar mintea, o masă străbătută de impulsuri confuze. Își pierduse echilibrul. Șocul atacului brusc, lupta acerbă, alungase din el totul în afara instinctului de supraviețuire. Unghiile lui Khalifa lăsaseră urme adânci pe fața sa, sângele dintr-o zgârietură de pe frunte îi curgea în ochi iar acolo unde nu-l durea, era amorțit. Mintea i se oprise. Zăcea acolo așteptându-l pe Khalifa, dar acesta nu mai venea. Apoi se pomeni în genunchi, târându-se, căutându-l.

Khalifa zăcea zdrobit sub masă cu ochii larg deschiși, ațintiți în tavan. Era mort. Blake se simți brusc foarte obosit. Se lăsă încet pe podea și adormi înainte ca obrazul său să atingă piatra.

* * *

Blake privi pe fereastră și văzu că soarele e încă sus deasupra dealurilor. Își aranjase tăieturile de pe față, pusese câțiva plasturi și în afară de o oarecare rigiditate a încheieturilor și câteva junituri, se simțea bine. Se duse la una din măsuțe, puse un film în aparatul de fotografiat

şi-l fixă pe trepied. Apoi fixă blițul. Când totul fu gata ieşi din casă se duse la țarc şi legă trepiedul de bârna cea mai de sus a gardului. Simpla vedere a unui om provoacă o adevărată învălmăşeală printre porci. Se îmbrâncirâ în noroi luptând pentru un loc cât mai aproape de gard, şi când văzură că nu apare nici un fel de mâncare, vierul izbind în scroafe îşi agită colții urâți, ca pe nişte cuțite. Blake se întoarse în casă.

Ajuns în bucătărie, aruncă un braț de lemne în soba, luă un cuțit ascuțit şi se îndreptă spre masă. Aceasta fusese aşezată la loc sprijinindu-se pe o stiva de cărți în colțul unde fusese rupt piciorul. Pe ea zăcea corpul lui Khalifa. Blake bâgă cuțitul sub una din manşetele pantalonului şi despică cracul până la talie. Când termină corpul era gol şi hainele, inclusiv pantofii, ardeau în sobă.

Blake mai puse un lemn pe foc apoi ridică cadavrul pe umerii săi. Atârna greu şi îi luă ceva timp până reuşi să-l aşeze bine. Apoi îl duse afară în țarc. Avu dificultăți mai mari când trebui să-l ridice la înălțimea bârnei celei mai de sus. După ce făcu aceasta, ajustă focarul la aparatul de fotografiat, verifică blițul, ridică picioarele cadavrului şi-l lăsă să cadă în țarc.

Hoarda înfometată se îndepărtase şi acum dădea târcoale trocului gol. Vierul fu primul care sesiză prezența cadavrului. Poate că mirosul îi era mai ascuțit datorită foamei, în orice caz, animalul uriaş luă act de el. Ridică capul, îşi înfipse labele din față în pământ ca un taur înfuriat, se umflă şi cu un mârâit grav, amenințător şarjă.

Blake încălecă pe gard pozând repede înaintarea lui spre cadavrul din noroi, cu restul cirezii guițând pe urmele lui.

Blake îndreptă aparatul în jos asupra cadavrului pe când acesta dispărea sub râturile înfometate. Stătu acolo calm, făcând poze până ce și ultimul os și bucățică de carne fu consumată.

Pentru un musulman, fusese o înmormântare lamentabilă.

Capitolul cinci

Zarva traficului dens răsuna din nou pe străzi şi mulţimile se revărsau în străzile încinse de soare ale oraşului ruinat; pentru că deşi era întâi octombrie vremea caldă de vară încă mai pârjolea plajele turistice acum pustii.Rafturile din prăvălii erau înţesate cu mărfuri şi tarabele din piaţă expuneau o mare abundenţă de fructe şi legume. Negustorii, mulţi în prăvălii de foarte proastă condiţie, făceau un comerţ, gălăgios, dar ravagiile războiului civil erau evidente peste tot. Rar exista câte o stradă fără urme de explozii. Aproape toate clădirile prezentau stricăciuni serioase şi unele dintre cele mai moderne, blocuri cu birouri şi hoteluri din Beirut fuseseră reduse la dărâmături arse. Peste tot însă se vedea efortul de îndepărtare a molozului şi de reconstrucţie. Rămăşiţele clădirilor distruse de obuze erau demolate şi altele se ridicau pe fundaţiile lor. Firmele angajate în demolări şi în vânzări de imobile făceau afaceri fabuloase.

Trupele forțelor arabe de pacificare, în mod ironic, majoritatea fiind soldați sirieni care, la un moment dat, îi ajutaseră pe creștinii maroniți să-i supună pe palestinieni, iar altă dată inversaseră ordinea și-i sprijiniseră pe palestinieni împotriva marinilor, patrulau pe străzi pentru a preveni izbucnirea luptelor care se putea produce oricând, transformându-se în război civil.

Intervențiile sovietice și americane în zonă, livrarea de arme către arabi fracțiunilor pe care le favorizau pentru a întreține tulburările. Inamicul de bază, Israelul, lansa periodic atacuri de pedepsire dincolo de frontiere pentru a-și proteja așezările de lângă graniță. Grupuri gălăgioase de palestinieni de extremă stângă se luptau pentru a se menține într-o regiune care nu-i dorea. Creștinii libanezi de dreapta se luptaseră ca și iordanienii, câțiva ani mai înainte, să-i scoată din țară. Un gest neglijabil al ONU, ca de obicei prea mic și prea târziu, încerca în zadar să țină fracțiunile la distanță. Lipsa de logică, sau de putere pentru a pune în practică pasiune irațională, ura acerbă degenerase în conflict armat. Se întâmpla în toată lumea și apariția statelor petroliere din Golful Persic care în afară de apropierea lui strategică de Canalul de Suez oferea ceea ce Occidentul industrial avea absolută nevoie - combustibil pentru mașinile lor. În culise nimic nu se schimbase. Ostilitatea îndârjită care costase deja cincisprezece mii de vieți, ura dintre libanezii de baștină și oaspeții lor nepoftiți mai dăinuia încă ca o durere care se plimbă, dar în ciuda tuturor acestor lucruri, această rasă de comercianți energici erau pe

punctul de a restabili ţara la vechea ei prosperitate. "Elveţia" Orientului Mijlociu îşi reluase afacerile şi dacă un alt război avea s-o doboare, o vor reconstrui din nou. Astfel, cine ar fi ghicit că tânărul poştaş fără griji care se strecura printre maşini pe noul său scuter avea asupra sa în ziua aceea ceva atât de exploziv că în câteva ore repercusiunile sale vor zgudui lumea?

Se produseră unele meandre ciudate. Diverşi oameni dădură glas opiniilor lor şi puseseră paie pe focul controverselor. Pundiţii îşi dădură verdictul, negustorii făcură previziuni: bursele de acţiuni vor fi zguduite, guvernele vor strânge rândurile în faţa ameninţării unui alt război.

Nebănuind toate astea, fericitul poştaş luă o curbă pe bulevardul Khalif El-Lhari, rase marginea unei gropi proaspete de obuz şi dădu buzna în birourile lui Pan-Arab News, o publicaţie arabă militantă, temporar găzduită în rămăşiţele cârpite ale unui Supermarket. Pachetul era adresat editorului Asaf Barakat, care lucra concentrat la pagina editorială a zilei următoare când plicul ateriză în mapa lui de sosiri.

Barakat, conservator din fire şi dizident politic din convingere, era un gazetar bun. Mai târziu în cursul dimineţii, când răsfoi poşta deschise plicul şi-i goli conţinutul pe masă. Luând una din fotografiile pe care le conţinea, îi aruncă o privire scurtă, făcu gestul de a o arunca, apoi privi din nou. Ochii i se măriră, faţa lui deveni palidă. Fotografia părea că-i arde degetele. Îi

dădu drumul și luă o altă fotografie care înfățișa rămășițele unui braț omenesc devorat de colții unui imens vier. Barakat căută coșul de hârtii și vomită.

În cursul zilei, Barakat se duse cu fotografiile la o enclavă palestiniană de pe dealurile de la periferia Beirut-ului, un loc înțesat cu arme și sentinele cu mâna pe trăgaci. Întrunirea se ținu în cartierul general subteran al lui Habib Yasli, liderul uneia dintre cele mai extremiste grupări teroriste care se separase de mai puțin violenta Organizație pentru Eliberarea Palestinei condusă de Yasser Arafat. În afară de Barakat mai erau trei: Yasli însuși, un naționalist german cu mai multe nume care în acel moment se numea Hans Reichter și un bancher musulman care fusese obligat de Yasli să contribuie cu mari sume de bani la mișcarea lui.

Yasli stătea la o mică măsuță examinând o scurtă listă bătută la mașină conținând trei nume care fuseseră în plicul cu fotografii trimis de Blake și care în prezent erau trecute de la unul la altul. Ridică capul și spuse calm.

- Această listă conține trei nume cunoscute: al meu, al d-lui Reichter și al lui Khalifa pe care nu l-am cunoscut personal... numai după reputație, încheie el încrețindu-și nasul cu dezgust.

Reichter, un fost avocat cu buze subțiri, ale cărui legături cu teroriștii din grupul Baader - Meinhof erau nedovedite până atunci, era curat îmbrăcat și fără particularități. Nu se deosebea cu nimic de regimentele de funcționari care sălășluiesc în birourile guverna-

mentale din Europa de Nord. Își scărpină bărbia albăstrie, se prezentă cu o ușoară înclinare a capului și își reluă cercetarea atentă a fotografiilor.

Habib Yasli continuă:

- Se pare că au ales pe cei trei lideri de succes implicați acum în lupta de eliberare. Vorbea din convingere, nu din vanitate.

Reichter stătea rigid. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. Trecu fotografiile lui Farak care părea că se ferește de ele.

Yasli se ridică, trăsăturile sale ascuțite de savant erau în dezacord total cu dangarezii prost croiți.

- Eu n-aș prea lua-o în serios. Pentru a ne găsi, vor trebui să afle întâi adevărata noastră identitate. Numele astea nu înseamnă nimic...

Reichter interveni moale:

- Pe Khalifa l-au identificat...

Farak gemu. Până la urmă tot riscase o privire asupra fotografiilor.

Merse împleticindu-se și le aruncă pe masă.

- E oribil! țipă el. Obscen! Nu numai că omoară dar și profanează. E barbar!

Yasli îi ignoră izbucnirea.

- Te miră? întrebă el întorcându-se spre neamț. Khalifa după câte înțeleg era un extrovertit, îi plăcea să atragă atenția asupra lui.

Farak stătea murmurând frenetic, ținând un șir de mărgele de chihlimbar.

- O să ne omoare pe toți în pat, suspină el. Milostive Allah cu ce-am greșit?

Ca un învățător care își cearta elevul, Yasli se întoarse spre el disprețuitor.

- Numele tău nu e pe listă. Scutește-ne de istericalele tale. Se întoarse din nou spre Reichter: Întreabă-le pentru cine lucrează. E destul de clar. Spionajul american... a fost un asasinat profesionist. Acum ei cred că ne pot specia făcându-ne să renunțăm la obiectivele noastre sfinte cu acest ultimatum posibil.

Barakat strâbătu câtva timp tăcut.

- Ar putea fi un comando de execuție israelian, sugeră el stânjenit.

Yasli începea să-și piardă răbdarea.

- Evreii n-ar fi în stare să dea un cadavru porcilor, după cum nici noi n-am fi, spuse el impacientat. E foarte simplu. Ceea ce nu pot face public, americanii fac în secret. Cine alții ar putea fi? Vor nega, desigur, dar asta n-o să le ajute. De data asta au mușcat mai mult decât pot înghiți. E cazul să vă mai reamintesc că avem prieteni puternici și capacitatea de a lovi și noi?

Se duce la biroul lui și spuse, concediindu-i:

- Avem și noi sursele noastre de informații și pot să vă spun că în curând vor da de sursa acestor amenințări și de ucigașii fratelui nostru în sudul Franței. Numai o organizație mare ar avea resursele financiare și personal calificat pentru a încerca așa ceva. De aici, îmi dau seama cine sunt ei, spuse Yali întunecat. Ei bine, vom

vedea! Avem şi noi prieteni, fonduri şi oameni, o să ne ocupăm de ei.

Se ridică punând capăt întâlnirii cu o fluturare semeaţă a mâinii.

Ceilalţi se ridicară şi ei. Vocea lui Reichter avea o notă dură când spuse:

- Tu poţi să faci ce vrei, noi ne luăm măsurile noastre. Vreau de asemeni să-ţi reamintesc, adăugă el rece, respingând ceea ce i se păruse a fi o concediere aroganţă a lui Yasli, că deşi noi am fost generoşi cu donaţiile noastre şi uneori nu fără riscuri mari pentru noi, v-am ajutat în unele din operaţiunile voastre periculoase, am putea să fim mai rezervaţi în viitor. În plus, aş putea de asemeni să întreb de ce n-ai menţionat nota de subsol de pe listă, continuă el ridicându-se băţos în picioare. Deşi n-au fost nominalizaţi, spunea că toţi supravieţuitorii responsabili de masacrul de la aeroportul din Londra din iulie vor fi... cred că cuvântul folosit este, "exterminaţi". În încheiere cred că toţi ăştia, oricine ar fi ei, s-au dovedit capabili să ducă la îndeplinire ameninţările. Rămâne de văzut ce poţi face tu pentru a-i opri. Înainte ca liderul terorist să poată spune ceva, Reichter ieşise.

Barakat avea multe de făcut. Povestea ajunsese deja la agenţiile de presă şi trebuia să scoată şi el propria lui ediţie. Ieşi în grabă mormăind o scuză de la uşă.

Micul bancher, neobservând exodul, stătea acolo boscorodind, cu şirul de mărgele, în mână.

Yasli dădu din umeri indiferent şi ridică receptorul. El era un om de acţiune. În fond, crima era meseria lui,

amenințările, pâinea lui zilnică, iar listele morții, ale lui sau ale altora, era simplă rutină.

* * *

Încovrigat ca un sprinter la start, Renway izbucni în clipa în care Roker intră în birou:

- Știu ce vrei să-mi spui. Duscharne a fost politicos, dar nu știe nimic.

Roker arăta obosit.

- Nu numai. Și-a cerut și scuze. Ne ajută cu orice îi cerem. Serviciul secret francez e dornic să coopereze.

- Blake n-ar fi putut mișca un deget fără ajutorul lui:

- E-adevărat.

- Dar de ce? Ce câștigă Duscharne?

- Cine știe? Poate că Blake îi plătește bine sau Rene îi este îndatorat, ca mulți alții.

Renway spuse plin de speranță:

- Poate ne înșelăm, poate să nu fi fost Blake, în fond.

Roker se îndoia.

- E stilul lui, de la un cap la altul. Planul, îndeplinirea lui, locul, finalul. Orașul a fost trecut prin sită, n-au găsit nimic. Nici măcar un chiștoc de țigară. Asta necesită organizare și oameni. Duscharne e implicat, fără discuție... Ai văzut asta?

Roker desfăcu ediția de dimineață a unui cotidian englezesc pe birou. Un titlu cu litere de o șchioapă acoperea toată pagina întâi:

Om de afaceri arab Asasinat la Nisa!

Renway întoarse pagina să citească articolul de fond:

"Victima avea relaţii strânse cu grupuri teroriste. Trei nume pe lista morţii într-o vendetă la scară mondială împotriva grupurilor teroriste. IRA, Armata roşie Japoneză, Tupamaris din Argentina, Baader-Meinhof sunt câteva din cele vizate. USA şi Israelul sunt învinuite în Adunarea Generală ONU".

La o conferinţă de presă ţinută la Beirut aseară, editorul influentului ziar Pan Arab News, Asaf Barakat a anunţat plângerea ceea ce el a numit "măcelărirea barbară a lui Abdul Khalifa, un milionar, proeminent om politic din Orientul Mijlociu şi viceconsul la Monaco al staţiilor petroliere din Golful Persic. Copleşit de emoţie d-l Barakat a dezvăluit presei adunate în grabă că primise un teanc de fotografii oribile, prin poştă, prezentând părţi dezmembrate dintr-un corp omenesc, dovedit a fi al lui Khalifa mâncat de porci. Aceste fotografii au fost distribuite ziariştilor care au afirmat cu toţii că sunt îngroziţi de imaginile inumane pe care ele le ofereau.

Apoi d-l Barakat a împărţit copii ale unei liste a morţii cu numele a trei revoluţionari pretinşi a fi activ implicaţi în atacuri teroriste recente sau acuzaţi a sprijini financiar pe cei responsabili. Editorul a prezentat apoi o scrisoare de la asasinii necunoscuţi, un ultimatum, arătând clar că ceilalţi doi de pe listă vor avea o soartă similară sau mai rea până ce terorismul va fi scos în afara legii în toată

lumea iar reprezentanții lui exterminați din ordinul tuturor guvernelor reprezentate la ONU.

În cursul zilei de azi, un purtător de cuvânt al poliției franceze din Nisa a anunțat brusca dispariție a victimei, adăugând că autoritățile au lansat o urmărire la scară națională până va fi găsită. Când a fost întrebat despre afirmațiile editorului libanez, vorbitorul a spus că nu va face nici un comentariu până când poliția franceză nu va avea ocazia să examineze probele d-lui Barakat. El a spus că nu se vor mai da comunicate privind dispariția lui Abdul Khalifa până nu se va afla unde este.

Un diplomat arab din Londra, refuzând să-și dea numele, a anunțat după ascultarea emisiunii de noapte a postului de radio Beirut că dacă afirmațiile d-lui Barakat sunt adevărate, o astfel de moarte va declanșa o largă neliniște în lumea musulmană până când ucigașii nu vor fi găsiți și aduși în fața justiției.

O sursă informată din Beirut a anunțat deasemeni că Lista morții făcea mențiune la masacrul din vara trecută de la aeroportul Heathrow spunând că toți cei care au luat parte, vor fi uciși".

Renway mârâi și puse ziarul la o parte, exclamând:

- Toate sunt la fel în dimineața asta. Mi-ajunge cu detașarea asta britanică. Stătu o clipă pe gânduri apoi întrebă: de unde putea să ia Blake banii necesari finanțării unei astfel de operații?

- Cine știe? E posibil să-i fi aranjat Linderman ceva. E stilul lui. La prima privire aș zice că de la vreuna din marile companii petroliere. Sunt afectate de tulburările

teroriştilor mai ales în Libia şi Irak, şi să nu uităm că saudiţii şi celelalte state din Golf sunt şi ele afectate. Dar, ar putea fi şi alţii. Linderman are multe legături sus-puse, e în branşa lui, nu?

Renway rămase gânditor, rumegând cuvintele lui Roker. O făcea ca un câine care trage de un os prea mare, gravitând în jurul ferestrei lui preferate.

- Arabii să finanţeze uciderea unuia din liderii lor?

Nu înţeleg. Mai ales acum. Situaţia e destul de delicată acolo, de ce să clatini barca?

Roker îşi apără punctul de vedere, chiar dacă era zadarnic.

- Ca mulţi oameni de acolo, sunt sătui de extremişti. N-ai văzut ce-au făcut sirienii palestinienilor?

- Raportul venit de la Centru nu confirmă asta. Lipscomb şi White nu neagă să-l fi întâlnit pe Blake dar amândoi susţin că n-a ieşit nimic din asta... Ei ar fi dorit, desigur... Linderman i-a făcut probabil alte aranjamente.

Roker se ridică.

- În fond, despre ce discutăm? Nu există fapte reale, facem doar speculaţii. Centrul va decide ce e de făcut.

- Mă tem că au şi făcut-o, spuse Renway, întorcându-se fără nici un chef la scaunul său. Deschise un sertar, scoase o hârtie atent împăturită şi i-o dădu lui Roker.

- Asta mi-a fost trimisă din biroul cifrului exact înainte de sosirea ta.

Se uitară unul în ochii celuilalt. Roker nu se uitase, dar intuiţia şi expresia muncită de pe faţa celuilalt îi spusese destule în legătură cu conţinutul ei. O despături

încet. Directiva, cu toate documentele de genul ăsta de la Centru era brutal de scurtă și la obiect. Aceasta conținea un singur cuvânt: "Eliminați-l".

Roker rămase cu privirea pe ziar. Era prea vechi în Agenție pentru a nu fi surprins de ceva și se așteptase la ceva de genul ăsta. Dar să vadă scris clar, negru pe alb un ordin de executare a unui prieten de încredere, mai mult încă, a unuia dintre cei mai valoroși oameni din Agenție, era mai mult decât putea înghiți. Trebui să facă un efort deosebit pentru a întreba:

- Pe cine ai să însărcinezi cu asta? întrebă el ridicând ochii.

Renway spuse cu vocea gâtuită:

- Pe tine, Jim, nu am pe altul în momentul ăsta.

Roker împături hârtia, o aruncă ușor în coșul de gunoi și se îndreptă spre ușă. Găsi clanța și cu o încetineală calculată o răsuci. Apoi spuse fără să ridice vocea:

- Clubul n-are decât să se ducă la dracu. Ca și Mafia, trimite un prieten să omoare un prieten... pentru că nimeni nu s-ar putea apropia atât de mult de el. Din clipa asta m-am retras. Și încă ceva: pot să înceapă cu dezinformarea când vor ei - sunt la dispoziția lor.

Pe când ieșea, Renway alergă după el în hol. Era un om hotărât.

* * *

Omul însărcinat cu transmiterea ordinelor din subsolul clădirii, unul din numeroșii experți din acel departament,

ştia probabil tot atât de multe despre arta uciderii ca şi omologul său din complexul Lubianka din Moscova. De vârstă incertă, omul purta un costum de stradă, amintindu-i lui Roker că era week-end.

- Am tot ce-ţi trebuie, se lăudă el, în funcţie de natura misiunii şi, desigur, de preferinţele individuale. Ridică un tub de pastă de dinţi.

- Ăsta de exemplu, e foarte simplă. O pui în bagajul sau în dulapul din baie. Le producem în kituri cu toate mărcile cunoscute. Se spală pe dinţi şi după un minut ori două e mort. Frumuseţea este că-i dă timp să se clătească în gură înainte de a cădea. Greu de găsit urme chiar şi în laborator.

Omul are o forţă obişnuită, gândi Roker, dar ochii cafenii, de ogar care priveşte cu jind în speranţa unui vânat, îl trădează.

- Apoi mai e şi asta. O chestie nouă.

Ridică un instrument cam de mărimea unei seringi hipodermice, dar cu o suprafaţă plată, rotundă în loc de ac.

- Nu se vând, dar astea sunt perforate cu găuri microscopice. Principiul e fermecător de simplu. O aşezi pe orice porţiune a pielii, faţă, gât, mână, apoi apeşi pistonul şi otrava trece prin pori. Nimic altceva decât o variantă mai compactă a instrumentului folosit astăzi la inoculări.

Roker avu un impuls brusc de a izbi cu ceva tare capul acolo unde rânjea, dar prea târziu. Expertul se ridicase în picioare şi acum deschidea sertarul unuia din multele

dulapuri care umpleau camera. Scoase o valiză lungă de piele cu miros de ulei de Casmoline și trase fermoarul cu o grijă afectuoasă, dezvăluind părțile componente ale unei carabine de mare precizie cu telescop. Fiecare piesă stătea înfundată în compartimentul ei de catifea. Roker se îndepărtă. Mai mult ca orice - poate pentru că-i era atât de familiar - aceasta simboliza natura oribilă a misiunii lui. Ieși afară.

Sus, aștepta Renway ca și toți ceilalți din cladire. Era nerăbdător să plece. Promisese să-i ducă pe copii cu mașina la Surrey pentru o plimbare în natură. Roker nu mai bătu la ușă. Intră trântind ușa după el.

- Probabil c-am înebunit că m-am lăsat convins, zbieră el. Dar acum nu mai vreau. Gata. Isuse Christoase, drept cine mă iei?

- Un om de nădejde al Agenției, spuse Renway, ascunzându-și nerăbdarea. Apoi înțelegător, adăugă: ia loc, Jim, așa n-o să ajungem nicăieri.

- Roker era pe punctul de a izbucni, dar simțind că celălalt îl privește cu simpatie se calmă și se așeză pe un scaun.

- Privești lucrurile altfel, începu Renway blând. Dacă tu ai fi Centrul și Blake ar lua-o razna, ce-ai face? Cineva trebuie să facă ceva. Ai citit ziarele, ai urmărit emisiunea la TV, ai ascultat la radio, nu-i nevoie să-ți spun în ce-am intrat. Chiar și fără dovezi, suntem acuzați de toate, inclusiv de recesiune, și dacă se află vreodată că unul din ai noștri e răspunzător de asta, oamenii vor crede. Dacă

ştii alt mod de a-l opri pe Blake fără a-l omorî, sunt dispus să ascult.

- Ceea ce vrei să spui de fapt este, spuse Roker sărind din scaun, următorul lucru: vrem să ucidem un om pe simpla speculaţie de a fi scandalizat opinia publică arabă şi amândoi ştim de ce avem nevoie de blestematul lor de petrol!

Renway consimţi fără voie:

- E şi asta, sigur.

Roker se lupta cu propria lui fire.

- Asta-i totul!

- Ascultă Jim... începu Renway fără convingere, dar Roker i-o tăie scurt.

- Umblă în haite, câini turbaţi, trăgând în aerogări, mitraliind oameni nevinovaţi iar noi suntem cu mâinile legate pentru că trebuie să-i menajăm. Opinia publică arabă, rahat!

Petrolul arab! Ce bandă de ipocriţi!

Renway ridică mâinile împăciuitor:

- Linişteşte-te. Trebuie să ieşim cumva din belea. De ce crezi că te-am ales pe tine? Pentru că s-ar putea să te asculte. Blake, o fi având el multe defecte, dar tâmpit nu e. Ştie în ce situaţie suntem... Un embargo asupra petrolului ar putea duce ţara de râpă. Ar pica exact în mâna ruşilor.

- Merită încercat, admise Roker cu îndoială.

Renway se lumină la faţă.

- Fă asta, Jim. Poate-l convingi să renunţe.

Roker îşi arătă din nou disperarea:

- Dar de ce eu?

- Știi bine de ce. Mai bine ca mine, mai bine ca Centrul. Repet: pentru că nimeni nu s-ar putea apropia de el.

Roker rămase cu capul plecat, cu ochii strâns închiși.

- O să-și dea seama imediat ce mă vede. Ridică privirea cu ochii sclipind de furie. E limpede.

Renway nu răspunse direct, conștient că Roker avea dreptate. Blake o să-și dea seama. Așa este. Era o șansă la o mie să fie altfel.

Sunt de acord, cu excepția unui lucru - va trebui făcut deliberat. Dacă-l poți convinge că ești de partea lui...

Roker râse amar.

- Să fim serioși! Știi foarte bine că da. Și tu și toți din Agenție. Ne-am săturat să-i tot ștergem la fund pe toți nebunii care-și închipuie că luptă pentru o cauză demnă de a ucide în numele ei. Și cine o încasează? Întotdeauna vreun nevinovat care din întâmplare îi stă în cale. Blake are multe merite și toată lumea o știe.

Renway porni într-un nou tur al ferestrelor.

- Multe, admise el. Acum 10-20 de ani, aș fi fost de acord cu tine, dar timpurile s-au schimbat. Privitorii la stele sunt cei care conduc lumea acum, și aștia sunt peste tot, chiar și în Biroul Oval al Președintelui. Lasă-i să facă ce vor, să se poarte ca niște sălbatici, să ucidă, și "progresiștii" vor căpăta o scuză. Am devenit o rasă de brute analfabete și numim asta "Societatea Permisibilă".

Roker nu se mișcă. Continuă să stea în aceeași poziție, cu capul plecat și ochii închiși.

Renway continuă:

- Nu putem schimba lucrurile. Cel puţin pentru moment. Va trebui să se ajungă la lucruri mult mai grave înainte ca cineva să se ridice şi să spună: Gata! Ajunge! Şi atunci se va instaura fascismul. Ghiaţa e foarte subţire. Ce poziţie luăm faţă de oameni ca aceia care i-au omorât fiica lui Blake şi mai trăiesc încă într-o ţară liberă? "Vigilenţii" nu mai există. Dacă ne supunem dictaturii lor, vom mărşălui incolonaţi, bătând cizma. E prea târziu să ne întrebăm cum am ajuns aici, dar nu atât de târziu pentru a face ceea ce a făcut Blake.

Renway se întoarse la biroul său şi continuă:

- E simplu. Suntem profesionişti. Facem ceea ce ni se cere. Adevărul este că Blake, ca şi teroriştii, a luat legea în propriile lui mâini, punându-şi propria ţară într-o poziţie extrem de delicată. Dacă nu-l găsim înaintea lor, inamicii noştrii vor triumfa... Eşti de acord, Jim?

- Ce pot să mai spun? suspină Roker.

Intuiţia lui fusese corectă. Alegerea căzuse asupra lui.

- Restul îl cunoşti. Nu suntem dispuşi să mai acceptăm nici un fel de embargo asupra petrolului şi asta ar putea duce la ceva foarte grav în acest moment de expansiune militară sovietică.

Roker se ridică în picioare. Tensiunea din ultimele zile săpase cute adânci în jurul ochilor lui. Renway nu ştia totul. Blake era doar una dintre problemele lui. Mai avea şi altele, de ordin intim.

- Când plouă, apoi toarnă, nu glumă! gemu el.

Se înșela însă. Treaba lui Renway - și se pricepea să și-o facă - era tocmai aceasta: să știe tot ce se întâmplă în viața intimă a oamenilor săi. Prea puține erau lucrurile pe care nu le afla.

- Transmiteți salutările mele lui Edith, spuse el.

* * *

Edith Roker era o femeie frumoasă. Spre deosebire de multe femei din categoria asta, avea un farmec cald și o comportare prietenoasă care te captiva. Chiar și cei care abia o cunoșteau își dădeau seama că purtarea ei era nepreîăcută și datorită acestui lucru nu pierduse niciodată un prieten. Era un fenomen rar într-o epocă care produce femei agresive, dominatoare. Blândă, delicată, confesoara tuturor, avea un singur defect: se măritase cu cine nu trebuia.

În ceea ce-l privește, Jim Roker o adora, după cum și ea îl iubea, dar exista ceva între ei care nu mergea. Aveau puține lucruri în comun. Lui Edith îi plăceau oamenii, îi plăcea să fie printre oameni, era încântată să se întâlnească cu prietenii vechi. Îi plăcea să fie veselă, adora teatrul și baletul, era o cititoare avidă a celor mai buni autori și a cronicilor dense duminicale, și mergea regulat la expozițiile de pictură. Era o parte vitală a ei.

Jim Roker pe de altă parte, era un ins solitar, introvertit, care-i prețuia pe cei câțiva prieteni vechi, de încredere, dar căruia nu-i plăcea nimic mai mult decât să o șteargă singur la pescuit pentru câteva zile. Oamenii mulți îl

incomodau, n-avea încredere în intelectuali şi în alţii care "admirau arta". În tinereţe, se afirmase în trei sporturi atât în liceu cât şi la universitate şi chiar şi în Anglia, unde nu există fotbal american, devenise un suporter al ragby-ului. Nu se dăduse în vânt după citit şi în afară de un film sau un serial poliţist la televiziune când n-avea ce face, suferea în tăcere, când Edith îl târa pe la vreun concert sau teatru.

Era destul de ciudat că nici unul din ei nu se gândise vreodată la divorţ. Se întâmplase abia acum. Nu era nimic dramatic. O simplă despărţire de drumuri până când ajunseseră în faza de a nu mai avea ce-şi spune unul altuia.

Edith n-avea nici cea mai vagă idee despre ce făcea soţul ei în slujba guvernului. Ştia că e un fel de expert agricol care în ultimii ani lucrase mult în colaborare cu UNESCO - în comisia alimentară - în ţările subdezvoltate. În timpul deselor lui absenţe se gândea la el, dar şi atunci, se simţea mai puţin vinovată când era plecat şi ea era liberă să facă ce doreşte.

Aceasta fiind situaţia dintre Roker şi soţia lui, era surprinzător cât de mult îl afectase înţelegerea acestui lucru. Amândoi regretau. Nu exista nimeni între ei, nici un "alt bărbat" sau "altă femeie". Pur şi simplu ajunseseră la capătul drumului. Nu exista nimic care să-i lege unul de altul, nici măcar copii. După optsprezece ani de căsătorie erau ca doi străini.

Astfel stăteau lucrurile când Roker primise ordin de la Renway să-l ucidă pe Blake. Plecând de la ambasadă

și trecând prin Grosvenor Square, realiză că era o zi neobișnuit de frumoasă. Lucrurile căpătau un contur ireal, chiar și un lucru atât de obișnuit ca un pieton mergând pe stradă. Roker își amintea exact cum arăta acesta, chiar și culoarea șosetelor lui; și tăcerile, exact acolo în mijlocul traficului asurzitor, erau insuportabile.

Era ca un om cu dopuri de cauciuc în urechi. Edith îl aștepta cu obișnuitul ei Martini (sec și cu două măsline) când intră în camera de zi.

O ciupi ușor de obraz și se trânti pe sofa, sleit.

- Dumnezeule, sunt praf!

Edith Roker se așeză în fotoliul opus. Rochia ei era simplă, dar ca toate rochiile ei, îi veneau perfect. Roker găsi că era o plăcere să stea și să se uite la ea.

- Ai avut o zi grea dragă? întrebă ea, blând.

În ultimul timp adoptaseră această manieră. De fapt nu ridicau niciodată vocea. De când erau căsătoriți nu se certaseră niciodată. Acum, mai mult ca oricând, ca patinatorii pe ghiață subțire, se mișcau cu grijă.

Roker își bău paharul de Martini și anunță laconic:

- Trebuie să plec din nou într-una din deplasările alea...

Vocea lui nu trăda nimic din sentimentele sale.

Edith dădu din cap.

- Te ajut la bagaje.

- Edith?

- Da?

- Te iubesc?

- Știu.

Cuvinte. Căutări patetice a două fiinţe rătăcite. De ce era oare atât de greu de spus? De ce nu puteau să-şi ia inima în dinţi şi să spună ceea ce era de spus? Cum se poate transpune în cuvinte sfârşitul miilor de zile şi nopţi de afecţiune sinceră, de tandreţe şi duioşie? Nu se poate. Oamenii bâjbâie în întuneric, spunându-şi că într-un fel sau altul totul va ieşi la lumină în cele din urmă.

- Jane Renway m-a sunat azi după-amiază, spuse ea. Vrea să stau la ei două săptămâni. Au închiriat o vilă în Cornwall. E la cinci minute de unul din acele golfuleţe minunate.

Edith îi umplu din nou paharul.

- Şi te duci?

Edith dădu din cap.

- Mi-ar prinde bine să ies puţin din oraş. Vino. Ţi-am pregătit ceva bun pentru cină.

Cuvinte? da, dar cu alt sens. "Aceasta este un rămas bun" spuneau ele. "Şi n-ai să mă găseşti aici când te întorci. Amândoi o ştim. Nu a intervenit nici o altă persoană. Ne iubim, dar ne despărţim. Împreună trăim doar pe jumătate. Nu e vina nimănui. Am făcut tot ce-am putut. Dacă rămânem împreună o să murim. "Asta era ceea ce voiau să spună cuvintele.

* * *

Edith îl duse cu maşina la Heathrow aşa cum făcuse de fiecare dată, şi când el trecu dincolo în sala de plecare, se duse sus pe terasă de unde putea să-l mai vadă odată

când se apropia de avion, sau când urca în autobuzul care-l ducea la avion. Întotdeauna făcuse asta, acea ultimă imagine era importantă pentru amândoi. El știa exact unde s-o caute cu privirea. Edith se așeza întotdeauna în același loc.

Era o nebunie. Iată-l pe el, cu întreaga viață ruinată, făcând un ultim semn de rămas bun femeii pe care o iubea și apoi plecând să-și ucidă prietenul.

Se opri la piciorul scărilor care duceau spre ușa avionului și se întoarse pentru a o vedea făcând semne disperate pe terasa îndepărtată.

În clipa aceea se întrebă dacă o să se mai revadă vreodată.

Capitolul şase

Era aproape ora două când Blake plăti taxiul şi porni pe jos pe un drum pustiu ce ducea în sus pe dealurile de deasupra Nisei. După zece minute îl găsi pe Duscharne în maşina parcată la marginea drumului, cu luminile stinse şi bine ascunsă în dosul unor pomi, la locul stabilit pentru întâlnire. Blake se aşeză pe locul din faţă lângă Rene care îl privi prost dispus.

- Am lucruri mai bune de făcut, mârâi francezul, decât să te aştept la miezul nopţii în nu ştiu ce loc.

Blake rămase tăcut. Scoase în schimb o sticlă de Calvados, o destupă şi i-o înmână.

- Bea cât mai e caldă. Prea mult aer proaspăt îi ia aroma.

Rene explodă.

- Ticălosule! Te primesc frumos, mă dau peste cap să-ţi procur ce-ţi trebuie, îţi cer un preţ rezonabil pentru folosirea oamenilor mei şi tu îmi umpli ograda de rahat!

- Dacă tu n-ai nevoie, am eu, spuse Blake smulgându-i sticla și ducând-o la gură.

- Canalie, zbieră Rene, luându-i sticla din mână. Ai fost de acord. Fără cadavre. Mincinosule!

- Succes, amice, spuse Blake, în timp ce Rene înghițea băutura aspră.

Era într-o dispoziție bună. Brusc își aminti.

- Care cadavre? Sau, ca să fiu mai precis, care cadavru?

Francezul tresări în scaun, abia stăpânindu-și furia.

- Fotografiile alea, ăsta-i cadavrul. Chiar în acest moment e pe pagina întâi a tuturor ziarelor din Franța. Am și fost chemat la Paris. Acolo să te ții! Cum o să explic eu asta? Spune tu, trădătorule!

Blake îi puse un braț drăgăstos pe după umeri.

- Cât se poate de simplu. Spui da, există fotografii, dar scrie pe cocină că ea aparține unei ferme din Alpii Maritimi sau chiar din Franța? Mai spune-le că erau trei oameni în garda de corp, dintre care unul n-a văzut nimic altceva decât pe fostul lui șef și pe fata zisă Erika, înainte de a adormi. Ceilalți doi n-au văzut nimic după ce l-am lăsat pe Khalifa și pe fată la ușa apartamentului. S-au trezit câteva ore mai târziu legați la ochi, cu căluș în gură, fără ca măcar să știe unde sunt până în clipa în care au fost zvârliți dintr-o camionetă undeva, pe o plajă. Și până când unul din ei a avut prezența de spirit să-și smulgă legătura de la ochi, mașina se pierduse în mijlocul traficului. Pe scurt, nici unul n-a văzut nimic, așa că voila, conchise Blake pocnind din degete. Unde s-a

produs? În Spania, Italia, Elveţia sau Anglia? Nu se poate şti.

Rene însă nu se îndulci.

- Şi cum rămâne cu titlurile alea din ziare, redactorul ăla de actualităţi din Beirut şi lista morţii, pe care o are, scrisoarea aia ameninţătoare, cum să le explic eu toate astea?

- Cu o bună ridicare din umeri. Tot ceea ce se ştie este că cineva l-a umflat pe Khalifa din apartamentul prietenei sale şi că a dispărut chiar şi ea. Ai făcut singurul lucru care stătea cu putinţă, ai acoperit zona cu cercetaşi şi ai cerut poliţiei din Monaco să-i chestioneze pe cei din garda corporală. Sunt doar câteva mile de la Monte Carlo la graniţa italiană, oricine poate lămuri unde a ajuns Khalifa - iar fotografiile, ei bine, nimeni n-a reuşit încă să identifice victima din ele. Aşa că fruntea sus bătrâne şi zii Adieu.

- Încotro, de data asta? întrebă Rene ranchiunos, învăluit încă în ceea ce spusese Blake.

- Ai fost vreodată în India?

- O dată. Şi mi-a fost de ajuns. Îmi plac vacile dar nu atunci când umblă brambura pe străzi.

Rene se simţea mult mai bine acum. Parisul n-avea nici o dovadă sigură, putea doar să suspecteze ceva, dar, în fond, suspiciunea în meseria asta era un ingredient permanent.

- S-ar putea să stau o zi, două, la Bombay apoi să plec la Agra şi să arunc o privire la Taj Mahal.

Rene nu-şi ascunse uşurarea.

- Cine-i nefericitul care-o să te aştepte la avion de data asta?

- Un alt vechi amic, spuse Blake. Nu cred că-l cunoşti.

Rene îşi scuturâ capul lui mare cu emfază.

- Nici nu cred c-aş dori.

Răsuci cheia în contact şi porni în marşarier pentru a ieşi în şosea.

* * *

Iuri Iarabin era un om greu de satisfăcut. Meticulozitatea îl făcea să acorde mare importanţă înfăţişării sale. Veşmintele lui superb croite erau făcute de un croitor din Savile Row din Londra, lenjeria, la Roma iar pantofii la Gucci din Florenţa. Venind dintr-o altă epocă, s-ar fi simţit mai bine pe vremea ţarilor trăind în stilul lejer al aristocraţiei din secolul nouăsprezece. Într-o oarecare măsură, hedonist, regreta în secret aspectele puritane ale vieţii din Rusia sovietică.

Dar aşa cum se întâmplă deseori, exista şi o altă latură a caracterului său. Paradoxal, Iarabin era unul dintre cei care credeau, care susţineau cu adevărat etica marxistă, un pragmatic. Aparent, consul general sovietic la Bombay, el era de fapt omologul lui Blake la Secretariatul Informaţiilor din Departamentul Securităţii Interne (K.G.B.), general-locotenent şi şef suprem al activităţilor K.G.B. de pe subcontinentul indian.

Prânzul excelent abia consumat îl făcuse să se afle într-o dispoziție foarte bună pe când cobora treptele vechii clădiri în stil victorian care adăpostea consulatul și se urca pe bancheta din spate a spațioasei limuzini a ambasadei.

Nu mult după aceea, când vehiculul opri la un semafor, ușa mașinii se deschise brusc și Blake sări înăuntru așezându-se lângă rusul stupefiat.

- Arăți minunat, Iuri, spuse Blake rânjind, e clar că mâncărurile indiene îți prieșc.

Iarabin se aplecă grăbit și închise geamul care-l despărțea de șofer, apoi lăsându-se pe spate mârâi:

- Ai înnebunit? Așa în văzul tuturor? Dacă mă vede cineva cu tine?

Blake se delecta.

- N-ai grijă, am fost deja văzuți prietene. Șoferul ăsta al tău nu-i orb deloc.

Iarabin se trase înapoi ca cineva care se ferește de o lovitură.

- Nu e nici surd, așa că vorbește mai încet. Există și alte metode, cum ar fi cutiile poștale conspirative, s-au n-ai auzit de ele? sfârși el obosit.

Blake aruncă o privire lui Iarabin și se pomeni fixând spatele larg al șoferului. Buna lui dispoziție se revărsă din nou.

- Cine e, Iuri, Brejnev deghizat sau altul la fel de important? Să nu-mi spui că-i mai mare în grad, deși n-ar fi prima oară - îl împunse cu cotul în coaste - te supraveghează, nu? Cui îi trimite rapoartele, ție?

Iarabin ridică o mână ofensat. Își păstra stilul, chiar și atunci când se enerva.

- Gata! Și răspunsul la indiferent ce dorești, e nu!

- Asta-i foarte neplăcut Iuri. Am avut totdeauna o părere bună despre tine, deși suntem în tabere opuse, cum spune lumea. Să zicem c-am vrut doar să te văd. Ești o adevărată mângâiere pentru ochi îndurerați. De ce să-mi stric plăcerea apelând la căsuța poștală?

- Pentru că e mai sigură, răspunse Iarabin prudent, cu ochii țintă la ceafa de taur a șoferului.

Blake pocni din limbă mustrător.

- Iuri, cum ai putut să faci lucrul ăla îngrozitor?

Iarabin zâmbi puțin disprețuitor.

- Nu-l învăța pe bunicul tău cum să sugă ouăle.

Blake se recunoscu înfrânt.

- Scuză-mă. Uitasem. Ești mai în vârstă.

- Cu cincisprezece ani, să nu uiți asta.

Iarabin își recăpătă puțin din buna lui dispoziție.

Limuzina ajunsese pe Ocean Dvire, un bulevard lat cu palmieri pe mijloc, de-a lungul mării. Începuseră să apară vile luxoase și din când în când câte o casă în stil victorian într-un decor potrivit.

- Indienii îi zic "Colierul reginii". Mie îmi amintește de Golful Napole, observă rusul, visător privind apa prin geamul mașinii și oferindu-i lui Blake un trabuc pe care acesta îl refuză.

Iuri suspină, amintindu-i lui Blake de cineva din Rajul britanic pe vremea când culoarea dominantă pe harta lumii era cea roșie. Iarabin era una din persoanele care îi făceau plăcere.

- Ultima oară când te-am văzut, continuă Iuri, erai la Capri. Hotelul ăla de pe vârful dealului... îmi scapă numele.

- "Vezuviul", articulă Blake, întorcându-se cu gândul la Monica şi la cele câteva zile furate cu ani în urmă, bucuria ei de neînchipuit când făcea pe ghidul, o dusese să vadă vila lui Axel Munte.

- "Vezuviul" reluă Iarabin ca un ecou. Ce uituc sunt. Mă gândeam la priveliştea asupra Golfului Napole, una dintre cele mai frumoase din lume.

Încetinind la o intersecţie, maşina începu să urce panta lină spre "Dealul Liniştii", un loc sacru înconjurat de un zid înalt de piatră. Aici era locul unde Parsi, una din numeroasele secte religioase din India, îşi depuneau morţii.

Nu existau morminte sau mausolee, nici cimitire pentru că Parsii nu-i îngropau. Existau nişte turnuri înalte asemănătoare fortăreţelor medievale al căror acoperiş era din grătare de fier. Când murea cineva, corpul era dus sus, acoperit cu flori şi întins pe grătar. Era un ritual antic, şi de asemeni practic, pentru că vulturii, acele maşini de salubrizare, cu aripi mari, se adunau imediat şi când nu mai rămâneau decât oasele, ele cădeau prin grilaj.

Atât Blake cât şi Iarabin cunoşteau India şi erau familiarizaţi cu acest obicei.

- Un loc potrivit pentru mica noastră afacere, spuse Blake. Hai să luăm o gură de aer.

Iarabin nu păru amuzat. Îi ceru șoferului să oprească la intrare și să aștepte, apoi ieși cu Blake.

Înăuntru nu mai era nimeni cu excepția unui grup funerar de două persoane. Când ajunseră pe culmea dealului, Iarabin se opri pentru a-și șterge fruntea asudată cu o batistă de mătase muiată în apă de colonie.

- Și acum, Sam, spune ce vrei? zise el întunecat.

- Un serviciu.

- Doamne, ce insolență! Ai obrăznicia de a sări în mașina mea, pe o stradă aglomerată unde te poate vedea jumătate din Bombay și acum vrei să-mi ceri un serviciu. Să te ajute Sfântul, pentru că eu sigur n-am s-o fac.

Se întoarse să plece, dar Blake îl reținu.

- Fii atent scumpule, e a doua oară că-l invoci pe Dumnezeu. Dacă nu ești atent, vei fi târât în fața tribunalului ateilor din bătrâna Lubianka.

Tremurând de furie, rusul, izbucni din nou.

- Aș putea să pun pe cineva să te împuște!

Se opriseră lângă o bancă. Blake se așeză.

- Nici nu mă îndoiesc. Ai putea de asemenea să m-adormi, să mă legi pe o targă și să mă expediezi cu avionul la Moscova. Aș dispare pentru totdeauna. Dacă n-ai fi deja erou al Uniunii Sovietice, cu siguranță c-ai face-o.

Blake părea plictisit.

Iarabin se grăbi să aprobe.

- Să nu crezi că nu m-am gândit.

Curiozitatea îl făcu să se așeze alături de Blake.

- Eşti puţin în întârziere, moşule. Am luat deja în considerare una din ofertele firmei tale, şi găsind-o al naibii de greu de respins...

Iarabin privi în lături dezgustat. Blake găsi că are o faţă distinsă deşi cam aspră de anii de activitate şi de o prelungită şedere într-una din închisorile lui Stalin pentru îndrăzneala de a supravieţui Războiului civil din Spania. Iarabin nu fusese singur. Chiar şi un personaj exaltat ca Iulius Kadar, primul ministru al Ungariei, suferise aceeaşi soartă. După ce ordonase personal oamenilor să lupte în Spania, micul mareşal, îl condamnase la întoarcere pentru crima de a se fi "expus materialismului decadent occidental".

- N-ar fi mai bine dacă n-aş mai exista? spuse Blake. Ai scăpa de mine pentru totdeauna şi ai fi la adăpost de orice griji. Un gând foarte plăcut.

Iarabin începea să-şi deplângă soarta.

- Unii dintre noi au şi sentimente. Uneori îşi amintesc de micile servicii făcute în trecut...

- Uneori... dar nu acum, nu Iuri? spuse Blake zâmbind.

- Poate şi acum, articulă Iarabin cu greutate. Promisiunile făcute în domeniul lor de activitate erau un lux periculos pe care puţini şi-l puteau permite.

- Hai, Iuri, dă-i drumu', n-ai să mori.

Iarabin ridică o mână foarte îngrijită.

- Pentru Dumnezeu, nu vrei să taci puţin, să mă laşi să reflectez?

Blake îşi luă o expresie umilă.

- Scuză-mă.

Rusul rămase pierdut în gânduri. Dădu roată băncii apoi se așeză din nou.

- Sună cam așa, începu el. Dacă nu fac ce-mi ceri, va exista o scrisoare, nu? adresată cuiva din minister, la Moscova, aducându-i la cunoștință unele depuneri bancare neautorizate în Elveția. Corectează-mă dacă greșesc.

Blake îi făcu pe plac.

- Numere de conturi, ca să fiu mai precis, îi aminti el.

- Ai lucrat bine ca de obicei, suspină Iarabin. Un lucru duce la altul și mă voi găsi în fața batalionului de execuție al Departamentului.

Iarabin păru îmbătrânit cu câțiva ani în zece minute.

Fața lui roșie căpătă o culoare pământie, nesănătoasă, ca a unui bolnav în stadiul terminal. Blake se hotărî să fie înțelegător.

- Ai de ales. Nu-i nevoie să se termine astfel.

Iarabin clătină din cap cu o anumită tristețe.

- Aici greșești. N-am de ales. M-am hotărât în clipa în care am citit în ziare despre moartea fiicei tale. Mi-am zis că dacă apelezi la mine să te ajut, am s-o fac. Nu c-aș fi crezut vreodată ca-i să... dar cine te mai poate ajuta acum? Ești un proscris. Toate serviciile de spionaj îți vor pielea, inclusiv al vostru. Ai comis un păcat de neiertat, ai răsturnat căruța cu mere. N-o să ți-o ierte. Și au dreptate.

Se ridicaseră amândoi în picioare și stăteau față-n față înfruntându-se ca doi dușmani. Paloarea dispăruse de pe fața lui Iarabin, nu mai era bătrânul obosit. Cuvintele se

rostogoleau din gura lui ca niște scântei, rânjetul îi dezvelea gingiile deasupra dinților puși.

- Urâtă treabă, chestia aia din Franța. Să hrănești porcii cu un prea-credincios musulman! Asta nu se uită ușor.

Izbucnirea lui Iarabin căzuse pe pământ sterp. Pe Blake nu-l impresiona asta. Nici măcar nu se învrednici să nege.

- Dar, ai să mă ajuți insistă el. Nu-ți face griji în privința scrisorii. Am s-o distrug în fața unuia din proprii tăi martori. Ai cuvântul meu.

Iarabin făcu un gest nerăbdător cu ambele mâini.

- Am spus deja c-am să te ajut!

- Bine. Foarte bine. Blake îl apucă de mână și i-o strânse.

- Dacă erai la teatru ridicai sala în picioare. Ești un mare actor. Preț de o clipă aproape că te-am crezut.

- Șantajist nenorocit ce ești! îi aruncă Iarabin clocotind din nou de furie.

Blake îl cuprinse prietenește pe după umăr.

- Fermi și la obiect. Faci progrese cu analiza. În curând vei face și dragoste pe englezește.

Iarabin se desprinse și porni în jos pe deal.

Blake îl urmă.

- O ultimă chestiune Iuri, îl avertiză el. Dacă mi se întâmplă ceva, scrisoarea va fi trimisă sigur. În propriul tău interes, ar fi bine să nu mi se întâmple nimic. Ar fi chiar prudent să pui una sau două din gorilele tale

computerizate să aibă grijă să nu pic în vreo cursă... Şi acum în legătură cu acel mic serviciu...

Iuri, cu buzele strânse se opri din mers bombănind:

- În fine, despre ce e vorba? Ce dorești?

Pe care din traficanții de aur din zonă îi cunoști?

- Pe cei mai importanți, bineînțeles.

- Normal, nu te încurci cu plevușca.

Iarabin rămase cu încăpățânarea la obiect, ignorând complimentul.

- De ce?

- Caut pe cineva. Știu că se ocupă cu contrabanda de aur. Blake chicoti: Nu fi atât de îngrijorat, moșule. Nu e de aici din parohia ta, e din Europa - trebuie să aibă omul lui pe aici, pe undeva.

- Numele acestei persoane?

- Tocmai asta vreau să aflu. Omul ăsta trebuie să-l cunoască.

Iarabin îl gratifică cu un zâmbet neîncrezător.

- Să nu-mi spui că scap numai cu atât, că ai făcut atâta drum numai pentru asta? Ce mai vrei, în afară de un braț sau un picior?

Blake își desfăcu brațele ca și când lucrul ar fi fost prea mărunt pentru a fi menționat.

- Un pașaport sau două și niște recomandări false. Marfă a'ntâia, din aceea pe care numai voi rușii o faceți.

Iarabin rânji.

- Şi ai voștrii sunt destul de buni la asta.

- Da, dar eu sunt aici și ei acolo. Şi așa cum mi-ai amintit chiar tu fără menajamente, pentru moment sunt persoana non-grata pentru foștii mei colegi.

Iarabin stătea în așteptare.

- Nimic altceva?

- Asta mi-e crucea.

Iarabin făcu o grimasă.

- Piatra aia? spuse el dând din cap. Foarte bine. Și pentru atâta vei arde scrisoarea?

- Da.

Iarabin se decise.

Există un indian numit Dilip Patel care îmi face unele mici servicii din timp în timp.

- Demn de încredere?

Iarabin dădu din umeri expresiv.

- Se știe că face servicii similare omologilor noștri din alte ambasade din oraș.

- Un agent dublu?

Iarabin își arătă disprețul.

- Nu e un profesionist.

- Iar noi detestăm amatorii.

- Uneori sunt utili.

Blake deveni interesat.

- Ce învârtește?

Iuri făcu o strâmbătură.

- Își vâră nasul în toate.

Blake râse.

- Un capitalist! Nu-i de mirare că-ți displace.

- Are legături sigure în toată Europa și Orientul Mijlociu. Nu văd altul mai bine plasat în acest moment, să te ajute în planurile tale.

Strălucirea dimineții lui Blake se stinse brusc.

- Și care sunt planurile mele, Iuri? Nu-mi dau seama să ți le fi dezvăluit.

Iuri chicoti.

- Ei lasă, lasă scumpule, citim și noi ziarele, ce naiba. Ești pe prima pagină în toate ziarele, începând de săptămâna trecută, deși încă nu te-au identificat. Am de asemenea și rapoartele agenților mei. Credeai că ți-am pierdut și noi urma?

Blake se decise.

- Dilip Patel, ai zis?

- Îl găsești în cartea de telefon. Am să-l anunț că vei lua legătura cu el.

Rusul ezită, apoi continuă:

- Cred c-ar fi mai bine să-ți dau câteva detalii înainte de a-l întâlni. Am să-ți trimit unul din băieții mei la hotel.

- La care hotel, Iuri? întrebă Blake, amuzat.

Iarabin ignoră aluzia.

- Ai tras la vreun hotel?

Blake scutură din cap.

- N-am avut timp. Am venit întâi la tine.

- Bun. Cunosc exact hotelul care-ți trebuie. Vei fi bine tratat acolo.

Buna dispoziție a lui Blake îi reveni complet, dimineața își recapitulă zâmbetul ei vesel.

- De către departamentul de gospodărire al K.G.B.-ului, vrei să zici?

Își reluară coborâșul, ignorând păsările mari ce se așezau în vârful unuia din turnurile funerare Parseiste.

* * *

Ca mai toate locurile de acest fel de la est de Suez, strada gemea de lume. Negustori ambulanți, artizani și hoți își exercitau îndeletnicirile milenare, toți porniți pe afaceri sau profituri și unanimi în adorarea lui Mamon, marele zeu al aurului.

Derbedeii se înșirau pe marginea străzilor ca vrăbiile. Marii Magdalene își expuneau fără rușine marfa, discuții aprinse între vânzător și cumpărător, bărbi grizonate în jurul meselor de cafea, femei veștejite aruncându-și epitete obscene una alteia. Era o scenă familiară ce se repeta zilnic de la Souks-i din Africa de Nord până la malurile Eufratului și chiar mai departe.

Un astfel de loc e și bazarul din Bombay și Blake se simțea bine aici. Îi plăceau mulțimile pentru același motiv pentru care urmăritorii le detestă. E ușor să pierzi un om pe o stradă aglomerată.

Trattoria lui Luigi, trecea prin acea fază de prosperitate care face ca încasările să crească și numele proprietarului să apară în rubrica mondenă a ziarelor. De la independență, chiar și cei mai înverșunați critici ai vechiului regim britanic, lăudau în gura mare, manierele și eticheta londoneză. Ziarul de limbă engleză Bombay Times se bucura de mare trecere în rândul cititorilor, mai ales a celor bogați și influenți. Era din nou la modă să fii britanic și acest lucru se vedea cel mai bine în pagina mondenă. Oamenilor le plăcea să țină pasul cu cei ce se numeau Jones, tot atât de mult la Bombay cât și la

Cheltenham înaintea revoluției socialiste britanice. Elita orașului se înghesuia să fie văzută și să vadă, și coada obișnuită a clienților pentru reținerea unei mese, dispuși să plătească prețuri exorbitante pentru orice mâncare, vin ordinar și șansa de a se zgâi la steaua de cinema favorită în cel mai recent local, restaurantul străinilor, era din ce în ce mai mare.

Blake își croi drum printre mesele aglomerate în urma chelnerului încruntat, remarcând absența culorii locale. Nu era nici un afiș cu Tay Mahal și în afara câtorva doamne în sari-uri, nimic nu-i amintea că se află în India. Chelnerul îl conduse în camera retrasă exclusiv rezervată pentru VIP* invitându-l într-o boxă spațioasă de colț și se retrase.

- A, domnul Blake! Fiți bine venit. Sunt Dilip Patil. Vă rog, luați loc.

Vocea îi era specifică școlilor publice englezești, fața rotundă, strângerea de mână moale și umedă. Blake se așeză pe scaunul opus indianului.

- Și foarte punctual. E una dintre virtuțile dumneavoastră creștine pe care noi hindușii o găsim atât de greu de adoptat.

Își flutură degetele și în clipa următoare apăru un chelner cu un meniu de mărimea unui afiș.

- Vă recomand friptură de miel, o specialitate napolitană, cred. Dar mai întâi o băutură.

*) V.I.P. Persoane foarte importante (N.T.)

Blake simți că-i displace omul. Satisfacția de sine poate fi periculoasă pentru că e întotdeauna însoțită de o tendință de a vorbi prea mult.

Patel, radiind de voie bună, se aplecă înainte conspirativ.

- Prietenul nostru rus, șopti el, a fost foarte explicit. Trebuie să-ți dau tot concursul.

- Spune-mi ceva despre filiera aurului, ceru Blake, intrând în subiect.

Fără alte încurajări Patel își linse buzele și se avântă:

- E o îndeletnicire antică, începută probabil de fenicieni și continuată până azi neschimbată.

Un chelner purtând băuturile, își făcu brusc apariția și tot astfel dispăru. Blake nu atinse paharul. Fidel cuvântului dat, Iarabin îi trimisese pe unul din oamenii săi care-l informase pe deplin indicându-i că Patel era exact omul de care avea nevoie. Era un ticălos care nu-și făcea nici un scrupul din a ucide pe cei care îi barau calea, și pornind de la nimic, devenise în zece ani unul dintre vârfuri, controlând totul, de la prostituție până la docuri, un fel de mafie de unul singur. Avea politicieni pe statul lui de plată și monopolizase bandele de contrabandiști, inclusiv comerțul cu aur. Nimic nu se mișca fără aprobarea lui.

Patel era regele guzganilor.

- În zilele noastre, continuă el, aurul se exportă legal din Elveția la Dubai în Golful Persic și e luat de acolo de un "Dhow"* care operează pe coasta Oceanului din

*) Dhow: ambarcațiune arabă cu pânze, ușoară, rapidă (N.T.)

porturi ca Muscat și Ras al Had și apoi mai departe peste Marea Arabiei spre țărmul nostru vestic. Aceste ambarcațiuni sunt propulsate de motoare puternice care pot depăși cu ușurință cele mai bune vedete rapide ale pazei astfel că nu-i nici o problemă s-ajungă în porturile noastre. Mai departe e relativ simplu.

Patel își desfăcu brațele expresiv și continuă:

- Marfa e încărcată pe mijloace de transport obișnuite și ajunsă în Bombay, e vândută pe piață.

Când sosi mâncarea, Blake ciuguli doar, apoi se opri. Patel mâncă ca un englez, masticând încet cu gura închisă. Manierele lui erau impecabile.

- Fascinant, aprobă Blake. Te întâlnești vreodată personal cu vreunul din ei? Cu cei care controlează aceste operațiuni în Europa, vreau să zic.

Ochii indianului se fixară asupra oaspetelui ca niște oglinzi negre. Se opri chiar și din mâncat.

- Din când în când, dar rar cu cei din vârf... În principiu, ei lasă detaliile pe mâna intermediarilor, în majoritate arabi.

Blake se lăsă pe spate și privi prin cameră. "Asta nu-mi place" își spuse el după o clipă de tăcere.

- Încerc să-l găsesc pe unul din aceștia, să-i aflu adevărata identitate, cum operează și de unde.

Fără a-și lua o clipă ochii de la Blake, Patel se șterse la gură cu grijă, cu șervețelul.

- Există mai mulți din categoria asta. Un portughez care lucra din Goa dar nu cred că te interesează pentru că se află de vreo doi ani într-un azil.

- Omul pe care-l caut e foarte activ. Conduce o mare organizație internațională și își scoate o mare parte din fonduri din Europa via drumul aurului, cel puțin așa mi s-a dat de înțeles.

După o privire furișă spre mesele apropiate, Patel se aplecă înainte și spuse cu glas coborât:

- Există cineva care se potrivește acestei descrieri. Un anumit neamț influent, un om cu mijloace considerabile, care din câte știu e nemilos cu dușmanii. Vă cer scuze dar nu vreau să devin unul dintre el. În plus, e și foarte greu abordabil...

- Vorbești din experiență, nu?

- Desigur.

- L-ai cunoscut personal? întrebă Blake încercând să-și stăpânească nerăbdarea bruscă din voce.

Patel scutură din cap.

- N-am avut plăcerea. Tranzacțiile s-au încheiat prin intermediari.

- Înțeleg, spuse Blake, gândindu-se la punerea în temă asupra lui Patel făcută de istețul june trimis de Iuri atât de prompt în camera lui, încercând să-și amintească ceea ce-i spusese.

Îi veniră în minte propriile lui comentarii referitoare la banda Baader-Meinhof. Asta trebuie să fie! Logică rusească. Deci trăseseră concluzia că-l interesează omul de la vârf. Dar nimeni, nici rușii, nici Patel n-aveau cum să știe de ce. Nimeni nu știa decât el. Ușurat se mai relaxă

puțin. Petrecu chiar câteva clipe amuzându-se de artistele locale care-l înconjurau din toate părțile camerei.

- Foarte atractivă nu credeți?

- Cum?

Expresia era cunoscută, o văzuse pe fața tuturor proxeneților pe care-i întâlnise.

- Damele, rânji Patel.

- A, ele?

- Vă place vreuna în mod special? Aș putea să vă prezint.

Blake își aminti de stăpânul unui bordel din Malta pe care-l întâlnise cândva în La Voletta. Abordarea fusese identică.

- Altădată, când voi avea dispoziție, răspunse el zâmbind. Acum am altceva în minte.

În timpul unui desert copios pe care Blake îl refuză, indianul reveni la subiect.

- Pentru a ști cum trebuie abordat acest om și - încă și mai greu, pentru a-i afla vizuina și a-l putea cunoaște... va fi nevoie de unele bonificații.

- De ce să nu câștigăm timp și să-mi spui singur unde este? insistă Blake inocent.

- Dragă domnule, pot să vă asigur că dacă unii dintre cei mai apropiați colegi ai săi l-ar vedea pe stradă nu l-ar cunoaște. E doar o voce la telefon, scrisorile sunt semnate de contabili, chiar și cecurile care vin tocmai din San Francisco și Hong Kong. N-am dat niciodată ochii cu el și până azi nu știu s-o fi făcut cineva. S-ar

putea să nici nu existe, ar putea fi un grup. Patel dădu din umeri. E greu de identificat.

Blake străbătuse jumătate din glob pentru a-l întâlni pe acest indian care l-ar putea conduce la un om ce se ascundea probabil prin locurile de unde pornise. E nevoie de un anumit gen de răbdare pentru a urmări oameni. Trebuie să stai zile întregi într-o mașină parcată, sau ascuns în cadrul unei uși pe vreme rea așteptând ca cineva să iasă dintr-o casă "dar se poate face" își spuse Blake cu încăpățânare.

Chelnerul aduse o cană mare cu cafea și pahare de coniac. Blake acceptă să fie servit și el. Patel exclamă vesel:

- Cea mai bună cafea pe care ați gustat-o vreodată. Iar coniacul e delicios. Din propria mea rezervă.

- Vorbeai de bonificații?

- Recomandări, dragă domnule, care pot fi ușor verificate, ceva ca o scrisoare de credit pentru o sumă impresionantă, să zicem, două milioane și jumătate de dolari americani. Nici măcar Hans Reichter n-ar strâmba din nas la asta.

- Hans Reichter?

Patel avu un zâmbet condescendent.

- Omul pe care-l căutați. Numele lui nu înseamnă nimic. E unul din multele pe care le folosește, ca și pașapoartele. Nimeni nu-i cunoaște adevăratul nume.

Ca majoritatea oamenilor, Blake nu suporta să fie patronat, cu atât mai puțin de un gangster provincial, dar reuși să-și mențină vocea și expresia feței neschimbate.

Reichter era ca o umbră. Nefiind niciodată arestat sau reținut pentru cercetări, autoritățile nu reușiseră să-l identifice încă. Mai rău era faptul că nu figura nici în dosarele Agenției. Prin intermediul unor fragmente de zvonuri și legende, se bănuia că avea un fundament legal, că era adânc implicat în terorismul internațional, că avea mijloace financiare considerabile, că negociase cu importatori europeni cumpărarea de zahăr și tutun din Cuba, finanțase grupări extremiste în Orientul mijlociu și în sfârșit, că era creierul financiar al grupului terorist Baader-Meinhof. Se mai spunea de asemeni că investea sume mari de bani acumulați printr-o serie de spargeri la bănci și răpiri de oameni bogați, pe piața aurului din Bombay unde profiturile erau enorme. Blake nu avea de ales. Era tot ce știa până atunci. Zvonurile și legendele îl făcuseră să vină în India pentru că aici era locul unde se făceau marile tranzacții cu aur. Numai timpul avea să spună dacă sau nu acest Hans Reichter era omul pe care-l căuta. Dar Blake era obișnuit să urmărească chiar și indicii neînsemnate. În multe împrejurări pornise urmărirea fără nici un indiciu, pe o simplă intuiție. De data asta avea măcar un nume, chiar dacă era unul fals.

- Și ceea ce e mai important, această scrisoare de credit trebuie emisă de o bancă de reputație recunoscută împreună cu o scrisoare personală din partea mea, spuse Patel modest, care să poată fi verificată prin telex sau telefon, și care să vă recomande ca reprezentantul meu personal într-o tranzacție implicând una din companiile

mele şi pe domnul Reichter. Scrisoarea v-o dau acum, împreună cu un paşaport. Le veţi găsi în valiza diplomat.

- Valiza?

- E pe banchetă lângă dvs. Puteţi s-o luaţi împreună cu conţinutul ei şi cu complimentele mele. Patel îi făcu cu ochiul.

Blake îl privi fix, imaginându-şi strâmbăturile lui Linderman dacă ar fi fost de faţă să le vadă. Patel sigur văzuse prea multe filme de spionaj.

- Mulţumesc, spuse el. Şi scrisoarea de credit?

Patel nu-şi mai încăpea în piele.

- Cred că aceasta o veţi primi de la unul din asociaţii noştrii când ajungeţi la Geneva.

Blake se hotărî să-şi ia un pic revanşa. Indianul îl patronase destul.

- Înţeleg. Vrei să spui Iarabin, de la consulatul rus, spuse el cu o voce atât de tare încât îi făcu pe câţiva clienţi să întoarcă capul spre ei.

Bărbia lui Patel începu să tremure de spaimă.

- Vă rog, fără nume! Ne punem viaţa în pericol! Ca un copil prins cu degetele în borcanul de dulceaţă, Patel privea neliniştit spre masa cea mai apropiată. Îi cunoaşteţi pe ruşi!

Blake încuviinţă solemn din cap:

- Îi cunosc foarte bine.

Patel scânci:

- Vă rog, nu aşa tare. Un om în situaţia dvs. ...

- Vrei să spui un agent secret?

Patel îşi duse palmele la urechi.

- Vă rog, amintiți-vă unde sunteml

- În cel mai popular restaurant din Bombay. Nu puteai alege un loc mai frecventat pentru o conversație ultrasecretă, continuă Blake aruncându-i un zâmbet amabil care însă se șterse rapid de pe fața lui. Patel pierdu orice interes pentru cafeaua și coniacul rafinat.

- Scrisoarea aia de credit trebuie să fie autentică dacă e să-mi fie de vreun folos, sfârși Blake sec, privind în jur. După cum se așteptase, ceilalți erau prea cufundați în conversație pentru a le da vreo atenție.

Patel izbucni furios:

- Va fi, dacă domnia voastră sau Herr Reichter nu veți încerca s-o faceți bani. Puteți fi sigur, aici vocea i se frânse într-o șoaptă tremurată, că rușii vor transmite băncii lor, instrucțiunile de rigoare pentru a împiedica aceasta.

Sfâșiat între furie și teamă, indianul stătea agitându-se pe scaun ca cineva a cărui bășică era gata să plesnească.

- Bineînțeles că Ivan își ia întotdeauna măsuri de precauție, admise Blake. Dar pe mine mă interesează banii, scopul fiind acela de a-l convinge pe Herr Reichter, sau oricine ar fi el, că sunt autentic, nu?

Patel reuși să dea din cap.

Blake radia de bunăvoință.

- Bun. Acum pașaportul. Pe ce nume e făcut?

Patel se lăsă pe spate.

- S-a făcut cam cald aici, gemu el. Paşaportul? Ah, da, e pe numele Philips Barnes. Lucrează pentru mine la Dubhai şi va dispare un timp, până se termină treaba.

- E englez?

- American, ceea ce e perfect. Paşaportul însuşi e un duplicat al originalului.

- Nu cred că mai e cazul să te întreb cine l-a făcut. Ivan e priceput. Poate falsifica orice, replică Blake ridicând din nou vocea.

Patel se cutremură:

- Vă rog...

- Aşa... Ce spuneam? Am început să uit. Ah, da, spusesem de Ivan. Poţi să-mi spui ceva despre tipul ăsta, Barnes? Ce vârstă are?

- Cam aceeaşi vârstă, suspină Patel, revenindu-şi întrucâtva.

- Adică?

- Puţin peste cincizeci, cred.

- Mersi. Am ceva mai mult dar nu contează. A mai fost în Europa pentru afacerile tale?

Patel clătină din cap:

- Nu niciodată.

Blake îl chestionă mai departe:

- Ar putea Reichter sau vreunul din asociaţii lui să-l recunoască?

- Credeţi că v-aş cere să-i luaţi locul dac-ar fi aşa? întrebă Patel scurt.

Începea să regrete că acceptase să se vadă cu acest american sâcâitor.

- Nici unul din ei nu vizitează Dubhai. Partea lor de tranzacție se termină în momentul în care aurul e plecat spre Europa.

- Ai o fotografie a lui Barnes?

- Bineînțeles, spuse indianul, radios. Crezi c-aș uita un lucru atât de important? Am băgat-o în pașaport plus o scurtă descriere a familiei, școlarizării și altele. E de ajuns?

- Am să văd eu după ce o citesc. Trebuie să știu totul despre el: ce mănâncă, cu cine se culcă, unde s-a născut, unde a crescut, unde a urmat școala, cine-i sunt părinții; are nevastă, copii, e fericit în căsătorie? Pe scurt, dacă urmează să mă dau drept Philip Barnes în fața unui om atât de abil și necruțător ca Hans Reichter, trebuie să mă vâr exact în pielea lui. Trebuie să știu tot. Nota dumitale conține aceste date?

Patel se foia pe scaun.

- După câte îmi dau seama, nu, răspunse Blake în locul lui. Deci, du-te acasă acum și scrie toate astea.

- Am să mă străduiesc.

- Chiar mai mult. Dacă nu poți, mai bine spune-mi de acum.

- Ba pot. Nu-i nici o problemă.

- Bun. Trimite-mi-o la hotel mâine dimineață la prima oră.

Blake îl studie ca pe o probă de laborator într-un vas de sticlă.

- Cât vrei pentru toate astea?

Lupta între teamă, furie şi lăcomie pe faţa aceea împlinită fu dârză, dar scurtă. Se produse o transformare vizibilă. Patel anunţă, cu un aer de oboseală:

- Serviciile mele nu sunt ieftine, d-le Blake.

- Cât?

- Cheltuielile mele vor fi considerabile. D-l Barnes va trebui compensat cât timp stă ascuns; mai sunt şi celelalte aranjamente.

- Cât?

Patel ridică mâinile.

- Vă rog, nu ridicaţi vocea! Cincizeci de mii de dolari. Ghiaţă.

Blake clătină din cap.

- Douăzeci. Am şi eu bugetul meu, nu pot da mai mult.

Patel începu să protesteze, apoi văzând expresia de pe faţa lui Blake, se decise.

- Asta va acoperi cheltuielile dumitale şi va compensa mai mult decât convenabil serviciile pe care mi le faci, corect?

Blake se aplecă spre el pentru a fi mai aproape, coborând vocea.

- În plus, prietenul nostru Ivan are mijloace de convingere şi cred că nu-i nevoie să-ţi mai spun, m-ar putea ajuta mult dacă-mi tragi clapa.

Ochii lui Patel străluceau ca două monede proaspăt ieşite de la monetărie.

- Am zis bani ghiaţă, spuse el, răguşit.

- Aşa e, spuse Blake, dând din cap şi luând valiza pe care Patel o pusese pe scaunul de alături şi ieşi din boxă.

Patel strigă:

- Banii! Acum!

Cu e expresie luminoasă și dulce pe față, Blake replică inocent:

- Știu. E pe scaunul de lângă tine un mic pachet cu bilete de o mie de dolari. Douăzeci, ca să fiu mai exact.

Patel privi în direcția scaunului și ochii aproape că-i ieșiră din orbite când văzu banii. Îi bagă repede în buzunar și când ridică din nou privirea, Blake era plecat.

* * *

"Cutia poștală" pentru Linderman, din Bombay se afla într-un mare magazin de bijuterii situat la începutul străzii Ocean Drive. Blake ajunse acolo mult după ora de închidere. O luă grăbit pe aleea care ducea spre intrare și sună la ușă. Micul hindus, Saranjit Singh, care îi făcu loc să poată trece, era o ființă pașnică care vorbea cu o voce stridentă și-și ținea mâinile împreunate într-o atitudine de rugă permanentă.

Blake mormăi parola obișnuită și-l urmă în camera bogat mobilată folosită pentru a primi vizitatori importanți. Înclinându-se ceremonios, Saranjit întrebă:

- Dorința dumneavoastră Sir?

- Cât de repede puteți face să ajungă un mesaj la New York?

- Dacă e urgent, diseară Sir.

Blake îi înmână un scurt mesaj codificat, cerând referințe despre Hans Reichter.

- E urgent. Când aș putea să am răspunsul?

Zâmbetul micului Saranjit era blând.

- Dacă ceea ce cereți e ușor de aflat, spuse el, ca un ciripit în flaut și ținând cont de distanță, Sir, mâine. Dacă nu, în câteva zile. Sunt bine organizați, dar verificările durează, mai ales dacă implică surse de informare străine.

Micul indian se înclină din nou și arătând că întâlnirea se terminase, îi făcu semn lui Blake să-l urmeze spre ușa laterală.

* * *

Hotelul Rubicon, o hardughie dărăpănată cu două etaje era vis-a-vis și găzduia mai ales muncitori din casta inferioară de la Căile ferate Anglo-indiene. Blake intră, traversă holul pustiu și se strecură în sus pe scări. Toată lumea dormea, inclusiv receptionerul.

Ajuns sus, o luă pe un coridor întunecos și se aplecă pentru a descuia ușa camerei. Se răsuci brusc, pe călcâie în clipa în care cineva aprinse lumina, și se găsi față-n față cu vechiul său coleg Roker, care stătea nemișcat ca o natură moartă, privindu-l din celălalt capăt al holului ținând în mână o pușcă cu țeava îndreptată spre el. În spatele lui Roker se vedea silueta mătăhăloasă a șoferului lui Iuri Iarabin, și a altor doi inși dintre care unul, cu un pistol automat ieși în față.

În clipa în care Roker coborî țeava armei, Blake văzu pistolul apăsat pe ceafa acestuia. Se îndreptă spre el, luă pușca și împinse bolțul înapoi. Arma era goală.

- Bravo, Jim, fără gloanțe. Haios mod de a merge la vânătoare, nu?

Blake își mută privirea spre șoferul lui Iarabin.

- Bună treabă, spuse el dând din cap.

Se uită apoi la ceilalți doi ale căror haine prost croite trădau magazia de efecte a K.G.B-ului din Moscova.

- Foarte bine, adăugă el. Mai sunt și alții?

- Mai sunt vreo doi spuse unul ridicând din umeri.

- Vă deranjează dacă-l invit pe el înăuntru, pentru o clipă?

Șoferul lui Iarabin luă arma din mâna lui Roker cu o smucitură scurtă, profesionistă.

- Nu-l ține prea mult. Ăștia devin nervoși când cineva îi ține peste program, spuse el cu umor neașteptat.

Roker îl urmă pe Blake în cameră, oarecum stânjenit și închise ușa.

- Voiam doar să stăm de vorbă. Arma era doar o manevră pentru cazul când nu voiai să m-asculți. De unde au răsărit ăștia?

Blake se aruncă pe pat.

- Habar n-am.

Roker se așează pe marginea patului.

Iarabin nu riscă niciodată. Vrei să-ți spun eu?

- Dă-i drumul, spuse Blake obosit. Mai ține încă în mână geanta lui Patel. O aruncă pe scaunul din apropiere.

- Indiferent cu ce-l ai la mână, moartea ta nu i-ar aduce scăparea. Joci tare. Îl compătimesc.

Roker rămase gânditor, apoi adăugă: N-are de ales, trebuie să te mențină în viață.

Blake bătu o pernă, o ridică de pe barele de alamă de la capul patului de modă veche şi puse capul pe ea.

- Centrul vrea să mă elimine. Renway te-a însărcinat pe tine cu treaba asta, iar tu ai lăsat-o moale. Când o să afle, te-ai ras. O viaţă grea şi până la urmă nici măcar o pensie. Te-ai tâmpit aşa deodată?

- Ţi-am mai spus, voiam să stăm de vorbă.

Blake se ridică leneş.

- Nimic n-o să mă oprească, ştii foarte bine. Pierzi timpul.

- Lasă-mă să-ţi spun ceva şi pe urmă plec.

Blake făcu un gest de oboseală invitându-l să continue:

- E miza ta.

- Nu mai e vorba de Janis, Sam. Cu asta s-a terminat. Orice ai face n-ai s-o mai poţi învia. Dar acum e prea târziu să te opreşti. Trebuie să-ţi dovedeşti ţie însuţi că acolo unde alţii au eşuat, tu ai reuşit.

Blake aprobă.

- Îndepărtarea gunoiului. Sunt bun la asta.

- Nimic altceva?

- Nimic.

- Chiar dacă pierdem?

Blake n-avu nevoie să-şi controleze emoţiile. Izvorul lor era secat demult.

- De ce să complicăm ceea ce e atât de simplu? întrebă el moale. Trag apa la WC şi toată lumea începe să se agite, gândindu-se la consecinţe. Le e frică la toţi că o să

sparg dovleacul. Ești răzbunat atunci când omori pe insul care ți-a violat nevasta sau te-a jefuit. Nu mai e la modă.

Roker se ridică și se duse la fereastră. Pe stradă câțiva oameni se învârteau în jurul unui felinar anemic, dar erau prea departe pentru a-și da seama dacă erau ai lui sau ai lui Iarabin. Se întoarse spre Blake.

- Depinde cum privești lucrurile Sam. Pentru un sărăntoc, așezat pe o podea murdară, trăind din ajutoarele UNESCO oamenii ăia sunt eroi. Poți să-i omori pe toți trei ăia de pe listă și nu vei rezolva nimic. Tot ceea ce vei obține este să-i rănești chiar pe aceia pe care încerci să-i ajuți.

Blake râse:

- Așa e spuse el tărăgănat, timp de câteva săptămâni comuniștii vor cânta din nou placa aia veche a lor la ONU și nimeni n-o să facă nimic afară de mine! Restul nu e decât rahat.

Roker știa că n-are rost să continue, dar încă nu isprăvise.

- Nu-ți pasă dacă ai să mori sau nu, așa-i?

Ochii fostului coleg erau roșii de nesomn și slăbise mult. Se vedea deja clar cât îl costă.

- Nu, spuse Blake.

- Nu ești cu nimic mai prejos decât cei pe care încerci să-i ucizi.

Blake izbucni furios.

- Eu nu omor eleve nevinovate.

- Ai face-o dacă ar sta în calea uneia din victimele tale.

Blake sări din pat.

- Să te ia dracu. Ieşi afară!

Roker nu se clinti.

- Ai face-o, sau n-ai face-o?

Roker simţi că dacă Blake ar fi avut în acel moment o armă la îndemână, l-ar fi omorât. Îl împinse până la limită şi, în mod ciudat nu-i păsa. Atât era de disperat.

Blake se dezumflă calmându-se şi se reîntoarse la pat.

Roker reluă firul.

- Poate că tu n-ai face-o, poate că te-ai abţine şi ai încerca alte căi.

- Oricum îţi mulţumesc pentru asta.

- Data viitoare când ne vom întâlni, va trebui să trag.

- Ştiu.

- Mai lucrez încă pentru Agenţie, Sam.

- Înţeleg.

- Ca toţi ceilalţi, execut ordinele.

- Normal.

- Am spus ce-aveam de spus.

Era mai mult o scuză decât exprimarea unui fapt.

Blake dădu din cap. Niciodată, din momentul acela de la aeroport când singura lui fiică îi murise în braţe, nu se mai simţea atât de singur.

Roker ajunse la uşă şi o deschise încet.

- Deci, aşa rămâne, încheie el obosit.

Blake trebuia să spună ceva, orice care ar fi putut să-l reţină. Avea nevoie de prezenţa vechiului său prieten.

- Jim!

Roker se întoarse plin de speranță.

- Te-ai răzgândit?

- Ce mai face Edith?

- M-ai omorât cu întrebarea asta în miezul nopții, într-o cameră de hotel de mâna a șaptea din Bombay. Ultima oară când am văzut-o era bine. De ce?

- Am auzit zvonuri că vreți să vă despărțiți, spuse Blake cu simpatie. E drăguță. Toată lumea o place.

Roker îl privi cu o bănuială bruscă.

- De ce încerci să mă reții, Sam. Vrei să câștigi timp?

Blake se îmbujoră.

- Nu fi prost!

Înțelegând că Blake voia doar să stea de vorbă, Roker își îndulci tonul.

- Să nu-mi spui că suferi de singurătate, articulă el, mai mult surprins decât ironic. Tu, Blake?

- Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă Blake.

- Nepotrivit moment pentru a discuta chestiuni personale, gândi Roker cu voce tare. Întotdeauna ai fost imprevizibil. Respiră adânc și își reluă locul la capul patului lui Blake. Ce să-ți spun? Am ajuns la o răscruce, asta-i tot.

- O mai iubești?

Roker simți brusc un nod în gât. Dădu din cap.

- Și ea te mai iubește?

- Da, spuse Roker, nefericit.

- Sun-o Jim. Promite-mi. Asta n-are nimic de-a face cu treburile noastre.

Blake se pomeni pledând pentru că brusc simți că fericirea lui Roker îl interesa foarte mult.

- Crezi c-o s-ajute la ceva?

- S-ar putea. Nu te mulțumi cu un refuz. Dacă nu reușești mai încearcă.

Roker păru că-și recapătă speranța.

- Să știi c-am s-o fac! strigă el.

Blake râse.

- Acum ia-o din loc. Vreau să-nchid puțin ochii.

Pentru a doua oară Roker se îndreptă spre ușă.

- Să fii politicos cu ciolovecii de-afară, îl sfătui Blake cufundat deja într-un somn adânc.

După trecerea anilor, ori de câte ori Roker își amintea de această întâlnire, se gândea la ce s-ar fi întâmplat dacă ea decurgea altfel. Da, Blake era imprevizibil. Mai mult decât oricare din cei pe care-i cunoscuse.

* * *

Jim Roker nu dormise de 36 de ore, dar adrenalina umilinței și eșecului îl țineau treaz. Trântit într-un fotoliu din biroul cifrului de la ambasadă, n-avea nici un chef să asculte croncănitul celor de genul lui Renway. Nu prezentă nici un fel de scuze. Replicile lui ca răspuns la sarcasmul mușcător al lui Renway, făceau ca toată vina să cadă asupra lui însuși. În final, clocotind de furie, Renway trântise telefonul.

Roker îi ceru operatorului, stânjenit, să părăsească camera. Agenția stabilise ca telefoanele venite din teren

să fie înregistrate pentru a preveni diferențele de opinie asupra convorbirii, așa că se așeză mai bine pentru a asculta înregistrarea. Vocea lui Renway se auzea corozivă ca un acid. Începea prin atacarea celor mai neînsemnate detalii.

Apoi își auzi propria sa voce încercând să explice:

"- Lucruri de genul ăsta nu se negociază în teren. Există o procedură standard în toate operațiunile. După ce l-am localizat pe Blake la hotel, am luat toate măsurile de prevedere obișnuite. Problema a fost că ei erau deja acolo, așteptând în interior."

"- Ai căzut într-o ambuscadă?"

"- Da. Am aflat după aceea că ei veniseră chiar în ziua sosirii lui Blake... în timp ce noi încă mai procedam la eliminarea variantelor. Rușii sunt buni la chestiile astea."

"- Rușii!".

Roker trebui să dea banda puțin înainte datorită unui bruiaj de la celălalt capăt al firului. O dădu până la punctul unde vocea lui Renway se auzea din nou tare și clar:

"- A existat întotdeauna temerea că mai curând sau mai târziu va începe să lucreze pentru ei".

Roker își auzi propriul său râs amar.

"- Să lucreze pentru ei? Ei sunt aceia care lucrează pentru el!".

"- Mizerabilul!" țipă vocea lui Renway.

"- Cred că i-a șantajat."

"- A șantajat pe cine, pentru Dumnezeu?"

"- Pe Iuri Iarabin."

Urmă o tăcere scurtă în care Renway digeră toate implicaţiile. Când vorbi din nou, vocea lui era puţin mai calmă.

"- E posibil, admise el, Blake e în stare de asta."

"- Ceva nou pe la voi?"

Renway izbucni din nou:

"- Noutăţi? Tocmai s-a prăbuşit acoperişul peste mine. Asta-i tot! Să vezi ce de hârtii! Mai ales cei de la Washington Post. Am impresia c-o să fie un nou Watergate. Dac-o mai scrânteşti odată, eşti terminat Roker. Centrul urlă deja să-ţi ia pielea. Nu cred că-i mai pot ţine pe loc. Ce urmează acum?".

"- Bombay-ul e sigilat: drumuri, trenuri, avioane. Avem oameni la toate ieşirile. O dată ieşit din hotel, ţine-te pe urmele lui, indiferent câţi ruşi îl protejează - sau securişti indieni - mă auzi Roker?".

"- Da, domnule."

"- Ţine-te de coada lui oriunde se duce!".

"- Da, domnule, răspunse Roker resemnat.

Renway se montă din nou:

"- Te urci în acelaşi avion, autobuz sau tren şi, dacă nu se poate contactează prima oprire - oriunde ar fi asta - şi ia toate măsurile să fie plasaţi oamenii când soseşte. Şi încă ceva: data viitoare să nu mai dai greş. Centrul vrea neapărat să pună mâna pe el".

Roker închise aparatul. Aparent, Blake era singur, un singur om contra serviciilor secrete a o jumătate de duzină de ţări. Realitatea era puţin diferită. Până acum,

foarte multe servicii aveau oameni care pentru un motiv sau altul erau dispuşi să-l ajute.

Roker era încurcat. Era vechea dilemă dintre loialitatea faţă de propria-i ţară sau faţă de prieten. Şi în ultimul timp era din ce în ce mai greu de spus cine avea dreptate, Agenţia sau Blake. Continua să se întrebe de ce Centrul adoptase o linie atât de dură şi în acelaşi timp de ce Blake era atât de puţin dispus să accepte orice alt punct de vedere excepţând pe al său. Cu toate astea - şi cu Edith în minte -, se sculă, ieşi din clădire şi nu se mai opri decât în camera lui de hotel.

Odată înăuntru, se duse drept la telefon, făcu o comandă la numărul său din Londra şi când auzi vocea lui Edith rămase blocat, cu limba legată, incapabil să spună măcar bună ziua.

- E cineva pe fir? repetă ea pentru a treia oară.

Roker spuse în cele din urmă, bâlbâindu-se:

- Da... eu.

Lui Edith îi făcu sincer plăcere să-i audă vocea.

- Jim? Ce bine-mi pare...

Mai spuse o mulţime de alte lucruri - şi el de asemeni - lucruri obişnuite, cum îşi spun oamenii în convorbirile interurbane când sunt conştienţi de scurgerea minutelor şi sunt fie prea stânjeniţi sau prea timizi pentru a spune ceea ce simt.

Îşi simţeau bucuria şi uşurarea unul altuia, desigur. Se cunoşteau prea bine ca să nu fie aşa. Apoi se auzi spunând:

- Ţi-am scris. Vei primi scrisoarea într-o zi, două.

- O, Jim, spuse ea, despre ce e vorba? Ce vrei să-mi spui?

Avea în voce o notă de disperare, de dor şi el simţea acelaşi lucru.

- Te iubesc, bâlbâi el. Mi-e foarte greu.

- Şi mie! strigă ea cu o voce tremurătoare.

- Tot ce mi-ai spus înainte de plecare e adevărat, îi reaminti el.

- Da. Părea singura soluţie. Era mai bine pentru amândoi.

- Da.

- Dar a fost un infern. Dimineaţa sau când mă duceam seara la culcare - nu ştiu cum am rezistat zilele astea, spuse Edith şi începu să plângă.

Roker îşi trase nasul.

- Edith, scumpa mea, te iubesc.

- Nu m-am îndoit nici o clipă.

- O, Edith.

Redusă la declaraţie veche de când lumea, de când Zeus stătea în vârful Olimpului, conversaţia continua. Ce cuvinte mai urmară? Dacă ar fi existat şi altele şi le-ar fi spus.

La capătul unei jumătăţi de oră şi a unui salariu săptămânal, conversaţia se termină după cum începuse.

- Te iubesc, spunea fiecare, şi nu pot trăi fără tine.

Roker promise să scrie în fiecare zi, ceea ce şi făcu. La fel şi ea. Dar nu ceea ce-şi spuneau conta. Ceea ce conta era faptul că o va găsi acasă la întoarcerea lui în Londra.

Deși obosit Roker nu putu dormi noaptea aceea. Se gândi tot timpul la ea și la datoria lui față de Blake care-l făcuse să promită că va da acest telefon.

Capitolul şapte

Iuri Iarabin aruncă o privire îngrozită prin camera lui Blake de la hotelul Rubicon şi răstii:

- Cum îşi permite? Îl omor pe Tukascev pentru asta. E o adevărată dărăpănătură.

- Cine-i Tukascev? întrebă Blake.

- Are sarcina de a se ocupa de cazarea oaspeţilor ambasadei. Ţăran. Dar, în fond ce poţi cere de la un ucrainian? spuse el scuturându-şi mâinile cu dezgust.

- Nu fi prea aspru cu el, râse Blake. Are priorităţile lui, ca la Fort Knox. Nimeni nu mă poate găsi aici, în afara ploşniţelor.

Iuri, care tocmai se aşeză în fotoliu, sări din el ca şi când ar fi avut doar jumătate din vârsta sa.

- Ploşniţe?

Blake se scărpină.

- Încearcă să te aşezi pe marginea patului. Prietenul meu Roker n-a luat nici una acolo.

Iuri rămase pe loc.

- Prefer să stau în picioare, merci.

Blake se lăsă pe perne.

- Îți face rău la artere. Treaba ta.

Iuri își încreți nasul.

- Ce-i mirosul ăsta groaznic?

- Ardei iute. Înțepător, nu?

- Revoltător.

- Cazare pentru cei de la calea ferată. Unii își aduc și nevestele cu ei uneori. Gătesc în cameră.

- Să trecem la afaceri, îl întrerupse Iuri. În seara asta pleci de aici, pe șosea spre Delhi. De acolo, ți-am aranjat un zbor pe unul din avioanele noastre la Teheran. De acolo, te descurci. Și dacă-mi dai voie, drum bun.

- Ce-i cu geanta aia? căscă Blake, arătând spre o valiză de modă veche pe care o adusese Iuri și o pusese lângă bufetul rahitic din cameră, când intrase.

Rusul rânji:

- Pentru hainele tale - pleacă la Cairo.

Luând valiza, o puse pe pat și începu să scoată lucrurile din ea.

- Schimburile tale. Vei purta astea până la Delhi.

Radiind de amiciție și voie bună, Iuri îl zori:

- Hai, că n-am de gând să stau aici toată noaptea. Scoateți hainele de pe tine.

Blake se uită încruntat la veșmintele pe care le pusese pe pat:

- Crezi c-am să port eu chestiile alea?

- Da ce au? Sunt curate şi pe măsura ta. Lasă-le puţin la aer şi o să-şi revină.

Blake privi la rusul îmbrăcat imaculat:

- Tu n-ai purta nici mort aşa ceva. O s-arăt ca unul dintre vânătorii ăia de capete ai tăi.

Iuri făcu o strâmbătură.

- Tocmai cum trebuie, considerând reputaţia ta. Grăbeşte-te. Timpul zboară.

Blake începu să se dezbrace. Pe măsură ce-şi scotea hainele Iarabin le împăturea cu grijă şi le punea în valiză.

Am una sau două întrebări, Iuri, înainte de a pomi.

Iuri îl privi cu expresia omului căruia i s-a cerut un împrumut.

- Ce mai e?

- Scrisoarea aia de credit... Eşti sigur că e-n regulă?

- Dacă nu încerci s-o faci bani. E autentică, spuse Iuri înţepat. Mai e ceva?

- Cu cine mă întâlnesc în Geneva, presupunând că ajung acolo?

Iuri dădu din umeri.

- Cu unul din mesagerii mei. Şi fii atent, arzi scrisoarea aia în prezenţa lui, altfel stricăm târgul.

Blake dădu din cap.

- Înţeleg. Scrisoarea de credit e la el?

- Da.

Terminând de pus hainele lui Blake în valiza veche Iuri o încuie apoi ridică privirea pentru a se uita la americanul care acum era îmbrăcat complet în hainele

aduse de rus, privindu-se trist în oglinda de deasupra scrinului.

Blake se cutremura:

- Doamne, ce arătare!

Iuri izbucni în râs.

Splendid. Imaginea vie a decedatului Lavrenti Pavlovici Beria.

- Mulțumesc.

- N-ai pentru ce tovarășe. Și pentru a respecta protocolul nici eu.

Spunând asta Iuri apucă valiza și se îndreptă spre ușă.

- Acum tu mi-ai rămas dator, spuse el, cu un ton plin de înțelesuri.

Blake își puse o pălărie informă de fetru cenușiu pe cap pentru a completa costumația.

- O să-mi aduc aminte, prietene.

- Am eu grijă de asta. Apoi, îndulcindu-și vocea, adăugă: Ai grijă de tine, Sam. Au mai rămas puțini din generația noastră. Erai ca o gură de aer proaspăt.

Înainte ca Blake să spună ceva, Iarabin ieșea deja pe ușă.

* * *

În îndeplinirea atribuțiilor sale, Linderman era uneori solicitat să facă rost de femei ușoare pentru agenți importanți, iar el făcea aceasta așa cum făcea orice altceva, cu seriozitate și expeditiv. Om de lume, n-avea nici un fel de scrupule în privința asta, acceptând faptul

că din când în când bărbaţii aveau nevoie de femei aşa cum aveau nevoie de hrană şi apă. Cântărea fetele cu grijă şi după ce le accepta, îi venea greu să le schimbe cu altele pe care nu le cunoştea. Îi displăcea schimbarea pur şi simplu din motive de securitate. Fiind om, uneori se mai înfrupta şi el, dar totdeauna cu aceeaşi fată. Se numea Sandra, dar nu era numele ei real. Aceasta, ca şi întreaga ei biografie se aflau în fişele lui Linderman. Avea 24 de ani şi era din Scranton, Pennsylvania, o actriţă metodistă, bătăioasă care jucase în teatre estivale şi într-o serie de spectacole pe Broadway. Era deasemeni o fată frumoasă, în genul modern, zveltă, cu şolduri mici şi picioare lungi. Arăta mai tânără decât vârsta ei, avea părul şaten deschis, lins şi lăsat pe umeri.

Linderman, deşi incapabil de a avea relaţii apropiate cu cineva, se legase totuşi de ea, atât cât îi stătea lui în putinţă. Când era la New-York, se prevala la serviciile ei într-o cameră închiriată pentru ea într-un mic hotel rezidenţial dincolo de capătul lui 5-th Avenue, în apropiere de Greenwich Village. Când îi fu transmis mesajul lui Blake din Bombay prin telefon, era singur în cameră.

- Un telex de la cutia poştală din Bombay, intonase vocea, aveţi un creion?

Linderman nu se ducea nicăieri fără un stilou şi un top de hârtie. Răspunzând pozitiv, începu să scrie şirul de numere care i se citeau prin telefon. În aceeaşi seară, când se întoarse la casa conspirativă, descifra mesajul, care spunea: "Nu pot stabili adevărata identitate a lui

Hans Reichter, nume fals. Presupun a fi în relație cu Baader-Meinhof. Vreau celelalte nume de împrumut. Prioritate absolută. Dacă mă poți ajuta, mai bine să localizezi, sau să-mi indici contacte. Folosește cutia poștală din Geneva."

Mai târziu Linderman transmise prin telex alt mesaj codificat unui agent din Hamburg, membru în conducerea unei reviste germane de vază. Apoi trimise alte mesaje identice la Boon și Amsterdam.

Mașina intra într-un mic luminiș, sus pe dealurile din periferia Genevei, și se opri. Pe vreme frumoasă era un loc frecventat datorită priveliștii asupra lacului. În ziua aceea însă o ploaie rece uda copacii și o ceață grea de munte, se lăsase asupra orașului și a faimosului său loc de agrement.

Tânărul de la volan era îmbrăcat corect, părul tuns scurt și se numea Boris Tomov. Statura de atlet, în jur de 25 de ani, arăta ca un copil bine hrănit din Omaha mai curând decât ca un agent de teren K.G.B.-ist. Blake stătea lângă el ținând valiza lui Patel pe genunchi. Într-o dispoziție prietenoasă față de tânărul rus, îl privea oarecum amuzat.

- Câți ani ai fiule?

Tomov se întoarse spre pasagerul său oarecum surprins. Crescut cu teama de străini, mai ales din alte țări, se răsuci stânjenit în scaun.

- Douăzeci și cinci, domnule, răspunse el.

- Arăți mai tânăr.

Boris îl privi fix. Ochii lui erau foarte limpezi şi foarte albaştri.

- Ce sport faci fiule?

- Numele meu e Boris, domnule.

Blake îl bătu pe umăr:

- Pariez că eşti bun.

Negăsind un răspuns potrivit, Tomov, bâgă grăbit mâna în buzunar, scoase un plic mare de hârtie şi-l înmână însoţitorului său afabil.

Blake anunţă vesel:

- Scrisoarea mea de credit, cred!

Desfăcu plicul şi scoase o hârtie velină împăturită cu grijă. Dezdoind-o se găsi în posesia unui document impresionant. Avea un sigiliu magnific, cu panglică, încrustat în aur, dat pe numele unei mari bănci elveţiene pentru suma de 2.500.000 dolari.

Tomov scoase solemn o chitanţă şi un stilou.

- Vreţi să semnaţi, vă rog, domnule?

- Lasă-l pe "domnule", Boris. Devii obsedant.

Boris se conformă imediat. Blake se distra.

Tinerelul, ca mulţi alţi compatrioţi de ai lui era un stoic. Aştepta răbdător, dar chiar şi asta avea limită. Americanul nu părea să-şi dea seama ce se cerea de la el în schimb. Îl urmări pe Blake punând scrisoarea de credit în geantă şi sugeră:

- Nu trebuia să-mi daţi ceva, domnule?

Blake luă o figură tristă.

- Vai, ce scăpare din partea mea! Bâgă repede mâna în geanta de la Patel şi scoase alt plic.

În nerăbdarea sa, Tomov i-l smulse din mână și scoase documentul incriminator care l-ar fi dus pe Iuri Iarabin în fața unui pluton de execuție sovietic. Înainte însă ca Tomov să-l poată citi, Blake i-l luă înapoi.

- Ti-ti, fiule, lasă geamul jos.

Vocea devenise aspră, zâmbetul își pierduse căldura. Tânărul rus dădu curs sugestiei, în probă.

- Acum arde-o. Blake îi aruncă o cutie de chibrituri și-i dădu hârtia înapoi. N-aș vrea să ajungă pe mâini greșite.

- Aveam ordinul, domnule, să duc asta superiorilor mei. Ochii i se măriseră, alarmați. Dacă nu...

- Știu. Dinamo Irkutsk își va căuta alt jucător de hokey. Arde-o!

Tomov rămase cu gura căscată, uimit.

Fața îi era ostilă și presiunea bruscă a țevii pistolului îl ranea în coaste. Blake îl împunse și mai tare. Băiatul scoase un strigăt de durere.

- Arde-o sau îți spulber mațele?

După câteva încercări zadarnice, Tomov reuși să aprindă un chibrit. Cu degetele tremurânde îl ținu sub hârtie și aceasta luă foc.

Când totul arse, în afara bucății pe care o ținea între degetul mare și arătător, își lăsă capul pe spătarul banchetei. Blake se întoarse peste el și ridică geamul portierei. Tomov respira greu.

Blake băgă pistolul în buzunar, amintindu-și o altă față tânără, proaspătă din Nisa. Ca și aceasta, domnic de viață, necoruptă, urcată atât de neceremonios la bordul

acelui avion care să-l ducă înapoi la Renway, la Londra. Nu era un gând prea mângâietor.

- Ascultă, tinere, trăim într-o lume dificilă, spuse el, devenind mai blând. Îl cunosc pe antrenorul echipei Toronto Maple Leafs. Ar putea să te ajute. Trebuie să ieşi din chestia asta.

Capul lui Tomov se ridică cu un zvâcnet brusc, avea ochii în lacrimi:

- Nu sunt trădător. Şi poţi să te duci la dracu!

Blake suspină.

- Regret, tinere.

- Sunteţi toţi la fel - chiar şi ai noştrii. Doar pentru că sunteţi mai în vârstă, aveţi impresia că ştiţi tot. Răsuci cheia în contact, cauciucurile scrâşniră, maşina zvâcni afară din luminiş şi porni în jos urlând. Pe şosea îşi ceru scuze, bâlbâit:

- Îmi pare rău, domnule, mi-am ieşit din fire.

Blake scoase un pachet de gumă de mestecat. Îi oferi lui Boris o lamă şi luă şi el una.

- Nu-i nimic, tinere. Oricui i se întâmplă, uneori.

Boris rupse repede hârtia şi băgă guma în gură.

- Gustoasă, spuse el recunoscător.

Blake dădu din cap:

- E marca ta preferată?

Boris mesteca fericit.

- Îmi place şi menta.

- Sunt convins. Îţi aminteşti de finala de baschet de la München când am crezut c-o să câştigăm, dar arbitrul italian a zis nu? Mai erau cinci secunde după ceas.

Boris radia.

- Şi atunci noi am pus din nou mingea în joc sub coşul nostru şi jucătorul nostru cel mai înalt a aruncat-o până în terenul vostru şi am marcat exact când fluiera arbitrul. V-am bătut la propriul vostru joc!

Rusul radia de fericire amintindu-şi acel moment.

- ... Iar noi ne-am pus pe jale, sau mai curând pentru că ei au oferit majoritatea jucătorilor.

Boris aproape că pierdu controlul maşinii, de emoţie.

- A fost o zi mare.

- Aproape la fel ca aceea în care voi aţi pierdut titlul olimpic la hokey pe ghiaţă în faţa cehilor câteva zile mai târziu.

Pentru Boris fu ca o eclipsă de soare. Noaptea neagră înnegrise strălucirea dimineţii. Gemu.

- Uneori câştigi, alteori pierzi, tinere. Aşa e viaţa.

Continuară drumul în tăcere, cu Boris retrăind catastrofa. Era greu de crezut că el era unul dintre noii agenţi K.G.B., superdotaţi, antrenaţi la sânge de cea mai dură şcoală din lume.

Boris îşi aminti deodată.

- Regret, domnule, am uitat să menţionez că mi s-a cerut să vă întreb dacă vă mai putem ajuta cu ceva.

Blake se gândi puţin înainte de a răspunde.

- S-ar putea. Am nevoie de vreo câţiva oameni duri, iuţi de mână. Ştii pe cineva?

Boris dădu din cap energic.

- Avem vreo câţiva care s-ar potrivi descrierii, domnule. Când aţi avea nevoie?

- Încă nu știu. Trebuie să fie destul de tineri. Genul acela care pot trece drept vânzători la benzinărie.

- Da, domnule. Duri, iuți de mână, tineri, care pot trece vânzători de benzină.

- Ai înțeles bine, Boris. Am să te anunț dacă și când am nevoie de ei. E o treabă simplă, dar va trebui să le dăm instrucțiunile de rigoare.

- Sunt obișnuiți cu asta, domnule.

Blake îl privi cu plăcere.

- Sunt convins.

Merseră din nou în tăcere, în ploaia care cădea fără încetare.

* * *

După ce Boris îl lăsă în fața birourilor băncii American Express din Geneva, primul gând al lui Blake fu să verifice dacă existau observatori prin preajmă. Nevăzând nici unul, aplică totuși procedeul obișnuit, mergând înainte și înapoi și apoi pierzându-se în mulțime. Când se detașă iar, drumul era liber și se găsi lângă căsuța poștală care era plasată într-o mică tutungerie pe o stradă laterală liniștită, nu departe de centru. Odată intrat, îi dădu funcționarului vârstnic numele său de cod și după un minut, două, băgând cu grijă în buzunar, un plic, cumpără țigări și plecă. Fiind ora prânzului, strada era practic goală, fără mașini și fără oameni. Sigur că nu era urmărit, dădu un alt ocol și se întoarse la hotel.

Ca de obicei, Linderman îi furniza marfa. Mesajul era scurt și descifrat, spunea: E omul tău. Alte nume: Johan Krause, Mateo Ortega, Juan Camilo Mandala.

Nu era prima oară și cu siguranță nici ultima când Blake se întreba cum reușise Linderman s-o facă. Informațiile lui nu erau numai corecte, dar și rapide. Ceea ce altora le lua săptămâni, lui îi lua câteva zile. Nu existau niciodată explicații, dacă, sau dar. Dacă Linderman credea că poate furniza un material spunea da, dacă nu, spunea nu. Cum? Reușea să găsească totdeauna oameni care mergeau direct la sursă. Rareori era implicată o a treia persoană. În acest caz, Blake putea presupune că omul lui Linderman era un membru activ al bandei Baaden-Meinhof.

Linderman folosea desigur colaboratori. După cum părea, probabil că folosea vreo doisprezece agenți care nu se cunoșteau între ei. Era logic. De asemeni, e nevoie de ani de muncă în teren pentru asamblarea sutelor de contacte în toată lumea, contacte pe care Linderman personal le verifica în privința loialității și a credibilității lor.

Exista doar un singur om, un rus - cu numele conspirativ Șăbel în aceiași branșă cu el. Laicii ar numi-o geniu. Cei din branșă știau că mai era și altceva. Ca și toți ceilalți implicați în culegerea de informații, Linderman folosea procedeele de rutină: o muncă titanică, o permanentă dublă verificare atât a materialului cât și a sursei, procesul de eliminare, folosirea mai multor agenți, răbdare infinită.

)ar Linderman avea o a treia coardă la arcul său: capa-itatea de a-şi aminti complet. Nimic din ceea ce citea au auzea, nu uita.

Blake era impresionat.

Intrarea principală a hotelului Carleton era ca o fiestă e neon sclipitor şi o învălmăşeală de taxiuri venind şi lecând. În interior, foaierul era plin de lume care intra ieşea grăbită din restaurant şi din bar.

În timp ce Blake se îndrepta spre recepţie cineva se ecă de el şi-i ceru scuze politicos. Pentru un om bişnuit acest lucru ar fi trecut neobservat, dar Blake îşi ădu seama imediat că fusese prădat. Era clar că oamenii i Reichter erau profesionişti.

- Pot să vă ajut, domnule?

Blake se întoarse spre portar.

- Da, mulţumesc. Sunt Philip Barnes din Dubhai. Am întâlnire cu Juan Camilo Mandala de Barcelona. Stă ci, după câte ştiu. Portarul îl privi atent.

- O clipă, domnule, să dau un telefon în apartament.

Blake lăsă privirea să-i rătăcească prin foaier. Discret, asaţi în locuri cu vizibilitate bună asupra liftului, ărilor şi intrării, se aflau patru oameni de pază. Erau ât de bine camuflaţi încât numai un expert i-ar fi putut cunoaşte.

Un al cincilea apăru brusc lângă el:

- Domnul Barnes?

Blake aprobă.

- Vreţi să veniţi cu mine? Don Mandala vă aşteaptă.

Blake îl urmă în lift și urcară până la etajul douăzeci. Un alt gardian se afla la ușă. Acesta îl conduse pe Blake la un lift particular care ducea sus la cartierul general.

Pe când trecea printre ușile duble, late, care duceau în salonul principal, se găsi față în față cu omul care în acel moment își spunea Don Juan Camilo Mandala și cu șeful său contabil, un elvețian elegant, cu ochelari, numit Gunther Steer.

Reichter avea o extraordinară stăpânire de sine. Fizic, nu făcea niciodată un gest sau o mișcare inutilă. În aparență nu diferea de legiunile de oameni de afaceri care populau holul hotelului. Îmbrăcat corect într-un costum gri de birou, singurul lui semn de extravaganță era o pereche de pantofi din piele de crocodil, foarte fin prelucrată. Nu purta bijuterii, cu excepția ceasului de mână de argint cu curea neagră de piele și ca majoritatea oamenilor de succes, era mai degrabă scund. Blake gândi că trebuie să aibă circa 1,70 m înălțime și în jur de 75 kg, bine clădit. Avea pielea măslinie și capul îi era acoperit cu păr negru cârlionțat, tăiat scurt. În mod ciudat, deși se mișca foarte puțin, dădea impresia de forță și energie. Avea barbă deasă care probabil se cerea rasă de două ori pe zi. Ochii îi erau furioși, gura fără zâmbet. Blake îl detestă de la prima privire.

I se făcu semn spre un fotoliu. Așezându-se își plimbă privirea prin cameră, observând că întregul perete exterior era din sticlă, din podea până în tavan iar camera însăși era de mărimea unui teren de baseball. Exista o fântână arteziană care se revărsa într-un bazin cu peștișori,

statui în mărime naturală servind de ghivece (toate pline de trandafiri roşii) şi canapele care ar fi putut găzdui consiliile de conducere a mai multor companii. Grădina de afară era luminată cu reflectoare dezvăluind iarbă verde, copaci şi un enorm bazin de înot. Era curat Hollywood. Hans Reichter, alias Don Juan Camilo Mandala era un om cu dare de mână.

Reichter se aşeză pe o sofa în formă de L şi-i făcu semn lui Blake spre un fotoliu exact în faţa lui. Elveţianul se aşeză lângă patronul său şi puse scrisoarea de recomandare de la Patel, paşaportul lui Barnes şi scrisoarea de credit în faţa lui pe măsuţa de cafea.

Reichter spuse într-o engleză clară, concisă:

- Ai verificat bine toate aceste documente?

Steer dădu din cap.

- Da.

- Sunt autentice?

- Avem confirmarea orală şi scrisă în privinţa paşaportului de la ambasada americană din Londra. Acelaşi lucru, de la Banca Comercială de aici, din Geneva, privitor la scrisoarea de credit şi Dilip Patel însuşi a garantat prin telex această scrisoare de recomandare. Apoi adăugă prudent: astea par să fie în regulă.

Venise momentul cheie. Dacă era să se întâmple ceva, se va întâmpla acum. Blake îşi simţi muşchii încordându-se şi se strădui să se relaxeze. Nu se putea ieşi din camera asta, dacă era demascat. Peste tot mişunau oamenii lui Reichter. Un cuvânt din partea lui şi era

mort, dacă neamțul dorea asta. Cu siguranță că n-ar ezita. Blake se întrebă câți oameni poruncise să fie omorâți, câți oameni fuseseră torturați până la moarte sub privirea lui, câți - dintre care mulți politicieni importanți, industriași bogați, umili funcționari de bancă, trecători întâmplători - muriseră datorită lui. Și totul pentru că el, cine o fi fost în realitate, ura ceea ce el numea "sistemul" și își asumase sarcina de a-l schimba.

Răceala de ghiață a urii lui Blake urca încet pe coloana lui vertebrală. Era un fatalist. Dacă totul s-ar opri aici, acum, n-avea de ales, trebuia să accepte.

Reichter întoarse capul spre holul de intrare și dădea din cap. Ultimii gardieni plasați acolo, se retraseră.

Steer tocmai spunea:

- După cât se pare, domnul Barnes este cel care pretinde a fi, reprezentantul personal al domnului Patel din Dubhai, Golful Persic. Am verificat și cu o altă sursă de acolo. Se confirmă.

Reichter rămase o clipă pe gânduri apoi flutură o mână moale.

- Bine. Poți să pleci.

Elvețianul își plecă capul și ieși repede din cameră. Nici unul dintre ei nu-i aruncase lui Blake nici măcar o singură privire, de parcă acesta ar fi fost absent.

Reichter reuși să schițeze o fantomă de zâmbet.

- Înțelegeți desigur, domnule Barnes, că trebuie să fim atenți. Acum spuneți-mi cât de curând doriți să încheiem această afacere?

Blake răspunse:

- Ieri, ar fi fost perfect, dar e deja un trecut, nu? Azi e aproape pe sfârşite. De ce nu mâine dimineaţă la prima oră?

Râsul lui Reichter sună ca o sticlă spartă pe un bloc de piatră.

- Da? Foarte amuzant într-adevăr, croncăni el.

Ghemul acela mic din stomacul lui Blake se strânse, anunţându-l că urmează ceva dur.

* * *

Deşi se mişca cu mare viteză, motorul marelui Mercedes parcă era la ralanti atât de lin mergea.

Reichter adora puterea şi viteza, de aceea îşi conducea singur maşina şi îşi pilota avionul. În dimineaţa aceea conducea el, iar Blake era singurul lui pasager. Dar nu erau complet singuri. Aici securitatea nu este atât de discretă. Dar nici nu putea să fie pe această autostradă. Maşina încărcată cu oamenii din garda lui personală urma la mică distanţă.

După ultimele ploi, vremea se limpezise, cerul era senin şi pe vârful munţilor se vedeau conurile de zăpadă ca pe ilustratele elveţiene. Era o zi bună pentru condus.

Reichter dădu drumul la radio. Blake admira peisajul.

- Frumoasă ţară, remarcă el, sec.

Reichter îşi strânse buzele.

- E doar un loc pe hartă.

Radioul prinse glas în mijlocul unui buletin de ştiri: "... când autobuzul şcolii cu cei treizeci de şcolari

englezi a dispărut azi dimineață..." nuanța vocea în franceză.

Era greu de spus dacă Reichter asculta, sau nu. Era atent la drum.

"... La periferia Bradford-ului, un oraș industrial din Midlaunds. Mai târziu, în aceiași zi, un telefon anonim dat unui cotidian din Londra, cum că ar fi din partea unui grup terorist anonim, dezvăluia că ei sunt autorii răpirii..."

Reichter era angajat într-o curbă largă, cu piciorul apăsat pe accelerator până jos. Blake se uită la vitezometru: aveau peste 100 mile/oră. Se uită indiferent peste umăr. Escorta era în urma lor.

"... În același timp, unități ale armatei britanice ajută poliția locală", continuă anunțul, "...într-un efort disperat de a găsi autobuzul dispărut și pe ocupanții săi, toți copii între 5 și 12 ani...".

- Nu se dau în lături de la nimic comentă Blake calm. Era o simplă remarcă, ceva ce ar fi spus oricine auzind știrile.

- E vreodată altfel într-un război de eliberare? întrebă Reichter.

Blake căscă.

- Cred că nu.

- Există răniți, chiar și printre copii.

Reichter nu fuma, mesteca gumă. Modul în care o făcea, exprimând indiferență, îi amintea americanului de o vânzătoare plictisită.

"S-a anunțat de asemeni că Ministrul de Interne a vizitat orașul. Acum o întreagă națiune, împreună cu

părinții emoționați, așteaptă un cuvânt de la teroriști. La Londra, emisarii mai multor țări din lumea a treia și-au oferit sprijinul autorităților în cazul în care negocierile..."

Reichter închise radioul. Blake își ținea ochii ațintiți asupra drumului, scăldat în propria lui ură. Afară soarele strălucea deasupra unei păduri de pini verzi.

- Cât e ceasul?

- Nouă fără un sfert, răspunse Blake.

Un semn mare le apăru în față. Reichter intră pe banda respectivă și apăsă pe accelerator. Era grăbit să ajungă la Zurich.

- Poți să oprești undeva? Îmi crapă băşica, spuse Blake rugător.

- E o benzinărie ceva mai încolo. Şi eu am nevoie de benzină oricum, se decise Reichter, fără entuziasm.

Câteva minute mai târziu traseră în fața unui șir de pompe de benzină. Blake ieși primul. Pe când se îndrepta spre toaleta bărbaților, escorta se opri lângă Mercedes. Câțiva benzinari în combinezoane trecură pe lângă el. Nici unul nu dădu nici un semn de recunoaștere.

La pompe, unul verifică uleiul și apa Mercedesului, celălalt începu să pună benzină în mașina de escortă. Nici una din activități nu dură mult. Reichter rămase pe loc, dar garda lui corporală, cu hainele umflate de pistoale, coborî pentru a se dezmorți.

Al doilea benzinar ținea furtunul cu o mână. În palma cealaltă avea o mică sticluță cu zahăr. N-a fost greu s-o deșerte în rezervor împreună cu benzina pentru că era un

fost hoț de buzunare (reabilitat de K.G.B.), obișnuit să lucreze în aglomerații. Nimeni nu observă.

Trecu în față și ridicând capota, scoase joja de ulei, o șterse cu o cârpă și se aplecă s-o pună la loc. Orificiul nu era departe de claxon și într-o clipă tăie firele care-l legau de inelul de pe volanul mașinii. Cleștele era mic, bine ascuns în palma mâinii.

Blake ieși de la toaletă în clipa în care unul din oamenii lui Reichter plătea. Câteva clipe mai târziu ambele mașini erau pe drum.

După un timp, Blake se uită la ceas, apoi în oglinda retrovizoare în care văzu mașina de escortă dispărând repede sub buza unui deal. Conducătorul ei stătea neajutorat la volan. Motorul se împletici, tuși, apoi se opri complet. Încercă să-l pornească dând șprițuri, dar în zadar. Izbi cu pumnul în claxon, nu se auzi nici un sunet. Nici ăsta nu mergea.

Oamenii ieșiră din mașină.

- Voi doi luați-o pe jos, ordonă unul dintre ei în germană, arătând spre drum. O să se oprească când o să vadă că nu mai suntem în urma lui. Fritz, tu vii cu mine. Dacă ne grăbim, suntem înapoi la stația de benzină într-un sfert de oră.

În Mercedes, Blake se uită din nou la ceas. Fostul hoț de buzunare, era bun la matematică: două mașini merg cu aceiași viteză. Cât timp îi trebuie unei substanțe ca zahărul să ajungă la carburator și cât drum e prudent să parcurgă cealaltă mașină după ce se oprește prima? Se hotărâse să-i mai dea un minut.

Reichter spunea:

- Plata, înţelegeţi, se face în momentul în care semnez transportul.

- Presupunând că preţul aurului nu s-a ridicat în ultimele două ore, completă Blake. Şi de ce la Zurich şi nu la Geneva? E şi acolo un aeroport?

Reichter nu era obişnuit cu întrebări venite de la simpli funcţionari ai companiei. Se răsuci nervos:

- Aveam chef să conduc. În plus, călătoria nu vă priveşte dacă ea nu se interferează cu îndeplinirea instrucţiunilor pe care le aveţi.

Hotărând că minutul trecuse, Blake replică tăios:

- Cum dracu să nu! Vezi că acum mă răzgândesc! Cu cine crezi că vorbeşti?

Reichter frână violent şi trase pe dreapta cu gura prinsă într-o strâmbătură urâtă. Nu era omul căruia să i se vorbească astfel. Se uită în retrovizor apoi se întoarse pentru a privi pe geamul din spate şi descoperi că nu se vedea nici urmă din credincioşii săi câini de pază. Dintr-un motiv necunoscut şi exact în clipa când erau cel mai utili, îl părăsiseră. Reacţia lui fu violentă, limbajul obscen. Fiind în germană, lui Blake i se păru şi mai obscen.

Blake nu întrerupse fluxul gutural de cuvinte. Nici nu-l slăbi din ochi.

Herr Reichter stătea acolo cu faţa acoperită de la frunte până la mărul lui Adam de o roşeaţă apoplexică. Mugii:

- Dă-te jos!

Blake ridică o sprânceană amuzat:

- Am spus ceva care v-a deranjat?

- Ieși, sau te trag eu afară! mârâi Reichter, repezindu-se la el dar oprindu-se în aceeași clipă. Ridicat din locul lui se găsi privind drept în țeava pistolului pe care Blake i-l apăsa puternic între sprâncene.

- N-o să vină, îl anunță Blake calm.

Neamțul era uimit. Nu avusese timp de gândire. Întâi insultele, apoi ciudata pierdere a escortei și acum asta. Unui om cu imaginație, țeava unui pistol e un lucru alarmant mai ales când e apăsată dureros pe cap și când există bănuiala că omul cu arma n-ar ezita să apese pe trăgaci.

- Treci la loc și dă-i drumul, ordonă Blake.

Reichter porni motorul și mașina intră din nou pe șosea.

- De ce faci asta, reuși el să îngâime.

Brusca răsturnare de situație îl apăsa greu pe nervi. Avea mult de pierdut.

- Pentru bani, minți Blake.

- Câți bani?

- Mulți.

- Plătesc dublu.

- Nu ajunge.

Reichter dădu din umeri expansiv. Acum că începuse tratativele, șansele crescuseră. Recăpătându-și încrederea repede, își flutură neglijent mâna.

- Cât vrei?

Cu Reichterii lumii acesteia, Blake își exprima doar gândurile, nu se angaja în conversații.

- Asta-i rahat, începu el cu voce egală. Dacă voiam bani, târâtura aia de arab din Nisa ar fi îngrămădit toată averea lui pentru a nu ajunge în cocina aia.

Reichter aproape pierdu controlul mașinii. Blake trebui să întindă mâna să îndrepte volanul.

- Cine ești?

Blake îi dădu un ghiont în coaste cu pistolul și neamțul guiță mai mult de teamă decât de durere.

- Fii atent la drum.

Frica era un sentiment neobișnuit pentru Reichter și corpul său nu era pregătit să-i facă față. Tremurul începu la mâini și se întinse repede la brațe și picioare. Avea dușmani iar omul acesta putea fi oricare dintre ei. Era american, de asta era sigur. Era de asemeni un profesionist, dar ce profesionist? Povestea aia cu cocina putea fi un bluf, dar dacă nu era, atunci asta însemna sfârșitul. Pe fața aceea încremenită se citea moartea, o ură nesfârșită. Asta i-o spunea părul care i se ridicase pe ceafă. Se îndoia că omul ar putea fi cumpărat.

- E un drum lateral mai sus care duce la pomii ăia, arătă Blake cu capul, când ajungi acolo, virează spre ei.

Reichter privea fix, cu ochii larg deschiși, terorizat. Simțea instinctiv că va muri.

- De ce faci asta?

- Pentru că ești un gunoi.

Când luară curba, drumul lateral deveni vizibil la vreo 500 m pe șosea.

- Încetinește, ordonă Blake. Reichter observă că ochii nu-i clipiră nici măcar odată. Nu era posibil? Nu aici? Nu acum? Astfel de lucruri se întâmplă altora, simple nume într-un ziar.

Când ajunseră la curbă, Reichter băgă Mercedesul pe un drum îngust de țară.

- De ce spui asta?, îngăimă el.

Tremurul îi ajunsese în gât și articula cuvintele cu greutate.

- Omori, începu Blake cu voce moale, omori oameni nevinovați.

Impersonală, lipsită de emoție, afirmația era o simplă expunere de fapte.

Reichter izbucni zgomotos.

- Nu-i adevărat. N-am făcut nimănui nici un rău.

- Nu, tu dai ordine.

- Niciodată!

- Sau transformi idealiști necopți în ucigași cu tot rahatul ăla despre o lume nouă și curată pentru care luptă.

- Nu!

- Nu? Deturnarea aia de avion Lufthansa din Majorca, uciderea cu sânge rece a lui Jurgen Schumann, pilotul - unde? - normal, în fața pasagerilor, a copiilor, continuă vocea. Și apoi hap! afară, azvârlit ca un gunoi pe pista de la Mogadiscio - Sudan - cu o gaură în țeastă. Dar tu nu știi nimic și nici de faptul că acoliții tăi din Baader-Meinhof au făcut isprava asta. Ceea ce ai numi tu o

operațiune combinată, cu cretinii ceilalți care au tupeul să spună că reprezintă poporul arab.

- Ai înțeles totul greșit!

- Zău? Atunci cum e cu toate drogurile folosite de tinerii tăi și despre care tu nu știi nimic? De exemplu, Peter Lorenz, ministrul vostru de justiție. Îl răpiți, îl judecați într-un tribunal de canguri, îl torturați și uciderți. Ca și pe un alt nefericit, Hans Martin Schleyer. Crima lui a fost banii. Avea un vapor întreg și tu voiai o parte din ei. Și ce-ai făcut? L-ai răpit, ai cerut răscumpărare, ai încasat milionul și ai șters-o. De ce? Pentru că-i câștigase în ceea ce voi numiți "Societate de Consum" și oricine face asta, afară de tine, merită să moară.

- Vă rog!

- Ucideri sadice, jefuiri de bănci, ostateci, copii fără tată, pilotul ăla avea trei copii și totul pentru ce? Idealism nătâng și contul tău la bancă.

- O, doamne, doamne! gemu Reichter. Ești nebun!

Blake făcu o pauză, urmărind înaintarea mașinii pe drumul îngust.

- Atunci, ascultă, reluă el, lighioane ca tine și ca ticăloșii ăia ai tăi meritați exact ceea ce faceți voi, nici o milă, nici un proces, nici o celulă comodă. Un singur lucru... o groapă la șase metri adâncime.

Evitând cu greu o piatră mare, Reichter gemu:

- E o neînțelegere!

Vocea continuă ca răpăitul înăbușit al unor tobe funerare.

- Dar tu n-ai făcut nici un rău, nimănui, nu știi nimic, doar dai sfaturi cum se jefuiește o bancă și se răpește un milionar. Ucigașii tăi nu știu nimic de contrabanda ta cu aur și alte preocupări laterale...

Ochii neamțului se umplură de lacrimi care i se rostogoliră pe față.

- Te rog, se smiorcăi el, pentru Dumnezeu, te rog!

Blake îi frecă coastele cu țeava pistolului.

- Și de ce faci toate astea? Pentru ce altceva decât bani. Ai făcut milioane - nimeni nu știe câte în afară de tine și bancherii tăi. Ești foarte lacom. Îți place și puterea, cea care poate dicta cine să trăiască și cine nu. Dar mai mult ca orice, e ura. Urăști oamenii, chiar și pe idioții care lucrează pentru tine. Ești grețos, Reichter. Blake se uită prin parbriz. Trage sub copacii ăia, spuse el indicând drumul cu mâna cu care ținea pistolul.

Mercedesul hurducăi peste denivelări apoi ajunse într-un mic luminiș.

- Oprește aici. - Blake trase puternic frâna de mână. - Acum deschide ușa.

Reichter era incapabil să-și controleze mișcările. Începu să se clatine ca cineva cuprins de o criză de epilepsie. Ochii îi ieșiseră din orbite, saliva i se adunase în colțurile gurii.

- Nu!, se rugă el. Nu înțelegi - îi ajut pe cei oprimați.

- Deschide ușa.

Reichter țipă. Ca un om încercând să îndepărteze un roi de viespi, își mișcă mâinile, apoi se prinse atât de

strâns de volan, încât încheieturile degetelor i se albiră. Nici doi oameni puternici nu l-ar fi putut clinti.

Blake însă era vulpe bătrână. Nu se grăbi. Încordându-se, ochii cu grijă şi apoi lovi cu un săculeţ cu nisip exact în dosul urechii drepte. Nu prea tare, doar atât cât să-l ameţească. Când o face un expert, aproape că nu lasă nici o urmă. Săculeţul de piele moale plin cu nisip se mulează pe suprafaţa izbită, nu ca fierul. Şi Blake era un expert.

Reichter căzu moale pe volan. Blake adusese nişte cătuşe pe care le ţinuse legate în jurul piciorului. Le scoase, le trecu prin volan şi le închise pe încheieturile lui Reichter. Voia să reducă la minim orice semn de luptă.

Ieşi din maşină, trecu în partea cealaltă şi deschise uşa. Ridicând corpul moale de pe volan, îl aşeză pe banchetă şi-i trase corpul afară din maşină cât permiteau mâinile. Coborî capul lipsit de vlagă până ajunse exact sub nivelul uşii.

Scoase cheile din contact şi se duse la portbagaj să ia canistra pe care o pusese acolo un om de serviciu de la hotelul Geneva unde locuia Reichter, contra unui mic bacşiş. Conţinea circa şapte litri de apă de mare.

Căută în buzunar şi scoase o mică pungă de plastic transparent şi după ce o desfăcu, turnă în ea conţinutul canistrei. Plină cu apă arăta ca un acvariu circular.

Reichter începu să geamă. Încă ameţit, deschise ochii bătând din pleoape. Blake puse punga exact sub capul lui, apucă bine gura ei adezivă, o întinse peste capul lui şi apoi în jos dincolo de nas.

- Drăguț, nu? spuse el. Când e mai multă, apa devine albastră.

Mai trase odată de ea, făcând-o să alunece complet peste fața lui Reichter și când îi dădu drumul, gura se strânse pe gâtul lui.

Sprijinit bine pe picioare, se aplecă peste Reichter și ridică punga de plastic deasupra capului acestuia. Apoi se dădu înapoi și își admiră opera. Reichter arăta ca un scufundător de adâncime, cu oarecare mici deosebiri: coiful în formă de bulă era transparent și împiedica apa să iasă în loc s-o împiedice să intre.

- Vino înăuntru, apa e minunată, glumi Blake.

Era într-o dispoziție exuberantă. Din coif se auzeau sunete de apă bălăcită și proteste înăbușite. Reichter încerca să spună ceva.

- Așa e. Ești pe punctul de a muri. Acum știi și tu ce înseamnă asta. Nu e prea plăcut, nu?

Picioarele lui Reichter zvâcniră violent. Unul dintre ele izbi radioul scoțându-l din lăcașul său și zvârlindu-l jos.

Blake se uită la ceas.

- Plămânii îți ard, dar n-o să dureze mult, chicoti el. Unul ca tine mi-a ucis fiica. Acum plătești pentru asta.

Blake îl apucă de reverele hainei și-l ridică pentru a-l privi mai bine. Nivelul apei se oprise exact deasupra liniei părului și mici bule de aer se ridicau din colțurile gurii. Ochii erau întorși spre Blake. Păreau că-l imploră. Gura se deschise în căutare de aer dar inhală apă.

Picioarele mai zvâcnirâ de câteva ori, apoi lupta încetă cu totul.

Blake se uită la ceas. Când fu sigur că Reichter murise, lăsă încet capul închis în coif, în jos. Făcu o mică gaură în punga de plastic şi lăsă apa să se scurgă pe pământ. Apoi avu o ezitare întrebându-se dacă nu uitase ceva. Aducându-şi aminte, scoase prompt punga de pe capul mortului, o făcu ghem şi o băgă în buzunar.

Găsi o batistă şi şterse apa de pe faţa şi gâtul cadavrului. Scoţând căluşele, îl târî până la un pom din apropiere şi îl puse în poziţie aşezat, rezemat de trunchi. Îl pieptănă, ajustă gulerul şi cravata apoi luă aparatul de fotografiat din torpedou. Potrivindu-l pentru distanţă mică, se întoarse la mort şi făcu câteva poze.

Atent să nu lase nici o urmă în afară de cele ale cauciucurilor, ieşi cu maşina din luminiş.

În cursul aceleiaşi dimineţi, poliţia din Geneva primi un telefon anonim:

- Veţi găsi cadavrul lui Hans Reichter într-o pădure exact deasupra unui sat numit Aulonne pe drumul spre Zürich, îi informă vocea într-o franceză corectă. Şi, apropo, acela nu era numele lui adevărat. Şi nici Juan Camilo Mandala, cel cu care s-a înscris la hotelul său din Geneva. Şi nu domiciliază în Barcelona. Un lucru e sigur, totuşi: era şeful activ al bandei Baader-Meinhof.

* * *

La patru ore după ce-l lăsase pe Hans Reichter proptit de pomul acela din pădurea elvețiană, Blake trecu frontiera în Italia pe la Chiasso.

Trecu de controlul pașapoartelor cu un pașaport canadian fals.

O oră mai târziu ajunse la Milano pe autostradă și intră într-o casă conspirativă ținută de un fost angajat al Agenției și vechi prieten de al lui. Trei ore mai târziu poliția din Geneva comunică presei vestea morții lui Reichter.

Guido Gretti era o pasăre rară. Născut la Milano, își începuse viața pe străzi ca hoț mărunt și coborâse în Sud până în Calabria spre ceva mai puțin riscant, în slujba Mafiei, de pe la vârsta de 20 de ani. Apoi, exact înainte de sfârșitul războiului în Europa și ca mulți alții de felul său în acea epocă, începu să se ocupe cu vânzarea rației alimentare a militarilor americani, populației înfometate din Napoli. De aici fusese doar un pas până la SOE (Serviciul de Spionaj Militar American) pur și simplu pentru că mafia conducea singura rezistență organizată împotriva nemților din împrejurimi iar americanii în acel moment aveau mare nevoie de ajutorul lor pentru a-i depista pe colaboraționiști.

Gretti, un extrovertit lăudăros, era o raritate în lumea secretă pentru că având o statură impozantă, atrăgea atenția asupra lui. Reușise totuși să supraviețuiască. Acum după trei decade și jumătate și spre marea mirare a lui Blake, era încă în viață. După îmbrățișări elefantine

şi lovituri cu palma pe spate, Blake se găsi aşezat pe un scaun în timp ce Gretti scoase inevitabila sticlă de Grappa.

Milanezul îşi goli primul pahar dintr-o înghiţitură ca şi când ar fi băut apă de robinet şi după ce termină de tuşit reuşi să spună:

- De la Linderman?

- Şi?

- Noutăţi?

Gretti umplu din nou paharele.

- Cei arestaţi, supravieţuitorii masacrului de la aeroportul din Londra. Contraspionajul englez i-a interogat.

Nesigur dacă din cauza Grappei sau a propriei sale emoţii, inima îi bătea mai repede. Blake se aplecă înainte, dar reuşi să-şi controleze vocea.

- Şi?

- Arestaţii au rezistat. N-au spus prea multe.

- Trebuie să fi spus totuşi ceva.

- Da... ceva, aprobă Gretti de complezenţă.

- Pentru Dumnezeu, ce anume?

- Neamţul. A lăsat să-i scape că ei formau un pluton de execuţie în slujba cuiva numit Habib Yasli. Ai auzit de el?

Blake îngheţă.

- Da. Opera din Irak. Îi instruia pe recruţi pentru neamţul ăsta? Fii mai precis. Ce-au mai aflat de la el?

- Nu prea mult, în afară de ceea ce ţi-am spus deja.

- Au aflat bârlogul lui Yasli?

- Nu prea.

- Adică?!

- Linderman are o altă sursă care spune că are o tabără de instrucție în Liban.

Blake sări din scaun și de data asta el fu acela care-l îmbrățișă pe Gretti.

- Am nevoie de o rută conspirativă sigură spre Adriatica de Sud, undeva lângă Brindisii, apoi o barcă până în Cypru. De acolo e mai puțin de 100 de mile până în Liban.

Gretti se gândi o clipă.

- Când?

- Azi, dacă e posibil.

- Peste trei zile, poate mai mult.

Blake umplu din nou paharele.

- Crezi că poți?

- Si.

- Spunei lui Linderman că poate lua legătura cu mine la "cutia poștală" conspirativă din Nicosia, Cypru.

- Va bene. Altceva?

Blake dădu paharul pe gât și se așeză comod în fotoliu.

- Da. Mai dă-mi un strop din apa aia de foc.

Italianul îl servi încântat.

- Pot să înoptez aici?

Zâmbetul lui Gaido era ca și natura lui, afectuos și spontan.

- Nu te-aș lăsa eu să te duci în altă parte, amice.

Târziu, în noaptea aceea, Blake făcu o comandă telefonică pentru un număr conspirativ din Londra. Le ceru să transmită un mesaj în dimineaţa următoare domnişoarei Monica Riley şi le dădu numărul ei de la birou. A doua zi se postă într-o cabină telefonică din pasajul Duomo şi la ora convenită, Monica telefonă.

- Eu sunt, spuse el în chip de salut.

- Sam! Am fost sigură că vei fi tu. - Încercând să pară veselă, dar fără a reuşi, continuă: intuiţie feminină. - Cum arată Milan-ul?

- Umed. Ai mult de lucru?

- Nu chiar atât ca să nu pot vorbi cu tine. Sunt secole de când nu ţi-am mai auzit glăsciorul.

- Nu s-a putut, spuse Sam, blând, dar asta nu înseamnă că nu m-am gândit la tine. Ştii, nu?

- Sam, aş putea să-mi iau câteva zile libere. Dacă am noroc aş putea prinde un avion, dimineaţă... ce zici?

- Nu. E prea riscant.

Monica insistă.

- Nu fi prostuţ. Uiţi că am lucrat şi eu în teren, nu sunt chiar o novice. Hai, iubitule, o dată în viaţă să ne gândim şi la noi înşine.

Blake ezita. Era tentant şi ceea ce spunea ea, era adevărat. Pe de altă parte, Centrul urmărea un bărbat singur. Un cuplu care călătoreşte împreună ar putea să-i deruteze.

- Nu ştiu, răspunse el, precaut. Să mai aşteptăm puţin până se mai limpezesc lucrurile.

Vocea Monicăi se răci. Deveni formală, chiar plicticoasă.

- Înțeleg. Foarte bine. Dar dacă nu vin acum, nu mai vin deloc, niciodată. Acum, la revedere.

- Stai puțin! Dacă știi atât de mult...

- Dă-te jos de pe gard, Sam. M-am săturat să aștept telefonul să sune, întrebându-mă ce s-o fi întâmplat. - Vin, sau nu?

- O.K. Vino dacă e musai. Dar să știi că nu e o călătorie de plăcere. Ești foarte dură când vrei ceva - mă predau.

Încercă să facă haz, dar nu reuși.

- Ești un scump!

- Dar peste o zi sau două. Vei găsi un bilet pe numele tău la biroul companiei Air Italia din Londra. S-ar putea să nu fiu la Milano. Dar oriunde aș fi, locul va fi marcat pe bilet. Am să te aștept la sosire. Nu vorbești cu nimeni despre asta, clar?

- O, Sam, strigă ea, te iubesc atât!

- Acum câteva clipe vorbeai ca un perceptor.

După ce se încheie convorbirea, rămase pe loc o clipă întrebându-se de ce se lăsase convins. Din clipa în care sosea, urma să fie și ea implicată. Cu toate astea, își simțea inima ușoară, cântând: vine Monica! Nu se mai gândea la nimic altceva.

Abia mai târziu, în timpul nopții se gândi că venirea ei ar putea deveni un lux pe care nici unul din ei nu și l-ar putea permite.

* * *

Jim Roker stătea în bar, gândindu-se cât se mult se schimbase clubul Gazzera. Nilul rămăsese pe loc, curgând paşnic prin dreptul ferestrei, ca şi străzile agitate, monumentele, clădirile modeste, tramvaiele zgomotoase - toate erau aşa cum şi le amintea din Egiptul de dinaintea lui Maser, când ministrul de externe britanic conducea de fapt ţara şi regele Farouk era monarh doar cu numele.

Egiptul lui Roker fusese plăsmuit de pana lipsită de vigoare a lui Lawrence Durrell în "Quartetul Alexandria" în care oamenii frumoşi, se conformau modei decadente în patru limbi şi în tot atâtea religii.

Toţi pierde-vară din cinci continente hălăduiau prin grădini cu parfum de iasomie, utilizând franceza ca lingua franca; greaca era argoul de prăvălii, araba, limba tellahi-lor care-i serveau la masă şi le spălau podelele. Toate astea se terminaseră odată cu abdicarea regelui şi cu revoluţia lui Naser. Acum rămăsese doar oraşul supra-populat. Străinii se grupaseră la Hilton iar Gazzera însuşi era clubul neoficial al ofiţerilor din armata lui Sadat.

Roker ceru barmanului să-i umple paharul. Se întoarse cu un telefon şi cu paharul plin. Era Renway şi era prost dispus.

- Unde naiba ai fost? Te caut de zile întregi.

- Aici, izbucni Roker iritat. S-a aciuat într-o altă vizuină din cartierul vechi. Nu ne putem apropia. Locul colcăie de agenţi.

Renway îl întrerupse brutal.

- Nu pot fi ruși. Sadat i-a expulzat de câteva luni.

- Ce dracu' contează cine sunt? Sunt acolo, asta-i tot ce pot să spun.

- Dar de unde știi că Blake este acolo?

- Pentru că l-am văzut eu însumi luând avionul la Bombay înconjurat de oamenii K.G.B.-ului.

- Cât de aproape erai?

Roker privi de-a lungul barului. Localul era gol cu excepția barmanului care servea un client nou la celălalt capăt al barului. Coborî totuși vocea.

- Destul de aproape. Au venit la aeroport în două mașini, în ultima clipă și l-au trecut pe Blake prin sala de plecare destinată personalităților, apoi au mers drept la avion - un Pan-Am venind din Singapore și mergând la Roma prin Bombay și Cairo.

Renway interveni impacientat:

- Ai plasat un om în avion?

- Cum dracu' aș fi putut? Pleacă multe spre Europa de dimineață până seara. Nu le pot acoperi pe toate. Acum o să mă întrebi și dacă numele lui nu era trecut pe lista de pasageri.

Renway continuă ignorând sarcasmul lui Roker.

- Spui că era Blake - i-ai văzut fața?

- Nu, dar el era. Purta încă aceleași haine pe care le avea când l-am văzut ultima oară la hotel în Bombay. Imediat ce l-au urcat în avion, acesta a pornit și a decolat. N-aveam autoritatea să-l opresc...

N-avea nici un rost. Pe când vorbea, Roker își dădu seama că fusese păcălit de unul dintre cele mai vechi

ucuri din meseria lor, atât de răsuflat încât n-ar fi ăcălit nici măcar pe un novice în prima lui zi de teren: rcaseră în avion pe altcineva în hainele lui Blake. Îi puse asta lui Renway, plin de necaz şi apoi încheie:

- Am telefonat la Cairo alertând pe oamenii noştri să e ducă la avion şi am plecat şi eu cu zborul următor. estul îl cunoşti.

Destul de surprinzător, Renway nu scoase nici un uvânt. Era prea alarmat. În schimb îl întrebă:

- Deci, când l-ai văzut ultima oară?

- Miercurea trecută... exact acum o săptămână.

- N-a pierdut timpul în zadar, spuse Renway, din nou trios.

- De ce? Ce s-a întâmplat?

De data asta fu rândul celuilalt să explodeze:

- Nu citeşti ziarele? În timp ce tu-ţi plimbi fundul prin airo, Blake şi-a făcut din nou de cap, aici în Geneva. A omis o nouă crimă! Iei primul avion şi vii încoace, oker, te priveşte cum. Te aştept la aeroport la aterizare.

Roker rămase cu ochii la telefon. Renway închisese. ra un sfârşit potrivit pentru a încheia această zi plină de ustraţii.

* * *

Stăteau pe bancheta din spate a unui taxi prinşi în şirul e maşini oprite la jumătatea drumului dintre aeroport şi eneva.

Renway scotea flăcări.

- Dă-i drumul! strigă el șoferului flegmatic care întoarse doar capul, mormăi ceva și dădu din umeri. Un imigrant din Istambul, engleza lui era neglijabilă. Renway se trânti din nou pe canapea.

- Ce-a spus?

- Kismet, spuse Roker obosit. - Nu se afla nici el într-o dispoziție prea roză.

- Ce dracu înseamnă asta?

- Soartă.

Renway ridică ochii în plafon:

- Doamne, ce lume! Luă un vraf de ziare și le aruncă pe genunchii lui Roker. Înainte de orice, citește astea. De data asta, balonul a luat-o razna. Ședință de seara până dimineața la Consiliul de Securitate. Congresul îi vrea pielea, pacifiștii fac pichete în fața Casei Albe și toată lumea dă vina pe noi.

Roker strânse din umeri.

- Totul se va liniști într-o zi-două.

Renway se încruntă și aruncă un plic mare de hârtie pe maldărul de ziare.

- Zău? Uită-te la asta.

Roker scoase o fotografie lucioasă înfățișându-l pe Hans Reichter proptit de un copac. Părea mort de-a binelea. Cuvintele "Cum a murit?" erau mâzgălite pe ea de însăși mâna lui Blake. Roker o bagă înapoi în plic.

Renway era într-o dispoziție fulminantă.

- A avut îndrăzneala să trimită asta cu poșta obișnuită, adresată mie personal. Data viitoare o să-mi trimită hălci de carne!

- Ce facem acum?

- Găsește-l, fir-ar al dracului, înainte de a-i ucide pe toți de pe lista aia nebunească.

Roker ridică privirea de la un titlu oribil pe care tocmai îl citea.

- Nu la Geneva. Îl știi pe Blake. Sigur că a șters-o în aceeași zi.

Renway își mușcă buzele.

- O să-l găsim.

- Prin aceleași surse?

Renway dădu din cap cu emfază.

* * *

Maurice Boule, un impozant funcționar al spionajului elvețian era prezent pentru a-i saluta în biroul procuraturii când sosiră. Originar din cantonul Basel, fumător de pipă, îl salută pe Renway ca pe un vechi prieten. Își trecu mâna cu degete groase peste părul lucios, rar (pieptănat pe o parte pentru a ascunde chelia din creștet) și strânse mâna lui Roker.

- E omul vostru, Blake, spuse el trăgând din pipă. Garda de corp a lui Reichter l-a recunoscut imediat ce i-au văzut poza. Dar nu i-am descoperit pe cei doi de la benzinărie.

Renway trecu nerăbdător peste ultima parte.

- N-o să-i găsiți niciodată. Blake folosește numai profesioniști.

Ochii mici, albaștrii ai lui Boule sclipiră amuzați:

- De ai noștri sau de-ai lor?

Renway scutură din cap.

- De data asta nu sunt ruși. Orice i-ar fi datorat, s-au achitat ajutându-l să-l găsească pe Reichler. N-ar risca să mai apeleze la ei.

Roker nu era de acord, dar rămase tăcut. În starea lui de spirit, Blake era capabil de orice. Acest lucru era cât se poate de clar.

- Mă rog, oricine ar fi fost, au lucrat bine, spuse Boule.

Îi invită să-l însoțească de-a lungul coridorului, la morgă.

Ca multe camere de acest gen, avea un aspect de clinică, cu podea de piatră bine lustruită, o chiuvetă, miros de antiseptic și un mare congelator cu o duzină de sertare care acopereau un întreg perete. În ele erau stocate cadavrele pentru autopsie.

În timp ce Boule îi invita în cameră, îl văzură pe medicul legist și pe asistentul lui, ambii în halate albe aplecați deasupra unui cadavru de pe masa de disecție. Medicul îi văzu și le făcu semn să se apropie în timp ce el continua să-și spele mâinile. Era un om mic de stat cu un ten proaspăt și urechi mari. După prezentări, spuse:

- Extraordinar este faptul că deși hainele nu-i erau ude, autopsia arată că a murit înecat - în apă sărată, închipuiți-vă și suntem în Elveția, la vreo trei sute de kilometri de mare. Nu e extraordinar?

- Prezenta și altceva - vânătăi, tăieturi, chestii d-astea?

Legistul își șterse mâinile, împături prosopul cu grijă și-l puse pe suportul său. Ca majoritatea elveților era meticulos în astfel de probleme. În timp ce făcea acestea, se gândea la ceea ce urma să spună. În cele din urmă zise:

- Nimic afară de o mică roșeață în dosul urechii drepte și de-a lungul coastelor.

Boule dădu din cap.

- Roșeața din dosul urechii. Probabil un sac cu nisip. Chiar și o lovitură puternică, lasă pe piele o urmă slabă.

Renway și Roker aprobară imediat.

- S-a gândit la toate, spuse unul din ei.

Sună telefonul și asistentul legistului se duse să răspundă. Boule îl strigă:

- Dacă-i de la ziar, nu sunt aici. (Se întoarce spre ceilalți.) Mă tot caută de când m-am sculat - apă sărată, va să zică!

Ajunși afară, îi duse la o stație de taxi. Renway îi strânse călduros mâna.

- Mulțumesc, Maurice. Apreciez faptul că n-ai dat publicității numele lui.

Boule dădu din cap.

- De unde obținem aprobarea în caz că va trebui să-l divulg?

- Numai Centrul poate s-o dea, spuse Renway, atent.

- Iar Centrul este Dumnezeu, adăugă Roker. Se uită la un afiș mare din fața unui chioșc de ziare care spunea:

ȘCOLARII ENGLEZI ÎNCĂ N-AU FOST GĂSIȚI. TERORIȘTII NEGOCIAZĂ CU GUVERNUL PENTRU VIEȚILE LOR.

Maurice Boule îi urmări privirea și spuse amabil:

- Te gândești că probabil fostul tău coleg nu e chiar atât de nebun în fond.

Roker dădu din cap.

- Exact la asta mă gândeam. Mi-ai citit gândurile.

Renway era grăbit să se întoarcă la aeroport și se urcă în primul taxi. Roker îl urmă și Boule băgă mâna pe fereastră pentru rămas bun, apoi taxiul porni pierzându-se în traficul aglomerat.

Renway spuse imediat:

- De ce naiba ai spus asta?

- Ce?

- Prostia aia cum că Blake n-ar fi chiar atât de nebun.

- Am fost cât se poate de sincer, spuse Roker sumbru.

Renway izbucni:

- Cred că dacă cineva o să-l ucidă pe ticălosul ăla, acela voi fi eu! Și ia aminte: de acum încolo, merg cu tine peste tot, ne-am înțeles?

Capitolul opt

Vechiul drum de la Perugia la Ascoli, şerpuia abrupt rcând spre munţii Apenini Marchigiano şi în ultimul mp nu era prea folosit. Conducătorii preferau suprafeţele etede şi drumurile spre o mică localitate de pe coasta driatică numită Porto D' Ascoli unde le fusese aranjată aversarea pe un vas către Cipru. Prudent, Blake evita onele aglomerate unde foarte probabil ar fi întâlnit atrule de poliţie.

Era la volanul maşinii pe care Monica o închiriase la ergamo iar ea stătea alături cu o hartă mare pe genunchi. rumul era plin de hopuri, de curbe strânse şi de găuri.

Monica începea să se resimtă:

- N-o să ajungem niciodată în ritmul ăsta. Nu se poate ai repede?

Blake trebui să încetinească iar. În faţă se vedea o tură mare. Din fericire nu era adâncă. O bătu cu mâna : genunchi:

- Liniștește-te. Nu suntem la raliu. Am zis c-o s-aștepte.

Fură amândoi cuprinși de una din acele tăceri care se așterneau mereu de la sosirea ei. Asta fusese cu două zile în urmă dar Monicăi i se părea că a trecut mai mult de o lună. Stătuse singură cea mai mare parte din timp iar când erau împreună, Blake era preocupat.

Chiar și acum, se concentrase asupra volanului iar ea se uita fără interes pe fereastră. Apoi Blake rupse tăcerea, vorbind neutru, ca un străin care discută despre vreme.

- Trebuia să fi rămas la Londra. Dacă Agenția își cunoaște meseria - lucru neîndoielnic - zona asta s-ar putea să colcăie de trăgători de elită... Nu-mi place.

Ochii Monicăi se umeziră; un lucru care amenința să se întâmple chiar de la sosire. Nu-l văzuse niciodată atât de nervos. Nu mai semăna cu omul pe care-l știa ea. Reuși să îngâne doar un "Mulțumesc".

- Ar fi trebuit să-mi dau seama - Doamne! Ce s-a întâmplat cu creierul meu?

- E plăcut să știi că ești urmărit.

Blake se răsuci spre ea, plin de furie:

- N-ai nici un drept să spui asta - știi prea bine! Ești o profesionistă, cunoști riscurile așa că nu face pe femeiușca cu mine. O singură mișcare greșită și sfârșim amândoi pe masa de la morgă.

Schimbă vitezele pentru a urca o pantă abruptă. Monica găsi o batistă și-și suflă nasul. Afară, tufișurile răzlețe luară un aspect sumbru, ca pentru a fi în ton cu

ispoziția lor. În dosul fiecărui tufiș putea fi un om cu o mă, gândeau ei.

Blake întrerupse tăcerea brusc:

- Presupun că vrei să știi ce s-a întâmplat.

Monica întârzie răspunsul. Scotoci în geantă până își țigările. Orice s-ar întâmpla, era hotărâtă să-și istreze judecata limpede și să-și țină sentimentele sub ntrol. Istericalele nu mergeau cu Blake, se retrăgea tr-o carapace morocănoasă. Aprinzându-și țigara, se toarse spre el.

- Cred că știu deja majoritatea celor întâmplate. Știi m circulă veștile, mai ales în cercurile noastre. Nimeni ı știe însă precis, deși s-au făcut unele presupuneri.

Blake întrebă indiferent:

- Ce se spune?

- Unele lucruri sunt de-a dreptul groaznice.

- Cât de groaznice?

- Că Agenția a pus să fii ucis.

Blake dădu din cap.

- Așa e. Altceva?

- Dacă ai citit ziarele, știi.

- Tu ce crezi?

Monica trase adânc aer în piept, sperând împotriva cărei speranțe.

- Tu ai făcut-o - singur.

În ciuda hotărârii ei, ochii îi erau plini de lacrimi.

- O, Sam, spune-mi că n-ai făcut-o tu! Te rog!

Blake încetini din cauza unei noi curbe abrupte.

- Ai dreptate. Eu personal i-am omorât pe amândoi. Știi și de ce. Nu-i nevoie să mai intrăm în amănunte.

Monica întinse mâna și-i atinse brațul.

- Sam, dacă ești identificat de cineva din afara Agenției, știi ce se va spune: că ai acționat din ordinul lor. Există prea multe implicații și ei nu pot admite asta. Guvernul nu-și poate permite să fie implicat în ceva de genul ăsta, are prea mult de pierdut. Pentru Dumnezeu, oprește-te acum înainte de a fi prea târziu.

Acum că-i spusese ceea ce voia, se simțea mai bine. Înseninându-se Blake se aplecă și o ciupi de obraz.

- Nu pot. Știam că se vor întâmpla toate astea înainte de a începe. M-am hotărât să merg până la capăt.

- Da, spuse ea cu amărăciune, ca s-ajungi pe masa de disecție.

Jignită și furioasă își întoarse fața în altă direcție.

- Dacă așa stau lucrurile, de ce m-ai lăsat să vin?

Blake încetini până aproape de oprire în fața unei alte curbe strânse.

- Pentru că am nevoie de ajutorul tău. Ai insistat să vii, nimic din ceea ce ți-aș fi spus, nu te-ar fi împiedicat. Nu ești o novice în materie, ai mai lucrat pentru Agenție, de ce nu și pentru mine?

Cuprinsă de furie, Monica îi îndepărtă brațul și se trase brusc cât mai departe de el. N-o să scape el cu asta. Cu cât se gândea mai mult cu atât era mai furioasă.

- Deci ăsta a fost motivul. Nu pentru că îți era dor de mine. A, nu, ar fi prea mult să-ți cer asta. Nu-ți pasă nici

n pic de mine. Niciodată nu ți-a păsat. Doamne, ce roastă am fost! Lua-te-ar naiba!

Blake nu scoase un cuvânt. Vulpe bătrână, aștepta ca a să se liniștească.

Furioasă, trase de mânerul portierei, dar nu exista lanță.

- Oprește, Sam. Vreau să cobor.

Apoi izbucni în lacrimi.

Blake continuă să conducă lăsând-o să plângă până se pri, apoi îi dădu o batistă.

- Știi foarte bine că nu-i adevărat, spuse el. Știi ce simt entru tine, ce-am simțit întotdeauna. Știi și faptul că cum, am cu totul alte lucruri în minte. Să termin treaba sta și să supraviețuiesc. Ce zici, vrei să mă ajuți?

- Ce vrei să fac? întrebă ea suflându-și nasul pentru a oua oară în dimineața aceea.

Blake opri mașina și o trase în brațele sale.

- Te iubesc, șopti el. Mai târziu o întrebă: de ce e așa bine după ce ne certăm? N-am înțeles niciodată.

- Nu mi-ai spus ce vrei să fac, își aminti Monica, în mp ce-și refăcea fardul uitându-se în oglinda trovizoare.

- Nimic din ceea ce nu-ți stă în putință. Am nevoie de om în Beirut. Eu trebuie să stau ascuns, nu pot risca fiu văzut pe străzi. Tu poți circula prin oraș. Am -ți dau amănuntele mai târziu.

- De ce nu acum?

- Nu le știu nici eu. Trebuie să le aflu în Nicosia.

- Căsuța poștală?

Blake îi trecu mâna prin păr.

- Pui o mulțime de întrebări.

Ea îi dădu mâna la o parte.

- Trebuie să știu și eu ce se întâmplă, Sam, dacă urmează să te ajut.

Blake se pomeni privind drept într-o pereche de ochi violeți larg deschiși. Era nerăbdătoare și grăbită să-l ajute. Blake o sărută din nou.

- Știu, șopti el.

- Nimic altceva?

Blake scutură din cap.

- Nimic în afară de prezența ta. Fii liniștită. Am să te duc înapoi întreagă.

- Nu-mi pasă deloc dacă nu mă mai întorc. Știi bine asta.

Ceva mai târziu privind pe fereastră prăpăstiile și stâncile abrupte încadrându-i de ambele părți ale drumului, Monica spuse:

- E greu să crezi că asta e Italia. E atât de primitivă, fără nici o casă, nimic.

Blake o trase mai aproape.

- Nu tu trenuri de vacanță, nu tu mâncare ieftină. Parcă suntem în pustietate.

Ea se săltă în scaun și-l sărută sub bărbie. Părea foarte frumoasă în clipa aceea, cu soarele jucându-se în toate chipurile cu părul ei șaten deschis.

- Ce le-ai spus la birou?

- Că am nevoie de un concediu, spuse ea, ridicându-se.

- Necazuri?

- Din partea mea, o mulțime. Îmi sunt obligați; n-am ıai avut concediu de nu știu când.

- Pur și simplu ai plecat?

- Exact în mijlocul unei propoziții. A trebuit să ırmine Jake articolul.

- Jake?

- Noul meu redactor. Mă iubește. A fost grozav când ı-ai sunat. Am sărutat telefonul.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Nu...?

- De ce e întotdeauna mai bine după ce ne certăm? Nu lumesc. Aș dori să aflu.

Monica își țuguie buzele.

- Chinezii spun că furia e un afrodisiac bun.

- Și dacă nici ei nu mai știu...

- Categoric.

Ceva mai sus la circa 6 mile (două în linie dreaptă) o :hipă de muncitori reparau o groapă în șosea. Trei erau ɔinici, purtând însemne și lanterne roșii puse pe margine :ntru a arăta automobiliștilor că se lucrează. Când :oapa fu umplută, se puse asfalt apoi apăru un tăvălug începu să niveleze. În același timp se iviră doi oameni ı o bobină mare de sârmă conectată la un mecanism :ploziv ce fusese plasat exact în gaura de curând repa- ıtă. O lăsară să se desfășoare în urma lor în timp ce ei :au dealul abrupt.

Întreaga operație avea un aer de grabă și imediat ce :oapa fusese acoperită, tăvălugul fu tras într-o margine

și parcat într-un șopron. Semnele rutiere și luminile de semnalizare fură îndepărtate și în afara peticului lucios de asfalt, drumul arăta ca oricare altul.

Șeful făcu oamenilor semn să se disperseze unii în ascunzișurile de pe deal, alții în prăpastia adâncă de sub drum.

Cei doi cu bobina de sârmă ajunseră în vârf dar nu avură timp să se odihnească. Unul din ei, Renway, lăsă să-i cadă de pe umeri un pachet și scoase un detonator de tip vechi dotat cu un mâner lung de lemn. Nu-i trebui mult să atașeze capetele firelor la bornele electrice ale detonatorului. Celălalt, Jim Roker, se postase în vârful dealului și cerceta drumul cu un binoclu.

Mai jos, pe drum, cam la o milă distanță, Blake lua o curbă strânsă cu mai multă grijă ca de obicei. Fără să știe de ce, începea să fie neliniștit. Era probabil oboseala. Se opriseră doar odată de la plecarea din Bergamo, în cursul dimineții și doar pentru o jumătate de oră. Neliniștea lui părea să fie contagioasă. Monica stătea dreaptă pe locul ei cu fața încordată, anxioasă.

Blake o bătu ușor pe genunchi.

- Te simți bine?

- Drumul ăsta e ca un călușar. Mă amețește, spuse ea cu fața umedă de transpirație.

Blake își privi pieptii cămășii. Erau uzi leoarcă.

- După curba asta, drumul devine mai drept.

Monica continua să se uite pe fereastră la vârfurile dealurilor. Nu se auzea vântul și nici alt zgomot în afară

e mersul regulat al motorului. Cerul era acoperit de nori rei ce se mişcau rapid.

- Probabil că e vânt, acolo sus, remarcă ea absentă.

Deasupra, pe vârful dealului, Jim Roker observă ıaşina în clipa în care apăru de după o curbă. O urmări ı privirea până dispăru după o altă curbă.

Renway strigă:

- E vreun semn?

- Tocmai a luat o curbă, strigă Roker.

Vocea lui suna neobişnuit de tare. Nu era sigur dar se ărea că Blake nu e singur. Îşi potrivi binoclul în grabă aşteptă să vadă din nou maşina. Când o văzu, era mult ıai aproape ca înainte. Roker privi din nou. Acum era gur. Lângă Blake stătea o femeie, una care i se părea ınoscută.

Vocea lui Renway se auzi ca un orăcăit nervos:

- Unde a ajuns?

Femeia părea că se uită drept la el în clipa în care ıaşina luă ultima curbă. Ochii lui Roker se holbară de roază. "E Monica! Dumnezeule, Monica e în maşină, ı el!"

Acum nu mai era decât o singură scăpare şi Roker nu zită. Făcu singurul lucru pe care-l putea face: începu să uture binoclul în sus şi în jos. Existau şanse unu la o mie ı ei să vadă sclipirile luminii reflectate de lentile. Iaşina se pierdu în dosul ultimei curbe. De acolo nu mai ıau decât două sute de metri până la peticul de asfalt.

Roker se pomeni strigând:

- Ai s-o omori şi pe ea!

Renway stătea pe vine lângă detonator cu ambele mâini pe mâner. Spuse cu un lătrat:

- Fă un semn cu brațul când ajunge la petic!

- Nemernicule! țipă Roker, agitând disperat binoclul. Monica, pentru Dumnezeu - atenție!

Când observă lucirile lentilelor, Monica țipă, dar era prea târziu pentru a opri mașina. Tot ceea ce știa Blake era că trebuie să evite peticul de asfalt. Trase puternic de volan.

Se auzi un scrâșnet de frânare în clipa când Blake apăsă cu putere pedala și mașina se lansă spre umărul drumului și golul de dedesubt. Derapă lateral chiar pe margine, alunecând pe pietriș cu roțile din interior trecând chiar pe lângă marginea peticului de asfalt.

- Ticălosule! urlă Roker, aruncându-se cu capul în jos asupra lui Renway pentru a-l opri. Era însă prea târziu.

Renway se opuse cu toată greutatea corpului și apăsă mânerul. Jos, pe drum, peticul se dizolvă într-o erupție de pietriș, praf și asfalt aruncate în toate părțile. Ridicată de suflul exploziei, cu roțile din față revenind primele, mașina țopăi, derapă ca un crab, se îndreptă, sări din nou, cu motorul mergând, cu cauciucurile țiuind, rămânând tot timpul pe patru roți totuși, apoi, încă intactă, țâșni afară din praf. Cu o imensă limbă de foc în dosul ei, mașina avariată, cu bucățele căzând din ea, se lansă în curba imediat următoare și dispăru complet lăsând în urmă un nor de fum.

Roker și Renway rămaseră față în față, înfruntându-se.

- Ştiai că e şi ea în maşină, nu? Acum nu mai are nici importanţă - au scăpat.

Renway rânji.

- Poate au fost ajutaţi, un pic.

- Ce vrei să spui?

- Ăsta e un truc vechi, soarele reflectat de un binoclu. per că nu ţi-ai închipuit că n-am văzut.

- Nu dau o para chioară pe ce gândeşti tu, după chestia sta, criminal nenorocit. M-am săturat.

- Eşti sub ordinele mele, Roker. Faci ceea ce ţi se rdonă, ca toţi ceilalţi.

- Voiai s-o omori şi pe ea!

Renway întoarce capul. Centrul nu admitea eşecul. ıtrezărea deja o viaţă de muncă asiduă dusă pe apa îmbetei. Nu era deloc liniştitor.

- Am făcut ceea ce trebuia să fac, spuse el.

Răvăşit de furie, Roker avu nevoie de câteva momente entru a spune ceva.

- Asta-i expresia care acoperă totul, nu? spuse el ajocoritor, îndepărtându-se. Începu să coboare dealul fugă, se împiedică de o piatră şi îşi pierdu echilibrul. e redresă şi se avântă în josul dealului.

Renway se luă după el.

- Unde dracu' te duci?

Roker se opri brusc din alergat şi se întoarse spre el.

- Am fost alături de noi până acum pentru că am fost onvins că Blake trebuie oprit. Dar nu-mi cere să înghit sta, cu sau fără ordine! N-am să stau să asist cum ucizi persoană ca Monica. Caută-ţi altul.

Gâfâind, Renway ajunse lângă el în clipa în care Roker se întoarse pentru aşi continua drumul în jos. Apucându-l de braţ, spuse răguşit:

- Foarte bine. Spune-mi ce-ai fi făcut tu, în locul meu, Roker, nu în locul tău!

Roker încercă să plece, dar Renway îl împiedică înainte de a se putea îndepărta. Furie, frustraţie, totul se citea clar pe faţa lui.

- Cum altfel poate fi oprit? Îl cunoşti mai bine ca mine, spune-mi cum îl poţi opri fără să-l ucizi ş-am s-o fac! - Renway îl apucă de umeri şi începu să-l scuture. - Să te ia naiba! Ştii bine că nu se poate! Şi-acum pleacă, strigă el, împingându-l. Dacă asta doreşti - fă pe tine! Sunt sătul de conştiinţa ta curată.

Roker aruncă o ultimă privire disperată la groapa căscată în drum şi se smuci luând-o în direcţie opusă. Nici măcar nu întoarse capul - continuă să meargă.

Renway nu mai făcu nici o încercare de a-l opri. Unul dintre oameni (tânărul Page) se târî până la el. Îi cursese sânge pe faţă şi stătea nesigur pe picioare.

Renway mormăi:

- Ce dracu' vrei?

Page îngăimă slab, tremurând de dezgust faţă de ceea ce văzuse pe şosea:

- Cred că maşina a scăpat, sir... ce-a mai rămas din ea. - Ridică în mână o bucată nedefinită de metal. - Asta a fost toba de eşapament. Nu putea să ajungă departe. Am trimis două maşini să-l aducă. Privi în direcţia în care se retrăgea Roker.

- Lasă-l pe Roker, Page, spuse Renway, o să-şi vină el
ı fire.

Dar astea erau doar vorbe. Renway era prea îngrijorat
e propriul lui viitor ca să-i pese de celălalt. Chiar atunci
: întreba cât timp o să dureze până când Centrul o să
imită pe unul din călăii lor la Londra. N-ar fi deloc
lăcut dacă s-ar întâmpla asta.

* * *

De undeva din dosul uşii de intrare bine asigurată,
dith Roker auzi vocea - o mulţime de oameni în
ımeră, care se simţeau bine, un strigăt, un râs brusc din
ând în când. Toate astea o făceau să se simtă mai singură
ı oricând. Tocmai închisese telefonul. Jim o sunase de
ndeva din Italia. Fusese o convorbire neliniştitoare.

Edith nu ştiuse niciodată ce făcea el exact, la ambasadă
eşi bănuia că e ceva în legătură cu securitatea unuia din
epartamente. Nu pentru că nu l-ar fi întrebat. El însă
nuse să-i spună clar imediat după căsătorie că nu avea
oie să discute despre asta. Aşa era regula, îi spusese el,
curând Edith înţelesese că cel mai bine era să nu mai
ıtrebe.

Problema fusese doar subitele lui plecări şi absenţe
relungite. Asta le crease dificultăţi şi în final dusese la
estrămarea căsniciei.

Nu era la mijloc o altă femeie, era convinsă de asta.
ır acum stătea singură, într-o cameră străină, profund
ıcurcată. Jim avea nevoie de ea, şi ea nu putea face

nimic să-l ajute. În acea scurtă convorbire telefonică, el îi dezvăluise lucruri pe care nu le spusese în atâția ani de căsătorie.

Edith ar fi dorit să alerge la el, să-l mângâie, să-l îndrume, să-i dea dragostea pe care el nu-i lăsase niciodată răgazul să i-o dea.

- Mi-am dat demisia, spusese el. I-am părăsit. Gata.

Edith primise știrea cu sentimente amestecate; compasiune pentru disperarea lui, bucuria că acum, probabil vor putea fi împreună.

În parte i se păruse incoerent, în parte nu înțelesese ceea ce voia să spună. Dar nici o clipă nu-și făcuse griji în privința viitorului lor, pierderea pensiei, sau a altor lucruri de genul acesta. Pur și simplu nu se gândise, atât era de preocupată de ceea ce i se întâmplase.

- De ce nu vii acasă? îi sugerase ea. Chiar acum. Ia un avion și vino. Te aștept la aeroport.

- Îmi pare rău, spuse el. Pentru tot, pentru toate lucrurile pe care le-am pierdut amândoi din cauza acestei slujbe afurisite.

- Iubitule, vino acasă. Vedem noi ce facem.

Dar nu, nu era în stare să facă asta. Avea altceva de făcut mai întâi, ceva în legătură cu Sam Blake, care era în altă parte. Jim trebuia să-l găsească, să-i explice.

- Te iubesc, Edith și-ți promit că voi veni curând, și atunci va fi pentru totdeauna. N-am să mai plec niciodată.

Părea disperat și mai îngrijorător ca orice, năucit. Inima ei zburase alături de el.

- Te aștept, promisese ea, vino cât mai repede.

* * *

La hotelul Konstantos din Nicosia, Blake se aruncă ıtr-un fotoliu supraîncărcat din apropierea jaluzelelor ase, uitând de hărmălaia din stradă. Stădea cu ochii ıchişi încercând să-şi limpezească gândurile. Orice ınet necunoscut, se repercuta în creierul lui confuz, ìndu-i dureri în tot corpul. Totul fusese un coşmar care ı diferea de cel avut în spitalul englez după moartea lui ıne. Nu dormise de trei zile dintre care două le petrecuse ıtr-o mică cabină neaerisită pe un vapor legănat de aluri. Nu era nici treaz nici adormit, plutea într-un ılienjeniş de nesiguranţă şi întrebări fără răspuns. u-şi amintea prea multe despre întâmplarea din Italia drumul spre Ascoli. Auzise ţipătul Monicăi, asta îşi nintea, apoi venise explozia, zgomotul maşinii, :râşnetul cauciucurilor, ploaia de sfărâmături şi focul, ar nimic altceva. Reuşise să ajungă cu maşina aceea ıcută praf la întâlnirea cu Gregorios, un mic pescar priot cu faţa tăbăcită care fusese trimis de căpitan ı-l întâmpine sub podul cel nou care din fericire era ıar la câteva mile de explozie, mai jos în prăpastie; apoi ţteptarea chinuitoare până la venirea nopţii, cu Monica emând în delir, urmată de drumul interminabil cu ıaşina până în port şi în cele din urmă îmbarcarea pe ısul lui Sergious.

Avuseseră noroc. Nici unul nu fusese atins de focul n spatele maşinii.

Ca majoritatea furtunilor de toamnă din Mediterana de est, și aceasta venise pe neașteptate și se îndepărtase la fel. Monica avusese dureri mari, dar mâinile aspre ale lui Sergious fuseseră blândețea întruchipată. Blake nu putuse fi de mare ajutor așa că voinicul pescar pusese singur osul la loc și-l înfășurase bine în gips. Două zile mai târziu Monica ieșise la soare, suferind mai mult de mahmureală decât de durerea de la fractura de braț, Ovzo fiind înlocuitorul lui Sergious pentru anestezic, împotriva durerii.

Blake se ridică cu grijă să n-o trezească pe Monica, care dormea liniștită pe pat și ridică jaluzeaua exact atât ca să vadă afară, dar neliniștea persista. Problema era că nu cunoștea nici orașul, nici insula și cunoștințele lui de greacă fiind inexistente, se simțea vulnerabil.

Ceea ce îi agrava situația era faptul că mișcările îi erau limitate. În următoarele 24 de ore nu putu face nimic altceva decât să aștepte. Transportul cu mijloace de ocazie la Ghazir, cel mai apropiat port de intrare în Beirut, era foarte nesigur, mai ales acum când turcii stăpâneau o bună parte din insulă. Orice se putea întâmpla. Putea rămâne blocat săptămâni în șir. Transportul aerian era exclus; aeroporturile erau prea bine păzite de forțele de ocupație. Dar și opțiunile lui erau limitate. Cipru, din cauza poziției sale fiind la mai puțin de 100 de mile de coasta Libanului era singurul loc unde se putea ascunde în oarecare siguranță în ciuda faptului că mișuna de refugiați palestinieni veniți de la luptele din Liban. Blake știa din experiență că nu erau toți adevărați. Din

cauza confuziei creată de afluenţa lor bruscă, nu era greu pentru diversele grupări care proliferau în zonă să infiltreze agenţi sau echipe ale morţii. Acum trebuia să stea ascuns şi să aştepte până când Sergious putea să-l ducă în Liban.

Mai erau şi alte probleme, ca de exemplu, cât timp trabuia să treacă până când Monica putea călători. Nu putea face mişcări până nu-i scădea temperatura. Apoi, era poziţia camerii lor, care din nefericire era situată la etajul doi, cu geamul spre o stradă aglomerată direct deasupra barului, o vizuină cam scurtă pentru refugiaţii cu posibilităţi din Beirut. Barul era prea aproape pentru a fi liniştitor pentru că exista oricând posibilitatea de a fi văzut. Nu era o situaţie prea fericită, dar el trecuse prin altele şi mai rele şi cât timp rămâneau acolo, exista şansa de a putea pleca în siguranţă.

Monica gemu în somn. Blake traversă camera întunecoasă, se duse la pat şi puse un alt prosop ud pe fruntea ei. Monica deschise ochii şi-l văzu aplecat deasupra ei.

- Te simţi mai bine?

- Mie foame de mor, şopti ea. Aş mânca un cal întreg.

Blake se înseninâ.

- Cum e cu braţul?

- Umflătura s-a lăsat, pot să-l simt. Sergious e un doctor grozav. Îşi ţuguie buzele. Mă săruţi?

Blake o sărută şi-şi dădu seama că buzele ei erau acum mult mai reci. Temperatura îi revenea la normal.

- Trebuie să mai aşteptăm. Petros mai întârzie cu mâncarea. Apoi, îşi aminti de supa de pe măsuţa alăturată, şi îi dădu să mănânce cu o lingură mare.

- Delicioasă, scumpule. Şi atât de rece... spuse ea înghiţind totul cu lăcomie.

- Mai ai dureri?

Monica zâmbi.

- Nu prea tare... doar o durere surdă.

Blake se aşeză atent pe marginea patului.

- Suntem norocoşi c-am reuşit s-ajungem până aici. A fost cât pe aci să se termine prost.

Ochii ei se făcură mari şi luminoşi în camera întunecoasă.

- Sam?

- Încearcă să nu vorbeşti.

- Spune-mi doar, cine sunt oamenii ăştia? Poţi avea încredere în ei?

Blake spuse blând.

- Sunt prieteni din vremurile trecute.

Monica persistă, îngrijorată:

- Da, dar cine sunt?

- Au lucrat pentru Grivas, Organosis X. Un fel de EOKA, grup de contrainformaţii luptând pentru unificarea cu Grecia. Nu-ţi face griji în privinţa lor.

Monica însă adormise. Blake se duse în vârful picioarelor înapoi la fereastră.

* * *

Corpul voluminos al lui Sergious stătea răsturnat adânc în fotoliu în timp ce Blake şi Monica stăteau pe pat în faţa lui. O rază lumină desenul de pe covorul ros. Era singura lumină din cameră. Pentru Blake, semăna cu o închisoare. Nu ieşise din ea din clipa în care sosise cu şase zile în urmă. Afară bătea Khamsin-ul şi nisipul deşertului Sinai se strecura printre jaluzele. Când mergeau pe podeaua de piatră era ca şi când ar fi călcat pe zahăr.

Blake era nervos.

- Cât o să bată ăsta?

Umbra voluminoasă a lui Sergious se scutură.

- În Italia, macaronarii îi spun Sirocco, nu?

Trase un fum adânc dintr-o Krasi şi flutură o mână cât un jambon. Sergious se afla în dispoziţia lui obişnuită, amuzantă.

- În Peloponnisos, noi îi spunem altfel, dar voi englezos, n-aţi putea pronunţa asta.

Râsul lui răsună alarmant spre tavanul pătat de mucegai.

Blake renunţase să mai încerce a-i explica că ei erau americani, nu francezi.

- Doamne, ce cald e aici. Nu se răcoreşte niciodată? Suntem în 25 noiembrie şi e o căldură de poţi prăji ouăle pe stradă.

Sergious anunţă mândru:

- Mereu e cald şi bine, da. Iarna înotăm. Apa nu scade niciodată sub 26 de grade. E bine.

Blake ripostă morocănos:

- Când plecăm?

Dinţii mari, albi ai lui Sergious, sclipiră în cameră.

- În seara asta, când apune luna, prietene. Mâine pe vremea asta vei fi în Beirut. Las-o pe seama lui Sergious.

Monica se aplecă cu fața emoționată. Încă nu se refăcuse. Sergious adusese pe furiș un doctor care înlocuise marea operă a grecului cu splinturi ușoare. Ca și Blake era și ea nerăbdătoare să plece cât mai repede din camera aceea.

- Atunci ce mai așteptăm? Hai să mergem, izbucni ea veselă.

Sergious își arătă din nou dinții. Îi plăcea mult această englezos. Se aplecă și ridică una din jaluzele. Dedesubt, strada era întunecată și goală. Chiar și barul era tăcut, ultimul client plecase de o oră. Dar Sergious era prudent. Va acționa când va simți că nu e nici un pericol, nu înainte.

Era trecut de trei când luna coborî dincolo de dealurile de măslini. Ieșiră repede în holul pustiu, găsiră scara de serviciu și câteva minute mai târziu ieșeau prin spatele clădirii. Oamenii lui Sergious își făcură apariția din întuneric, îi conduseră pe o alee întunecoasă, apoi în sus pe o coamă de deal cu copaci înalți. Aici așteptară pe unul din prietenii lui Sergious care, spunea el, cunoștea ascunzătorile din zonă. Când acesta sosi, cerul începea deja să se lumineze deasupra dealurilor. Era un țaran bătrân, grizonat, care purta o fustanella ponosită, un fel de fustă scurtă de balet, pe deasupra unor pantaloni bufanți groși. După ce traseră câteva fumuri dintr-o Krasi, discuții volubile și strângeri de mână cu Sergious,

pornirâ din nou, mergând în sus pe o pantă abruptă acoperită cu pini.

Terminând de urcat se găsirâ pe un mic platou pe care se zăreau doar ceea ce păreau urme întretăiate de capre. Un camion deschis aştepta acolo şi, cu multe strigăte şi râsete, se urcară cu toţii în el. Vocea de bas a lui Sergious bubui din întunericul ce se destrăma.

- Acum pornim, englezos. Curând vom fi acolo.

După un minut s-au două, pe când maşina cobora zdrăngănind pe un şleau, Blake nu mai fu atât de sigur că vor ajunge undeva.

- Spunei să încetinească, Sergious.

Monica îl prinse de braţ.

- O, Doamne, să nu cădem într-o prăpastie!

Blake o cuprinse în braţe.

- Încearcă să închizi ochii şi spune de câteva ori "Hail Marys". În momentul ăsta ne trebuie un miracol.

Rugăciunea ei avu efect vizibil. Camionul coborî zdruncinat ultimul deal şi apoi pe o plajă nisipoasă. Şergious le făcu semn să tacă şi sărirâ cu toţii jos.

De acolo nu mai era decât o milă până la vas pe care Sergious îl ancorase prudent aproape de ţărm într-un mic bazin, la vreo trei mile la nord de Trikoma de-a lungul coastei. Când ajunseră acolo soarele ardea deja nisipul iar Antonos şi Markos, doi din oamenii lui Sergious, îi aşteptau cu o barcă cu aspect fragil. Amândoi aveau puşti atârnate de umeri. Toţi, în afară de Blake şi Monica izbucnirâ într-un torent gălăgios de cuvinte greceşti.

Blake zâmbi liniştitor spre Monica.

- Te simți bine?

Nu-i plăceau cearcănele de oboseală din jurul ochilor ei.

Monica își strânse umerii și ridică privirea zâmbind. Nu prea îi reuși.

- De ce nu? E ultimul pas - mă simt minunat.

Cineva strigă:

- Toată lumea jos!

Blake o apucă pe Monica și se aruncă la pământ. Ceilalți făcură la fel.

Undeva aproape se auzi răpăitul unei puști mitraliere. Blake își băgă fața în nisip. Era locul ideal pentru o ambuscadă. Ochii lui se plimbară obosiți de-a lungul malului jos care delimita plaja. Sergious se târî până la el, atât de aproape încât i se simțea mirosul de usturoi. Fața lui mobilă avea un zâmbet jovial.

- Nu vă fie teamă, englezos - e doar Gregorios.

- Cine?

- Îl știți. V-a întâmpinat sub pod, în Italia. I-am spus să-i aducă aici.

- De ce?

- Ambuscada. Grecul își scutură umerii. E bine să fii atent, nu? E sigur că va veni.

Blake păli la gândul a ceea ce i se putea întâmpla Monicăi.

- Dar de unde au știut ei că sunt aici?

Sergious îi dădu un ghiont în coaste și-i făcu cu ochiul.

- Știi cum sunt grecii. Le place un Krasi, apoi se laudă femeilor. Le e greu să păstreze un secret.

Blake simţi furia ridicându-i-se până în gâtlej.

- Ştiai de asta?

- Da' normal! Niki, ghidul nostru, mi-a spus când a venit pe deal aseară. E foarte bătrân, poartă fustanella, dar vede şi aude bine. Oamenii ăştia, macaronarii, au venit să sape, zice. Dar au puşti în loc de lopeţi. Niki, spus la ei că e ocupat, a trimis fiu la sora lui, - Gregorios. Au pus multe întrebări despre om ca tine, atunci noi ştiut.

Sergious îşi trecu un deget de-a curmezişul gâtului, un gest care era tot atât de vechi ca şi rasa lui.

Blake văzu trei oameni ridicându-se pe mal. Purtau haine civile ordinare şi aveau arme moderne. Unul stătea puţin retras. Îşi ridică şapca şi salută. Era Gregorios.

Sergious spuse:

- Veniţi cu mine, englezos.

Se ridicară, se apropiară grăbiţi de oamenii de pe mal şi toţi începură să vocifereze în acelaşi timp în greacă.

Sergious se întoarse spre Blake.

- Jos, acolo, englezos, vedeţi?

Blake privi în direcţia arătată. Exista un mic şanţ exact sub locul unde stăteau.

Erau trei cadavre, cu feţele acoperite de muşte. Unul murise în urma unui glonţ în piept, altul avea o gaură în stomac, al treilea avea baza craniului sfărâmată, un amestec de creier şi sfărâmături de oase.

- Le-am golit buzunarele, spuse Gregorios, făcând un semn vesel spre Blake. De acolo, continuă el arătând spre mare în direcţia vagă a ţărmului italian. Aveau paşapoarte italiene, dar puteau fi de oriunde.

Adoptând o expresie văzută adesea în biserică când apare farfuria pentru danie, Sergious spuse sincer:

N-ați făcut bine. Trebuia să-i întrebăm cine sunt înainte de a-i împușca. Apoi izbucni într-un râs tunător la propria lui glumă.

Situația avea acel aer de nebunie levantină.

- Ce l-a mai întrebat? îl chestiona Blake sobru. Așa e cu grecii, trebuie să fii puțin filozof, gândi el.

Sergious își scutură capul său magnific. Nu știa, și judecând după expresia lui, nici nu-i păsa prea mult. Își arătă din nou dinții cu unul din aur masiv în mijlocul rândului de sus. Strălucea în soare ca un diamant. Îl luă pe Blake de braț și arătă spre luntrea care sălta pe valuri.

- Tânărul Markos va rămâne în urmă și-i va îngropa după ce plecăm, spuse el.

Blake își goli repede buzunarele și-i dădu un teanc mare de bani ciprioți.

- Ar trebui să fie deajuns pentru plata hotelului până te întorci.

Rânjetul larg al lui Sergious fu o adevărată splendoare.

Blake se întoarse spre Gregorios și cei doi însoțitori ai săi.

- Vă mulțumesc, spuse el, strângându-le mâna. Dacă aș ști grecește aș spune ceva pe măsura împrejurărilor. Tot ce pot oferi însă, e o mare sumă de bani americani.

Își dezgoliră cu toții dinții, neînțelegând un cuvânt, apoi Blake se întoarse și merse repede apre Monica care aștepta lângă barcă. Simțea greața urcându-i în gât din nodul acela tare din stomac. Alta era amărăciunea.

Agenţia avea de dat socoteală pentru multe - folosirea unui puşti ca tânărul Page într-o treabă ca asta. Îşi aduse aminte de discuţia lor din maşina lui Claud în Nisa când îl ducea la aeroport. Era un sfârşit dur pentru băiatul ăsta, mort într-o groapă de nisip cu pieptul distrus şi faţa plină de muşte. Renway ar fi putut să ştie mai bine ce face.

* * *

Blake stătea lângă Sergious în mica cabină urmărind reflexia lucioasă a lunii pline în apă. Mergeam de-a lungul coastei libaneze la vreo cinci mile în larg, cu Sergious la cârmă. Monica dormea jos în cabina grecului.

Sergious arăta spre o lumină în depărtare, care clipea ritmic prin pâcla care învăluia ţărmul.

- Acolo e canalul Ghazir, locul unde trebuie s-ajungem, englezos, spuse el, verificând direcţia pe busola luminiscentă din faţa cârmei.

- La ce distanţă e de Beirut?

- Nu e departe... nu mai mult de douăzeci şi cinci de kilometri.

Sergious zâmbi cu dinţii lucind în întuneric.

- Ne aşteaptă cineva cu un vehicol.

- Unde ai învăţat engleza? Vorbeşti destul de bine.

- De la soldaţii englezos, din Creta.

- În timpul ocupaţiei germane?

Râsul adânc al lui Sergious răsună ca un ecou în mica cabină.

- Au ocupat orașele - restul era sub controlul nostru: munții, drumurile, satele. N-ai fi prins picior de neamț prin locurile astea noaptea, englezos, iar Creta e mai mult munte.

- Le-ați dat mult de furcă.

Marele grec își trecu vesel degetul de-a curmezișul gâtului. Apoi își aminti altceva:

- Îl știi pe Niki, ghidul nostru de aseară, cel care ne-a avertizat de ambuscada macaronarilor pe plajă?

- Bătrânul cu fusta?

Sergious păru ofensat:

- Te rog, englezos, vorbești de fustanella noastră, și nu de fusta unei oarecare femei. În Grecia, e veche de când lumea.

Blake îl bătu afectuos pe umăr:

- Scuză-mă, prietene. N-am vrut să te ofensez. Ce-i cu el?

Buna dispoziție fu din nou restabilită. Sergious anunță cu emfază:

- Avea două mesaje pentru tine. Le-a luat din Nicosia ieri la o... o... ? Sergious căuta cuvântul potrivit, care nu voia să vină. Mormăi ceva în barbă, probabil vreo înjurătură grecească..

- La o cutie poștală?

Ușurat, Sergious își descreți fruntea arborând unul dintre cele mai vioaie zâmbete.

- Da, englezos, asta-i cuvântul. Engleza mea nu-i atât de bună cum crezi. Mi le-a dat mie. Am analizat fiecare

cuvânt apoi le-am ars. N-am încredere în cuvintele scrise pe hârtie. Se bătu cu mâna pe creştet. Mai bine aici. E mai sigur.

- O.K. Ce spuneau?

Sergious îşi încreţi fruntea tăbăcită apoi repetă primul mesaj, ca un copil care recită o poezie pe care abia a învăţat-o:

"... Transmite-mi unde poţi fi găsit... ştiind... Monica... era în maşină... Renway... totuşi... aruncat-o în aer... Eu... am părăsit... vreau... să ne întâlnim". Sergious se poticni apoi grăbit încheie: "Răspunde Salerno, Jim!"

- Mai era ceva?

- Nu... Asta era tot. Ce-am memorat nu mai uit. Sergious se încruntă, ofensat din nou că Blake punea la îndoială memoria lui. Curios însă, îşi reveni repede.

- Cine e Jim?

- Un prieten.

- Ştia că eşti în Nicosia?

- Nu neapărat. Nu.

- Sergious era uimit:

- Păi dacă nu, de unde ştia unde trebuie să-ţi scrie?

Blake răspunse răbdător, cu gândul la Roker:

- Ştia că merg spre sudul Italiei când am dat peste mina aia. Restul a fost rutină. A tras un cerc mare în jurul locului respectiv, apoi a trimis mesaje identice la toate cutiile poştale din rază, gândind că unele dintre ele vor ajunge la mine mai curând sau mai târziu. Sistem simplu. De obicei reuşeşte.

- Înțeleg, spuse Sergious, luminându-se. Era cu tine în mașină?

- Nu, era pe deal, aștepta ca mașina să explodeze.

Sergious era scandalizat.

- Asta numești tu un prieten?

- Cel mai bun. Un timp a avut probleme cu loialitatea, dar cred că s-a lămurit acum.

- S-a lămurit.

- Odată a încercat să mă împuște, dar mai întâi a uitat să bage glonț pe țeavă. Am o bănuială că a văzut-o pe Monica în mașină înainte de explozie. Asta l-a decis...

Complet năucit de data asta, Sergiou se lansă într-o greacă de neînțeles:

- Voi, englezos! exclamă el, sunteți țicniți. O să-i spui unde te afli ca el să încerce din nou să te ucidă, nu?

- Ce-ai spus?

- Scuză-mă, prietene spuse Sergious, de data asta în engleză, dar mai ai încredere în el?

Blake întârzie cu răspunsul. Privi un timp apa strălucind sub lumina lunii, apoi dădu din cap:

- Bag mâna în foc pentru el. Și celălalt mesaj?

Sergious repetă din nou durerosul proces. Când termină Blake îi mulțumi și se duse jos la Monica pe care o găsi întinsă pe pat, cu fața ei ovală, palidă, lucrând în întuneric. Blake se așeză pe banca de lemn montată lateral de-a lungul unei măsuțe.

Monica se ridică, trează, întrebătoare:

- Au ajuns?

- Nu încă. Am numele omului de legătură din Beirut. Se numeşte Mahmud Farak. Repetă-l, te rog.

Monica se supuse ascultăroare, rostindu-l cu o voce căznită. Era clar că nu îşi revenise complet. Mahmud Farak.

Blake se ridică în picioare. Expresia feţei i se îndulci.

- Îmi pare rău draga mea. Mai putem aştepta.

- Nu, mai bine continuăm.

Blake rămase în picioare privind-o cu o expresie de îngrijorare şi vinovăţie pe faţa lui slabă.

- Eşti sigură?

Monica zâmbi.

- Sunt sigură - Mahmud Farak.

- Bancher libanez.

Ea repetă.

- Întâi te duci la Union Bank Swiss. Am să-ţi dau toate adresele când ajungem la Beirut. Acolo vei lua un formular pentru încasarea unei sume de bani pe care-i duci lui Farak, la bancă. Vei cere să vorbeşti cu el personal şi cu nimeni altul.

- Două întrebări scumpule. S-ar putea să am nevoie de autorizaţie la banca elveţiană.

Blake aprobă.

- O s-o ai, în cod, scrisă de mine. Au fost puşi la curent.

Agentul meu din New York nu uită amănuntele de genul ăsta.

- În legătură cu Farak, cum îl abordez?

- Am să scriu tot ce trebuie să faci.

- Tot în cod?

Blake aprobă.

- Şi apoi?

- El o să-ţi dea un plic sigilat conţinând adeziunea lui la anumite instrucţiuni pe care le-a primit de la New York. Cu puţin noroc, s-ar putea să fi fost deja îndeplinite.

- Nimic altceva?

- Nu. Eşti sigură că te simţi bine?

Ca să arate că da, Monica îi repetă totul cuvânt cu cuvânt.

Blake îngenunche lângă pat.

- Eşti o adevărată profesionistă. Nu pot să-ţi fac un compliment mai bun.

Nu spuse nimic despre mesajul lui Roker. Era un lucru pe care dorea să-l rumege înainte de a decide ce să facă.

* * *

Nu era deloc uşor de spus ce gândea Habib Yasli pentru că faţa lui de savant nu trăda niciodată nimic în afară de o adâncă preocupare. În dimineaţa aceea, totuşi, picioarele i se muiară. Nu putea sta liniştit.

În ciuda vântului răcoros, aerul din bunker era înăbuşitor. Yasli nu credea în ventilaţie şi era adeptul radiatoarelor electrice punând în fiecare încăpere câte unul. Asaf Barakat stătea acolo citind ediţia de dimineaţă a ziarului său, gândindu-se cu groază la frigul pe care-l va simţi când va ieşi în atmosfera de sfârşit de noiembrie.

Temătorul bancher Mahmud Farak, singurul vizitator prezent, mormăia cu devoţiune urmând mărgelele mătăniilor. Ambii ridicau privirile din timp în timp pentru a-l urmări pe Yasli umblând prin cameră şi aşteptau timoraţi să le vorbească. Acesta se opri lângă biroul său şi se întoarse cu faţa la ei cu un aer oficial. Comportarea lui era rigidă, frazele scurte şi la obiect. Vorbi cu acea convingere dogmatică care nu admite replică. Ceea ce credea el, era irefutabil; când acţiona oricât de oribile ar fi fost consecinţele, o făcea spre binele umanităţii.

- Tipic pentru instituţia presei, se adresă el celor doi auditori. Numai minciuni, bineînţeles. Senzaţionalism ipocrit. Se trădează singuri. O acoperire pentru poliţie. Fără îndoială, făcută de conivenţă cu Departamentul de Stat al S.U.A. Am să trag la răspundere guvernul elveţian. Tovarăşul Reichter e o mare pierdere, dar îi vor lua locul altii.

Barakat riscă o părere:

- Dar elveţienii sunt prudenţi. Politica lor de neutralitate în toate problemele referitoare la străini e bine cunoscută. Mă îndoiesc foarte mult c-ar face un astfel de aranjament.

Yasli ridică o mână pontificală.

- Destul! Sunt implicaţi şi-o să am grijă personal să-şi primească pedeapsa!

Barakat dădu din umeri şi recăzu în tăcere. Yasli îşi împinse scaunul înapoi şi se aşeză, fiecare gest exprimând dezaprobarea că judecata lui poate fi chestionată. Atunci, Mahmud Farak, ridicându-şi ochii de la mărgelele lui, se pomeni vorbind:

- Acești asasini... Nimeni nu pare capabil să-i oprească. Gândește-te la tine Habib. Ești ultimul nume de pe lista aia. O să vină și-o să atenteze la viața ta.

- Yasli sări în picioare.

- Prostii!

O tânără drăguță în uniformă de soldat, într-o pereche de dangarezi caki informi, intră cu o tavă de cafea și o puse respectuoasă pe masa răvășită a lui Yasli. El o ignoră iar tânăra se retrase imediat.

- Prostii! repetă el. E sigur că în dosul acestei afaceri se ascund mai mulți, nu doar un singur om. Știu ce se petrece. Spionajul american, englez, francez, rus... iar acum până și cel grec sunt implicați aici. Credeți voi că toate astea s-au produs din întâmplare? Priviți faptele. Toți sunt împotriva noastră, chiar și așa-zișii frați ai noștri din Damasc și Cairo. Am rămas doar noi.

Barakat nu fu de acord.

- Atunci cum explici asta? - Se ridică și puse o bucată de hârtie pe masă. - Asta vine de la o sursă serioasă din Geneva și ne informează că până și americanii îl hăituiesc pe omul ăsta, împreună cu toate celelalte servicii secrete din Europa. Toate au ordinul să tragă fără somație. Un singur om. Dacă i-am putea descoperi identitatea, cred că ar fi foarte neplăcut pentru cineva. Nu e un om obișnuit. Neîndurător, profesionist, capabil de orice. Yasli îi făcu semn să tacă.

- Ați fost chemați aici, astăzi, pentru a discuta ceva mult mai important pentru cauza noastră decât aceste

speculații deșarte. Mă refer la recenta răpire a acelor școlari din Anglia.

Barakat îl întrerupse.

- Vreau să se consemneze că în ce mă privește, sunt împotriva acestei acțiuni.

Yasli îl ignoră și continuă:

- Suntem în război și suntem singuri. Câți copii de ai noștri au ucis sirienii și maroniții în Beirut, într-o singură zi? Vom face ceea ce trebuie să facem, să ne redobândim țara. Nimic altceva nu contează. Toți cei care au luptat pentru cauza noastră și sunt deținuți în închisorile din Europa vor fi eliberați, adunați la Londra și expediați pe calea aerului spre libertate. Acestea sunt pretențiile noastre. Dacă vor încerca să ne ducă, sângele acestor copii va fi vărsat de mâna lor.

Barakat protestă vehement.

- Din contră, o să ne facă un rău incomensurabil într-un moment în care opinia publică internațională începe să fie de partea noastră. Trebuie să încetăm cu asta. Gândește-te ce se poate întâmpla dacă, Doamne ferește, vreunul din copii pățește ceva! Cum se va termina? Noi omorâm copii, ei or să te ucidă pe tine și pe oamenii care au supraviețuit operațiunii de la Aeroportul din Londra. Nu se mai poate. Trebuie să colaborăm cu autoritățile europene pentru a opri această nebunie, nu să-i înfruntăm...

Mahmud Farak gemu în fotoliu.

- Să fii dat ca hrană porcilor... să te înneci unde nu există apă?

Barakat se mișcă apăsat de privirea hipnotică a lui Yasli.

- Încă n-ați înțeles puterea presei, murmură el, încăpățânat.

- O, ba da, veni răspunsul calm. Uiți că numele meu și nu al tău e pe lista aia. Dacă n-aș înțelege, care ar mai fi fost rostul luptei? Ar fi mult mai ușor, nu? Să ne predăm sioniștilor, să ne facem bagajele și s-o ștergem acasă. Din nefericire însă, ca palestinian, n-am unde.

Spunând asta se ridică brusc și se duse la ușă.

Barakat și Farak erau nerăbdători să plece acum că întâlnirea se terminase atât de abrupt. Îl urmară pe Yasli imediat.

- Și pot să vă asigur, conchise Yasli sec, că n-am nici cea mai mică dorință de a fi dat la porci sau înnecat unde nu există apă.

* * *

Consiliul orășenesc din Beirut era nehotărât în privința reconstruirii orașului. Unii voiau să împingă cu buldozerul dărâmăturile, în mare și să pornească de la zero. Alții erau mai prudenți, optau pentru o eșalonare care să le permită desfășurarea activității în timpul reconstrucției și datorită dilemei totul stătea pe loc. Un oraș sordid de barăci pestrițe și construcții din tablă de conserve care apăreau ca ciupercile de-a lungul bulevardelor, cândva mândre, începuse să ia ființă. Era ca Londra după atacul german. Monica ajungând acolo

e o vreme rece, vântoasă, nu observă nimic din toate cestea. Corespondentă străină, obişnuită cu oraşe istruse de lupte, era imună la astfel de privelişti.

După ce parcă maşina porni voinicește pe strada aglo- ierată fără să trădeze nimic din calvarul ei secret. În fară de mica eşarfă de mătase care-i menţinea braţul roape vindecat, nu era nimic care s-o deosebească de ţi vizitatori europeni care începeau să se întoarcă în raş. Intrând în bancă, se duse la ghişeul casierului şi-i recură pe sub grilaj un plic adresat lui Mahmud Farak.

- Domnul Farak este aici?

Casiera o tânără rudă a lui Farak, încuviinţă din cap.

Monica îi adresă un zâmbet cald.

- Te rog du-i asta imediat. Aştept.

Fata dădu din cap şi ieşi repede pe uşa din fundul umerei. Nu trebui să aştepte mult. În două clipe fata se ıtoarse.

- Poftiţi domnişoară, spuse ea într-o engleză sur- inzător de bună. Apoi politicos o conduse în depozitul mporar de la subsol. Prezentând-o timid şefului ei, fata uncă o privire admirativă la hainele Monicăi şi ieşi. Iahmud Farak fu la fel de politicos. Timpul era preţios r el nu era dintre aceia care să-l piardă. Trase un scaun o invită să se aşeze. Monica îi mulţumi şi luă loc.

- Slavă Domnului că aţi venit. Eram îngrijorat.

Îşi ridică umerii cu un gest de autocompătimire. Ionica îi adresă unul din cele mai luminate zâmbete.

- Sunt încântată.

- Vă rog să scuzați deranjul, doamnă. Sunt atâtea de făcut, războiul ăsta... Dar facem și noi ce putem. Sper ca în curând viața să reintre în normal.

Se așeză la birou și luă în mână șiragul de mărgele.

Monica stătea fascinată de mâinile lui mici, delicate.

- Putem trece la afaceri? Și spunând aceasta își deschise poșeta și scoase formularul pe care-l primise mai devreme de la Union Bank Swiss. Dumneavoastră nu aveți ceva pentru mine? întrebă ea detașat.

Farak își trecu rapid privirea peste formular apoi împăturindu-l cu grijă, îl puse în buzunarul interior al hainei.

- Desigur, vă rog să mă scuzați. Poftiți.

Căută într-un sertar și scoase un plic mare lipit bine cu bandă adezivă. Ea îl luă și-l îndesă în geantă. Farak se duse la ușă și o deschise. Coridorul era pustiu. Închizând-o grăbit, se întoarse spre ea, cu fața plină de transpirație.

- Conținutul acestui plic a fost greu de obținut. Uneori, chiar riscant. Dar au acolo tot ce-au cerut. Chitanțele pentru proprietățile închiriate și toate celelalte cerute. Totul e în ordine.

Monica se uită prin cameră.

- Pot să dau un telefon?

Farak fu îngrozit.

- Nu aici, vă rog! Yasli n-are încredere în nimeni. Ne înregistrează convorbirile. Ar fi un pericol de moarte.

- Desigur. O scăpare din partea mea.

În loc să se ridice pentru a pleca, așa cum se așteptase Farak, Monica se așeză din nou pe scaun, spre marea lui neplăcere.

Plimbându-şi frenetic mâna peste şiragul de mărgele, Farak spuse cu o voce spartă:

- Mai doriţi ceva doamnă?

Monica zâmbi dulce spre micuţul bărbat speriat.

- Iertaţi-mi curiozitatea de femeie, domnule Farak, dar nu-mi păreţi genul de om care se amestecă în treburi din acestea. Pot să vă întreb de ce-o faceţi?

Farak îşi ridică capul, încercând să prindă vreun zgomot pe culoar şi neauzind nimic se lansă în lamentările lui obişnuite.

- Aparenţele pot fi înşelătoare, mai ales aici în Liban. Coborând vocea continuă. Noi suntem arabi, ne iubim ţara, avem rădăcini aici, familie, şi ei ne ruinează cu pretenţiile lor absurde. Ne sabotează firmele, ne ameninţă vieţile, sau mai rău, ne califică drept trădători dacă nu le dăm bani. Credeţi-mă, nu ne temem numai de sionişti. Oamenii aştia vin aici, încearcă să pună mâna pe ţara noastră, se auto-intitulează luptători pentru libertate, liberatorii Palestinei şi întreaga lume ne urăşte pentru crimele lor.

Farak se ridică şovăielnic în picioare şi adulmecă spre uşă din nou.

- Îmi pare rău, domnule Farak, scuzaţi-mi impertinenţa. N-am vrut să vă ofensez.

Farak nici nu o auzi.

- Nu sunt singur doamnă. Sunt mulţi ca mine aici în Liban. Lor nu le pasă de libertate. Cum ar putea? Sunt marxişti, stăpânii lor sunt la Kremlin.

Ajunsă în stradă Monica se gândi să încerce la o cabină telefonică, apoi îl văzu pe urmăritor. Era un arab tânăr, cu bucle pe umeri, purtând semeț un maieu pe care scria University of Texas, ca un blazon. Se duse direct la mașină și porni. Arabul o urmă pe motocicletă.

* * *

Monica fu surprinsă. Se așteptase la ceva de genul acesta toată dimineața. Urmăritorii erau profesioniști, indiferent cărei fracțiuni aparțineau. Omul acesta putea să fi fost angajat de o duzină de agenți care-l hăituiau pe Blake și în clipa aceea n-avea nici o importanță cine erau. Decizia ei era simplă: să-și piardă urma cât mai repede și să mai prelungească puțin libertatea lui Blake. Nu avea nici un fel de dubii că zilele lui erau numărate.

Era o bună conducătoare auto, iar Beirut-ul la ora aceea nu era locul unde să nu-ți poți pierde urma. Apăsă adânc accelerația și mașina zvâcni de-a lungul străzii și luă colțul, zburătăcind pietonii nemulțumiți.

Urmă o serie de avânturi riscante, răsuciri și întoarceri terminate într-o piață aglomerată. Abandonând mașina, Monica se pierdu în mulțime.

O oră mai târziu, după ce se asigurase de două ori că i se pierduse urma, apăru în biroul garajului unde închiriase mașina în seara sosirii, și-i spuse funcționarului că după târguieli se întorsese la locul unde parcase mașina și n-o mai găsise.

Omul fu înțelegător folosind un amestec derutant de franceză și engleză, dar ea înțelesese principalul:

- Așa ceva se întâmplă mereu, spuse el. Nu vă faceți griji, o să apară după ce se vor sătura de plimbare. Așa fac ei. O s-o găsim pe vreo stradă, undeva. În timpul acesta vă dăm o altă mașină. Cam asta era ceea ce voise el să spună. Pentru că ceea ce spusese de fapt, sunase ca ciripitul unui cuc excitat.

Când puțin mai târziu ieșea cu mașina din garaj, nu mai era nici urmă de motociclist. Așteptă până la căderea întunericului înainte de a se întoarce la Blake.

Îl găsi dormind pe terasa vilei, pe care le-o închiriase Farak, cu vedere spre ruinele îndepărtate ale orașului care acum era învăluit în întuneric. Blake dormea adânc în ciuda răcorii și a buletinului de știri ce se auzea de la radio. Era o emisiune pentru străinătate a B.B.C.-ului referitor la o blocare a știrilor ordonată de guvern privind teroriștii care urmau să fie adunați la Londra după eliberarea din închisorile din Europa. Se părea că un mediator neutru făcuse o propunere sugerând un schimb de copii răpiți.

Monica închise radioul și se așeză pe marginea băncii unde dormea Blake, gâdilându-i nasul cu colțul plicului de la Farak.

- Bună, chicoti ea.

Blake o atrase spre el, atent la brațul rănit.

- Cum reușești?

- Dormi.

- Afrodita ieșind din scoica de mare.

- Nu era Venus?

- E una și aceeași sub alt nume.

Nu-l mai văzuse astfel de la moartea lui Janis, relaxat și chiar fericit.

- Pariez că spui asta tuturor femeilor.

- Când erai tânără, era ceva de capul tău. Acum ești încă și mai bine.

- Nu minți?

- Nu mint.

- Mai spune-mi ceva.

- Cum reușești să rămâi așa de frumoasă, și unde ai stat până la ora asta?

- Am fost urmărită.

- De cine?

- Un tânăr arab pe motocicletă.

- Și te-a pierdut?

- A trebuit să abandonez mașina și să închiriez alta. Am așteptat până la căderea întunericului ca să nu mai risc.

- Descrie-l.

- Părul până la umeri, maieu alb cu emblema unei universități.

Blake râse.

- Bravo, i-ai dat o lecție. Numele lui e Haroon și lucrează pentru mine. Nu suportam să te știu singură în orașul ăsta. Ești supărată?

Monica clătină din cap.

- Trebuia să-mi spui, asta-i tot.

În clipa aceea se întrebă câtă încredere are în ea, dar știind ce ar răspunde, nu spuse nimic. Blake era un om aspru. Era mai bine să schimbe subiectul:

- Nu mă întrebi cum a mers? spuse ea, dându-i plicul.

- Cum a mers?

Îi plăcea să audă râsul ei și ea îi făcu pe plac.

- Prostule!

El o sărută.

- Cum a fost cu Farak? Am auzit că-i un tip timid.

- Terorizat. Exact ca șoricelul ăla din desene animate, dar nu atât de drăguț.

Simți apăsarea mâinii lui pe umăr și își dădu seama că îl dorește, atunci, acolo.

- Întotdeauna mi-e milă de Tom motanul, spuse el căscând. Pierde veșnic. Am auzit că micul nostru șoricel reușește să facă tumba.

Se lăsă somnoros pe perne cu plicul de la Farak în mână. Înainte de a-l putea desface, ochii i se închiseră.

- Mai lasă-mă o oră, murmură el, apoi trezește-mă.

Monica nu reuși să-și ascundă prea bine nemulțumirea. Îmbrățișarea trebuia să mai aștepte.

- O, Sam! strigă ea. O, Sam.

Rămase nemișcată pe marginea băncii, pierdută în contemplarea chipului iubit, întrebându-se cum ar putea să mai trăiască dacă lui i s-ar întâmpla ceva. Nu mai putea rezista mult. Incidentul acela de pe șoseaua din Italia, o convinsese de aceasta. Până la urmă vor reuși. Se străduí să-și rețină plânsul, apoi își aduse aminte de plic. Se gândi să-l ia dintre degetele lui dar se răzgândi.

Rămase pe loc așteptând până când el adormi apoi se strecură în casă.

În dormitor, închise ușa și își lipi urechea de ea. Stătu așa multă vreme, ascultând. Problema cu Blake era că niciodată nu puteai fi sigur ce va face.

Când fu sigură că nu va fi deranjată, se duse la fereastră pentru a controla dacă nu era cineva afară. Era conștientă de riscul pe care și-l asuma, dar timpul zbura - lucrul trebuia făcut. Se detesta pe sine însăși; chiar și la ora aceasta târzie nu era complet convinsă că face ceea ce trebuie. Dar ce alternativă avea? Totul era ca el să scape cu viață. Cu sentimente confuze, își luă inima în dinți, se duse la telefonul de pe noptieră și formă numărul.

Telefonul sună doar o dată înainte ca vocea de la celălalt capăt al firului să se audă în receptor:

- Da, cine este? spuse Renway, nerăbdător.

- Eu, spuse Monica, încet. E prima oară când pot să dau telefon. Sunt urmărită peste tot. Acum sunt cu el.

- Unde? Ne trebuie adresa.

- Vreau întâi să-mi promiți, insistă ea cu răceală. Nu vreau să se mai repete ce s-a întâmplat în Italia și Cipru, ticălosule. Promite-mi că nu i se va face nici un rău. Juri?

Renway se precipită:

- Desigur!

- Pe cuvânt de onoare?

- Fir-ar să fie! De câte ori să-ți spun? Foarte bine - îți dau cuvântul meu de onoare - îl vrem numai pentru a ne spune tot ce știe. Care-i adresa?

Monica văzu mâna apăsată pe telefon şi ridicând privirea, văzu faţa lui Blake aplecată peste umărul ei.

- Începi să rugineşti, micuţo.

Se priviră în tăcere. Nu mai avea nici un rost să-şi ascundă sentimentele, acum.

- Pentru cine lucrezi de data asta?

Monica dădu din umeri.

- Ce importanţă are? Toţi te vânează acum. Trebuie să renunţi, Sam.

- Mi s-a mai spus.

Se îndepărtă de el, străduindu-se din greu să-şi stăpânească emoţia.

- De când ai aflat?

Blake păru amuzat. Spuse vesel:

- Abia acum.

- Dar trebuie c-ai bănuit ceva, devreme ce m-ai pus sub urmărire?

Blake dădu din umeri.

- Simplă procedură. Fac asta cu toţi.

Furioasă în ciuda voinţei ei, pe de-a întregul femeie, izbucni:

- Chiar şi cu mine?

Blake răspunse moale:

- Chiar şi cu mine însumi, dacă aş putea. Se aşeză pe marginea patului şi o privi cu blândeţea lui obişnuită. - Vrei să fac şi eu ca ceilalţi? Plângi unchiule? Te rog scoate-ne cuţitele din spate, - asta vrei?

Monica îşi muşcă buzele şi se îndepărtă. Nu putea suporta să-l vadă astfel.

- Să închidem aeroporturile, să oprim toate zborurile, nu? Dar atunci vor începe să arunce în aer trenurile. Nu putem închide totul, nu? Sunt mulţi; ca gândacii într-un sac de zahăr, gata să-şi facă apariţia oriunde, chiar şi în autobuzele de şcoală.

Se ridică şi se duse la uşă, lăsându-l să intre pe tânărul arab care o urmărise pe motocicletă. Acesta o salută politicos şi se uită la Blake.

Blake făcu prezentările:

- Monica, acesta e Haroon, prietenul meu. Haroon, aceasta e Monica, o prietenă a mea.

Monica stătea de parcă prinsese rădăcini. Încercă să zâmbească, dar gura refuză s-o asculte.

- Vreau s-o ţii la distanţă timp de trei zile, adăugă Blake de parcă atunci s-ar fi gândit. Încordarea începea să se simtă.

Haroon îi reaminti:

- Sau mai mult, dacă e necesar.

Părea foarte circumspect pentru un om atât de tânăr. Vorbea bine englezeşte pentru că fusese educat de iezuiţi.

Blake cântări lucrurile o clipă apoi spuse:

- Ai grijă de ea, şi când te anunţ, trimite-o la Londra cu avionul.

Haroon o luă blând de braţ şi o conduse la uşă. Monica se întoarse spre Blake.

- Te-aş fi denunţat, Sam, spuse ea cu voce tremurătoare.

El se apropie de ea.

- Ştiu.

- Te-aş fi trădat.

- Îhî.

- Nu-ţi pasă?

- Ştiu de ce-ai făcut-o.

- Sam! Of, Sam... sentimentele mele sunt aceleaşi.

- Ştiu... şi ale mele.

Cunoştea simptomele. Trecuse prin prea multe. Incidentul acela de pe şosea, din Italia, braţul rupt, febra din Nicosia, ambuscada de pe plajă. Şi toate astea pentru el, pentru a-l salva de sine însuşi. Trebuia s-o liniştească:

- N-ai să păţeşti nimic. Nu-ţi face griji. Când s-o termina povestea asta, am să vin la tine. Îţi mai datorez încă vacanţa aia la Cape Cod, ţii minte?

Privirea ei era plină de afecţiune, sentimentul ei era unul de disperare. Îl considera deja mort.

- Of, Doamne, trebuie neapărat să se termine astfel?

Blake o ţinu strâns în braţe.

- Nu, crede-mă că nu.

Se agăţă de el cu disperare:

- Renway e singura noastră şansă. Mi-a promis că nu ţi se va întâmpla nimic. Tot ceea ce vrea este să te oprească să mai ucizi şi să te supună debriefing-ului. Nimic altceva.

- Are ordine. Deocamdată nu pot renunţa. Meseria noastră e dură.

Vocea ei începu să tremure. Era ca şi când ar fi ţinut în braţe o păpuşă ruptă.

- E adevărat tot ce mi-ai spus pe terasă adineauri?

- Până la ultimul cuvânt.

Monica ridică fața și Blake o sărută apăsat. Apoi se desprinse din brațele lui cu dâre de rimel pe obraz.

- Mulțumesc. Și eu te iubesc.

Blake îi privi îndepărtându-se. Rămase pe loc multă vreme privind cadrul ușii. Tot ceea ce avea, era afară, urcându-se în mașină cu Haroon. Se întreba dacă o va mai vedea vreodată. Își coborî privirea și atunci observă că are în mână plicul de la Mahmud Farak. Aprinzând lumina, îl desfăcu și începu să-l citească.

Trecând rapid peste o listă atotcuprinzătoare de articole care fuseseră achiziționate și alte detalii legate de cumpărarea unui camion de ocazie, închirierea unui apartament și a unei magazii, interesul îi fu captat de mica relatare a bancherului în legătură cu cele două lovituri de maestru ale lui Habib Yasli - masacrul de la aeroportul din Londra și răpirea școlarilor englezi. Farak nu-și înghițea vorbele. Îl făcea responsabil în întregime pentru ambele acțiuni și era convins că, dacă nu i se satisfăcea cererea, toți copiii ostatici vor fi omorâți.

Efectul acestor revelații fu instantaneu. Până atunci fusese în pragul epuizării, acum venele îi pulsau ca niște fire electrice. Toate îndoielile privitoare la acțiunile lui recente se spulberară. Ura lui, prinzând viață din nou, îi hrănea sufletul.

Sam Blake își reluă activitatea.

Capitolul nouă

Faţa lui Jim Blaker plutea palidă în lumina bordului. Vag conştient de ruinele proaspete ce defilau repede pe ambele laturi ale drumului se uită la ceas. Era trei dimineaţa şi fiind noiembrie, mai aveau cel puţin trei ore de întuneric.

Blake conducea vechiul camion cu mare grijă şi încetini pentru a evita o denivelare a drumului. Era într-o dispoziţie sumbră.

- Ştii care e partea ta proastă? îl împunse el. N-o să fii niciodată altceva decât cercetaş.

Roker privea drept înaintea lui, deplin conştient de ceea ce urmărea prietenul său. Nu se osteni să-i răspundă.

- Nu ţi-a plăcut niciodată munca în teren, ceea ce e modul tău de a spune că n-ai reuşit niciodată să-ţi învingi aversiunea ta naturală faţă de uciderea cu sânge rece. Acum ai trecut de partea mea. Nu mi se pare logic.

Blake ştia cum să sâcâie pe cineva. Roker nu mai putu răbda.

- În primul rând, eram convins că trebuie să fii oprit, spunea el.

- În primul rând?

- Pentru Dumnezeu, izbucni Roker, furios, sunt aici, ce mai vrei?

- Îmi plac lucrurile clare. Mă ajută să dorm mai bine.

Roker își desfăcu brațele.

- Foarte bine, suspină el. Aveam ordin să te curăț. Nu-mi făcea plăcere, dar eram hotărât să-l aduc la îndeplinire...

Blake i-o luă înainte, intervenind:

- Dar nu ți-a convenit ca Monica să fie folosită ca măsură de prevedere.

Fața mare, blajină a lui Roker se contractă.

- E adevărat. Dar mai era și altceva. Monica îmi era prietenă, era o chestiune personală. Când am văzut că Renway vrea s-o omoare și pe ea împreună cu tine, n-am mai suportat.

- Și acel altceva?

Roker îl privi întunecat.

- Autobuzul acela de școală din Anglia. Toți copiii aceia. Și demenții care-i vor ucide dacă nu obțin ceea ce vor. Asta nu e drept. Nu trebuie să scape nepedepsiți.

Blake îl privi o clipă într-o tăcere sumbră.

- Nu-ți fie teamă. N-o să scape.

Apoi concentrându-și atenția asupra drumului, continuă cu tonul lui provocator:

- Deci în ce poziție te afli? Ți-ai dat demisia, ai dat cu piciorul la tot, o întreagă carieră dusă de râpă, pentru un principiu.

Roker asculta, retrăind momentul acela de pe vârful dealului cu Renway, când o văzuse pe Monica în mașină lângă Blake.

- Deci ți-ai dat foc la valiză pentru a sări în barca mea. Inamicul public nr. 2. Acum te vor hăitui și pe tine.

- Cam așa ceva, admise Roker.

- Lucrul ăsta-l înțeleg, spuse Blake, încetinind la o curbă, dar de ce mi te-ai alăturat mie? Ai prea multe de pierdut.

Roker își zvârli brațele în sus exasperat.

- De ce insiști? Sunt aici. Acum poți dormi mai bine, O.K.?

Blake trase la marginea drumului și opri. Când Roker se întoarse spre el, văzu una din acele rare sclipiri care trădau adevăratul om dincolo de aparențe. Blake era recunoscător și lăsa să se vadă asta. Spuse încet:

- Nu m-am îndoit nici o clipă de tine, măgar bătrân. Cu toată șovăiala ta, știam că ai să vii, la un moment dat, și sunt al dracului de bucuros c-ai făcut-o. Ș-acum din nou la drum.

Intrând pe un drum lateral, mărginit pe ambele părți de culturi de porumb neîngrădite, merseră până la clădirea unei fabrici, cu intrarea bătută în scânduri, care scăpase bombardamentelor recente. Intrară în curte și se opriră în fața unor uși mari, duble. Blake îi dădu lui Roker o cheie și așteptă să se dea jos și să le deschidă, apoi băgă mașina înăuntru.

Singura lumină era aceea care se strecura printre scândurile care acopereau ferestrele, dezvăluind șiruri

de mașini, unelte și rafturi înalte dintr-un capăt la altul al clădirii. Aceste rafturi erau pline cu diferite articole de plastic, inclusiv jucării, farfurii, obiecte de bucătărie și mobilă. Amândoi se duseră în spatele camionului, scoaseră mai multe butoaie grele și le duseră într-o cămară mică. După ce le rânduiră într-un colț, Blake se duse la o masă și aprinse o lanternă. Roker veni lângă el, despături o hartă clară, făcută de mână, a clădirilor din Beirut și a străzilor, și amândoi se aplecară asupra ei.

- Unde e apartamentul lui?

Roker indică punctul pe hartă.

- Holurile de deasupra și de dedesubt sunt bine păzite. Grupul lui Yasli ocupă trei etaje complete.

- Și noi unde suntem?

- Exact vis-a-vis, la ultimul etaj. Acoperișul lor este exact în dreptul ferestrei noastre.

- Pentru cât timp a închiriat-o Farak?

- Destul de mult, spuse Roker.

- Cât e de lat drumul?

- Puțin sub 20 de picioare.

Blake ridică privirea.

- N-o să fie ușor.

Roker se gândi o clipă.

- Dacă e singur în cameră, se poate. Dacă nu, va trebui să ne apărăm, la plecare.

- Poate ar fi bine să mai așteptăm puțin?

- Nu. E ocazia cea mai bună. Dacă se întoarce în tabăra lui, va trebui să-l luăm cu asalt și asta ar cere cel

puţin cincizeci de oameni bine antrenaţi şi tot norocul de pe lume, presupunând că toţi ar dormi.

- Vrei să riscăm, deci?

Roker îi aruncă unul din rarele lui zâmbete deschise.

* * *

Culorile cerului aveau o calitate care poate fi întâlnită doar pe Mediterana. Strălucirea aprinsă a unui soare care apune învăluia dealurile întunecate pe când convoiul trecea în viteză printre dărâmăturile vechiului cartier arab şi se opri brusc în faţa hotelului Aleppo. De modă veche, cu o curte interioară şi şase etaje, Aleppo era plasat în centrul enclavei musulmane din Beirut şi era deschis numai pentru cercul restrâns al organizaţiei extremiste paramilitare a lui Yasli.

Bine înarmaţi, cu arme automate, gărzile sărira din maşini şi se adunară într-un semicerc strâns în jurul intrării, pe când Yasli şi anturajul său se dădură jos din Land Rover-ul lor şi intrară în hotel. Alţi oameni înarmaţi ocupară poziţii pe alee; unii se urcară pe acoperiş. Într-o clipă locul era complet încercuit de soldaţi. Totul fusese un model de disciplină.

Vis-a-vis de Aleppo era un bloc de locuinţe modern ce suferise importante avarii de la arme de foc de mic calibru, dar urmele fuseseră reparate şi mulţi oameni reveniseră în locuinţele lor.

În zarva provocată de sosirea convoiului, puţini oameni acordară atenţie micului camion-furgonetă care se apropie

și coborî panta care ducea la garajul subteran al blocului vecin.

Jos în garaj, Blake parcă furgoneta și-l urmă pe Roker la lift. Ieșiră la etajul șase, merseră pe coridor până la ușa unui apartament, descuiară și intrară înăuntru.

Blake se duse direct spre o fereastră înaltă și trase obloanele, apoi Roker căută comutatorul din hol, aprinse luminile și îl însoți pe Blake într-un apartament mare deschis, fără pereți despărțitori care să separe camera de zi de sufragerie și de bucătărie, care erau doar marcate de ziduri de un metru înălțime. Existau două uși ce duceau la dormitoare, fiecare cu baia lui. Mobila era pestriță, parte modernă, parte compusă din piese mai vechi împrăștiate ici și colo prin apartament. Arăta a ceea ce era: scump, impersonal, de închiriat.

Se apucară de treabă, fiecare făcând lucrurile dinainte stabilite, metodic și fără grabă, denotând un profesionalism desăvârșit.

Roker se duse întâi la o mică debara din holul de intrare și scoase la iveală părțile componente ale unei scări ușoare de aluminiu, un sac cu mici butuci de lemn triunghiulari, un ciocan, două huse de arme, din piele, părțile componente ale unei scări Jacob și o mică valiză de piele neagră. Blake îl ajută să ducă totul în camera de zi înșirându-le ordonat sub fereastră.

Blake deschise valiza și scoase o rolă de bandă adezivă neagră, o pereche de foarfeci, un pachet de vată, o cutie de cremă de ghete neagră, o mică cutie de

cloroform, un briceag, un binoclu şi o pereche de cătuşe, şi le puse pe toate pe masă.

Apoi îl ajută pe Roker să asambleze scara. Două braţe mici de metal cu cleme ghiventate şi un cadru cu un sistem de scripeţi fură fixate unul de altul şi puse la îndemână lângă fereastră.

Blake scoase părţile detaşabile a două puşti mitralieră din caşetele lor şi le asamblă în timp ce Roker potrivea frânghia pe scripetul roţii dinţate, cu manivelă, a scării Jacob. După ce termină, puse vaselină pe frânghie pentru a reduce zgomotul în momentul utilizării.

După ce verificară fiecare piesă a echipamentului, cei doi se duseră în dormitor. Ambii erau îmbrăcaţi în haine de stradă obişnuite. Peste acestea îşi puseră salopete negre şi pe cap, ciorapi bleumarin cu găuri pentru ochi. Îşi completară ţinuta cu pantofi de tenis negri. Păstrarea hainelor obişnuite pe dedesubt era o măsură de prevedere pentru eventualitatea că lucrurile luau o întorsătură nedorită şi ar fi fost obligaţi să fugă. Dacă se întâmpla asta, în mai puţin de un minut, salopetele puteau fi scoase.

Mai erau câteva mici detalii de pus la punct în camera de zi. Blake unse una dintre arme, o şterse cu grijă, puse un încărcător şi o aşeză lângă cealaltă, la fereastră. Apoi se încinse cu o centură de siguranţă în timp ce Roker asambla scara de aluminiu. Blake se duse apoi la masă şi îşi băgă cu grijă în buzunare banda adezivă, cloroformul, crema de ghete, vata, cătuşele, briceagul şi foarfeca.

Roker stinse lumina. Blake ridică obloanele și își controlă ceasul. Roker veni lângă el și deschise una din ferestre. Găsi binoclul, îl ajustă și-l îndreptă în jos spre alee. Când dădu din cap, Blake ridică scara la nivelul pervazului și o împinse spre acoperișul hotelului Aleppo. În ajută pe Roker să ridice scara Jacob pe spatele său, își petrecu una din arme pe după umăr, colacul de frânghie pe umărul celălalt, se ridică și o porni pe scară. Când ajunse la capătul celălalt, Roker trase scara la el. Blake se opri să-și tragă răsuflarea. Roker puse atent scara lângă balustrada scundă de pe marginea acoperișului. Brusc auziră voci. Se lăsară amândoi în genunchi și rămaseră nemișcați. Așteptară încercând să localizeze direcția de unde veneau. Roker ridică capul prudent. Întrucât luna nu apăruse încă, noaptea era întunecoasă. Blake îi dădu binoclul care avea lentile de noapte. Roker cercetă acoperișul de două ori înainte de a-i zări.

Erau doi bărbați, postați pe partea din față a acoperișului, aplecați peste balustradă, privind în stradă. Vocile lor erau un zumzet continuu, monoton. Fumau și aveau pistoalele automate atârnate neglijent pe umăr.

Roker strânse brațul lui Blake. Acesta luă binoclul și aruncă o privire apoi veni lângă Roker jos, în întuneric.

- Lasă greutatea și ia-o spre stânga lor; eu o iau invers, șopti el, apoi se îndepărtă.

Atent să nu faci nici cel mai mic zgomot, lui Roker îi trebui oarecum timp pentru a-și da jos din spate greaua scară Jacob. Când reuși, se lăsă jos în întuneric în dosul

unui luminator apoi se târî în patru labe, ținând balustrada, avansând încet spre fațada clădirii.

Paznicii nu se mișcaseră și cu toate că nu-i putea vedea se putea ghida după vocile lor. Se apropie până ajunse la distanță de o săritură și se opri.

Era o problemă dificilă. Oamenii trebuiau înlăturați, într-o tăcere absolută. Roker se încordă pentru săritură și așteptă. Prima mișcare trebuia s-o facă Blake, fără nici un semnal.

Când acesta acționă, Roker nu mai avu timp de gândire. În loc de două umbre, văzu deodată trei. Sări, lovi puternic cu patul armei și auzi trosnetul osului sfărâmat. Când privi în jos, cei doi paznici zăceau inerți lângă balustradă, unul din ei având încă în păr scrumul aprins al țigării. Se aplecă și îl stinse cu palma.

Blake îi șopti la ureche:

- Cu ăștia am terminat. Haide.

Studiaseră planul etajului de mai multe ori și știau exact locul unde trebuiau să pună scara Jacob. Habib Yasli avea două camere alăturate la etajul patru, dând înspre alee. Într-una dormea, cealaltă servea de birou și ambele dădeau pe aceeași terasă. Dar înainte de a întreprinde ceva, luminatoarele și ușa care ducea la acoperiș trebuiau blocate.

Existau patru luminatoare. Blake scoase butucii de lemn din sac și pentru a reduce zgomotul, îi înfipse în locașurile lor cu mânerul de lemn al ciocanului. Roker făcu la fel cu ușa care ducea la acoperiș. Când terminară,

erau înțepenite bine. Nimeni nu le putea deschide din interior.

Roker retrase scara Jacob și o duse la locul ales de pe balustradă unde Blake îl ajută s-o fixeze. Când terminară, Blake se așeză pe bucla-scaun, trecu peste balustradă și începu să-și dea drumul în jos pe lângă peretele clădirii.

Roker ținu mâna pe mânerul roții controlând viteza funiei care trecea prin scripete. Coborârea lui Blake era înceată și sigură, și îi trebui două minute pentru a ajunge la terasa lui Yasli. Când tălpile lui de cauciuc atinseră podeaua, nu făcu nici un zgomot. Trase o dată de funie apoi dispăru în întuneric.

Roker trase bucla-scaun sus pe acoperiș și se pregăti pentru o lungă așteptare. Se postă în umbra balustradei ținând arma pe brațe cu degetul pe trăgaci. Nu-și putea permite să se relaxeze, acum, când erau atât de aproape. Tot ceea ce putea face era să se roage ca nimănui să nu-i treacă prin cap să urce pentru a schimba garda. Se uită la ceas. Trecuseră douăzeci și cinci de minute de când se urcaseră pe acoperiș.

Jos, terasa fu brusc inundată de lumină. Blake stătea îngenunchiat într-un colț lângă o mare plantă ornamentală, și văzând că nu se întâmplă nimic înaintă până ajunse la ferestrele care dădeau în biroul lui Yasli. Întins cu fața în jos, riscă o privire rapidă înăuntru. Fereastra era acoperită cu perdele, dar reuși să vadă doi luptători bine înarmați, unul întins pe sofa adormit, celălalt răsturnat într-un fotoliu, făcându-și de lucru cu o revistă. Blake se retrase în ascunzătoarea lui.

Mai era un rând de ferestre-uşă care dădeau pe terasă, dar camera era în întuneric. Blake înaintă pas cu pas până ajunse acolo, apoi rămase nemişcat un minut sau două până fu sigur că prezenţa lui nu fusese observată. Îşi apăsă urechea pe geam şi ascultă. Nu auzi nimic.

Îi trebui un minut întreg pentru a se ridica în picioare şi încă două pentru a apăsa clanţa şi a deschide uşa câţiva centimetri. Rămase nemişcat, în poziţia aceea multă vreme, străduindu-se să prindă cel mai mic sunet din cameră. Şi îl prinse. Scârţâit de arcuri! Slab perceptibile, dar ritmice. Blake deschise uşa mai mult şi se strecură în cameră.

Sunetul arcurilor era mai clar acum şi pe măsură ce ochii i se acomodau cu întunericul mai intens al camerei, putu să distingă cu dificultate siluetele a trei oameni întinşi pe pat. Două dintre ele făceau dragoste şi respiraţia lor devenea mai grea şi mai zgomotoasă pe măsură ce se apropiau de final. Ritmul arcurilor patului deveni rapid. Lui Blake îi veni deodată să râdă. Dacă acesta era Yasli, era un bărbat potent.

Acum putea vedea clar pentru că ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi lumina din camera cealaltă se infiltra de pe terasă.

Hotărât să-i controleze mai bine simţul umorului, bâgă mâna într-un buzunar şi scoase briceagul. În acel moment cealaltă fată se dădu jos din pat şi somnoroasă, se îndreptă spre baie. Bâjbâi să găsească comutatorul şi când se aprinse lumina, îl văzu pe Blake. Gura i se deschise de uimire şi groază. Îmbrăcat cum era, cu faţa

acoperită de ciorap, avea un aspect înfricoșător. Însuși faptul că se găsea acolo, era alarmant.

În intervalul de două scurte secunde, Blake văzu tot: plinătatea formelor, pielea măslinie curată, ochii mari deschiși de uimire.

Când deschise gura să țipe, era prea târziu. Tamponul de vată îmbibat cu cloroform, era deja apăsat pe fața ei atrăgătoare. După o luptă scurtă, corpul i se muie și Blake o lăsă încet pe podea. Apoi stinse lumina.

Se spune că rezistența e o calitate admirabilă, un lucru cu care Blake ar fi fost de acord în oricare alte împrejurări: cei doi mai făceau încă dragoste când el se furișă înapoi, în dormitor.

Cuplul se afla în poziția tradițională, într-o completă uitare de sine. Nici dacă ar fi trecut un buldozer prin cameră nu l-ar fi observat. Blake nu făcu nici un zgomot. Apăru pur și simplu lângă pat, ridică arma și-l izbi exact în dosul urechii.

Fata - fără să-și dea seama de ceea ce se întâmplă - gâfâia de plăcere.

- Nu te opri, nu te opri! gemu ea, febril în arabă.

Blake trebui să-și muște buzele pentru a nu izbucni în râs.

Încet, simțind lipsa de activitate a partenerului ei, deschise ochii bătând din pleoape.

E îndoielnic că l-ar fi văzut pe Blake sau că măcar și-ar fi venit în fire, înainte de a cădea într-un somn adânc, clorofrnizată.

Când aprinse lanterna, chiar şi durul Blake simţi triumful momentului. Zăcând inert, gol, pe pat, se afla cel mai fanatic ucigaş dintre toţi, un om pentru care Israelul ar fi dat un regat să-l poată prinde - nimeni altul decât temutul Habib Yasli însuşi.

Blake însă nu se opri pentru a se felicita, avea prea multe de făcut şi le făcu de parcă ar fi dispus de tot timpul de pe lume. Întâi, căută hainele verzi, militare, ale lui Yasli. Îl îmbrăcă, apoi îi înnegri faţa cu crema neagră de ghete. Trupul inert al lui Yasli fu ridicat, aruncat pe umăr şi ţinut în stil pompieristic şi cu cătuşe la mâini. Blake mai luase o măsură de prevedere suplimentară, aceea de a-i astupa gura cu bandă adezivă care era şi ea de aceeaşi culoare cu crema de ghete.

Parcurgerea terasei fu un adevărat calvar. Luminat ca un actor pe scenă, era o ţintă uşoară pentru cei doi luptători din cealaltă cameră care ar fi alergat ca hăitaşii la primul semnal de alarmă.

Când ajunse la balustradă, găsi scara Jacob deja atârnând deasupra capului. Evident, Roker era tot atât de nerăbdător ca şi el să dispară.

Blake se aşeză în buclă şi-i făcu semn lui Roker să-l tragă în sus.

Când dădu drumul balustradei, Blake şi povara lui începură să se clatine ca un pendul, frecându-se de peretele aspru. Fu un moment de mare tensiune, suspendaţi în aer, fără nimic dedesubt.

Roata dinţată protestă, apoi intră în lăcaşul ei. Începură să urce încet, palmă cu palmă, în timp ce pendulau la

30 m deasupra pământului. Privind în sus, îl văzu pe Roker aplecat peste marginea acoperișului. Era o priveliște pe care n-avea s-o uite niciodată.

Roker părea că se află peste tot. Îl săltă spre acoperiș, îl trase peste balustradă, desfăcu cătușele, îl luă pe teroristul inert de pe spatele lui și-l ajută pe Blake să se ridice în picioare. Scoase blocajele de la luminator, și de la ușa ce ducea la acoperiș, și le puse atent în sac. Blake desfăcu scara Jacob și îndepărtă urmele lăsate de șuruburi cu o bucată de glaspapir. Apoi amândoi verificară acoperișul pentru a vedea dacă n-au uitat ceva.

Roker îngenunche, Blake îl ridică pe Yasli pe spatele lui și-l asigură din nou cu cătușe.

După cum se dovedi, traversarea pentru a se întoarce în apartament fu cel mai ușor lucru.

Roker plecă primul urmat de Blake, cu scara Jacob bine fixată pe spatele său.

Intrară pe fereastră și rămaseră un timp pe loc. Yasli începu să sforăie.

Blake se ridică primul. Luă binoclul și privi atent hotelul Aleppo. Verifică acoperișul, terasa de la apartamentul lui Yasli și aleea care separa cele două clădiri. Nu se vedea nici o mișcare. Dispariția lui Yasli nu fusese încă observată.

Le trebui cinci minute pentru a-și schimba hainele și a împacheta totul în saci, și alte cincisprezece pentru a-i transporta - inclusiv pe Yasli - jos în subsol și a pune totul sub prelata groasă din spate a furgonetei.

- Ai verificat totul?

- Nu vor găsi nici măcar un băţ de chibrit.

Blake se cutremură.

- Am început să îmbătrânesc pentru genul ăsta de lucruri.

Când ieşiră din garaj şi porniră de-a lungul străzii, totul era liniştit.

- Ce crezi?

- Ce să cred? Până acum e bine. Cu puţin noroc...

- Omu'-şi face norocul cu mâna lui.

- Nu întotdeauna. Uneori e noroc, alteori e vorba de soartă. N-ai nici o contribuţie.

- Eşti un cinic.

- Asta m-a ajutat să trăiesc atât.

- Nu crezi în nimic?

- Ţi-am spus deja: soarta. Totul e scris - kismet.

- Deci tot crezi în ceva. Doamne, ce foame îmi e!

Blake scotoci în torpedou şi scoase un cârnat cu usturoi, o bucată de brânză şi o franzelă.

- Serveşte.

După ce mâncă, Roker se lăsă pe spate şi îşi aprinse o ţigară. Pentru un nefumător, era un lucru neobişnuit.

* * *

Intrând în clădirea fabricii şi închizând uşile mari duble, îl ridicară pe Yasli din furgonetă şi-l transportară printre rafturi, maşini şi unelte. Blake nu aprinse lanterna până ajunseră în camera de la celălalt capăt şi îl lăsară jos pe terorist lângă o matriţă.

Se duseră la butoaiele grele pe care le depozitaseră mai devreme într-un colț. Fiecare conținea aproape douăzeci de kg de rășină acrylică, o substanță lichidă folosită în industria plastică. Exista și un bidon de soluție de Paroxid. Folosită în combinație cu rășina se transformă în fibră de sticlă tare ca piatra.

Traseră butoaiele până la matrița lângă care-l lăsasera pe Yasli. Acesta se trezise, dar picioarele îi erau legate, mâinile încătușate și gura acoperită cu bandă adezivă. Numai ochii i se mișcau, plini de expresie. Nu putea scoate nici un sunet, protestele îi rămâneau înăbușite în gât.

Blake scoase o seringă și o mică fiolă cu dop de cauciuc. Înfipse acul prin dop, umplu seringa, se aplecă peste Yasli și-i desfăcu mâna.

- Fă mai multă lumină, spuse el, lui Roker.

Ochii mari, căprui ai lui Yasli, reflectau fascicolul de lumină în timp ce un nou șir de proteste înăbușite se auziră când Blake înfipse acul și-i făcu injecția.

Ridicându-se în picioare, Blake spuse sec:

- Un nou drog numit Imobilon. Paralizează sistemul nervos. Acționează repede în tot corpul. Frumusețea constă în aceea că poate auzi, vedea, gândi, că știe exact ceea ce se petrece cu el. Nu-i așa, Yasli, fiule?

Roker era îngrozit.

- Dar, de ce? Nu-i destul că-l ucizi?

Blake spuse pe un ton de parcă ar fi discutat despre vreme.

- A fost o albinuță sârguincioasă. A organizat masacrul de la aeroportul Heathrow din Londra unde a murit Janis spuse el simplu, ca să nu mai vorbim de mica răpire a celor treizeci de școlari nevinovați din Anglia. Acum dezleagă-l și i-ai banda de pe gură. Nu mai e nevoie.

Roker se ridică și făcu ceea ce i se ordonase.

- Și spală-i porcăria aia de pe față. Trebuie să fie curat și frumos unde se duce. Ai un săpun, prosop și o canistră cu apă în mașină.

Câteva minute mai târziu, îl rezemară pe Yasli de o ladă și Roker spăla negreala de pe fața lui. Yasli stătea ca o mumie, privind drept înainte cu o intensitate arzătoare. Din poziția lui vedea clar totul, inclusiv interiorul matriței.

După ce fu golit și ultimul butoi, lichidul siropos ajunse aproape de marginea matriței. Roker luă o lopată mare de lemn și așteptă până când Blake turnă întăritorul.

- Amestecă vârtos, spuse Blake.

Apoi întorcându-se spre Yasli.

- Cu cât o amesteci mai bine, cu atât se întărește mai mult.

Amândoi îl priveau în tăcere pe Roker care amesteca. Blake dădu glas unui gând, pe un ton plăcut:

- N-ai avut nici un fel de remușcări ucigându-mi fiica, nici eu n-am, ucigându-te pe tine. Cinstit, nu?

Roker începea să se lupte cu lopata. Exclamă furios:

- Dacă nu scot chestia asta, curând n-am să mai pot!

- Gata băiță, spuse Blake ridicându-l pe Yasli de pe ladă.

Roker scoase lopata și se dădu la o parte, evitând privirea lui Blake.

- Dacă nu te deranjează, spuse el, am să aștept afară, la mașină.

În timp ce ieșea grăbit, Blake dădu drumul teroristului în matriță. Datorită vâscozității amestecului, corpul se scufundă lent.

Blake nu simțea nici o bucurie, nici măcar un sentiment de ușurare. Ura adâncă nu lăsa loc altor sentimente. Stătea, uitându-se la corpul care se scufunda, cu ochii țintă în ochii imobili ai celuilalt.

- Se întâmplă rar ca un om să fie prezent la propriile lui funeralii, spuse el amabil. N-o să te poată scoate niciodată din asta fără să te ciopârțească. Ca și faraonii, vei rezista mii de ani, dar mult mai bine. Dacă te vor dezgropa vreodată vei arăta exact ca acum, cu haine cu tot. E formidabilă tehnologia asta modernă, nu?

Americanul și palestinianul, fiecare un fanatic în căutarea Sfântului Potir, rămaseră ochi în ochi într-o ultimă, tăcută confruntare.

Pentru Habib Yasli, ultimele momente fură, dacă nu dureroase, cel puțin frustrante. Un strălucit agitator, îndrăgostit de propria sa voce căruia i se refuză ultimele cuvinte, un om de acțiune redus la o stare de completă nemișcare. Numai ura lui, primară, intensă, se ridica triumfătoare inundând camera.

Celălalt părea să fie și el injectat cu același drog imobilizant, atât de nemișcat stătea, cu ochii țintă în ochii victimei sale, cu propria lui ură la fel de mare.

- Du-te... du-te... murmură el.

Jos, în matriță, substanța vâscoasă pătrunse în cele din urmă în nări și fața coborî încet sub nivel cu ochii bulbucați ațintiți la inchizitor.

Omul de bronz de deasupra lui suspină:

- Gata.

Blake rămase acolo incapabil să se îndepărteze. Dar totul are un sfârșit. În cele din urmă ieși din cameră, gândindu-se la minciuna pe care învățații vremii o impuseseră semenilor lor în zilele de demult, când s-au decis să rescrie Biblia intitulând-o noul testament.

Spre deosebire de Moise așezat pe vârful muntelui, arătându-și Tablele legii și punând bazele justiției, acei învățați aveau idei mult mai iluminate. "Omul a evoluat puțin", pretindeau ei. Nu mai cer "ochi pentru ochi și dinte pentru dinte". Asta era treaba ocultiștilot și a dentiștilor. Și nu-și mai loveau dușmanul cu o secure de piatră, spuneau ei moralizator, ci îl duceau în fața lui Solomon și angajau avocați care să dezbată cazul.

"Întoarce și celălalt obraz", proclamau ei. "Uită-ți dușmanii". "Răzbunarea nu e dulce, se face scrum în gură"...

- Rahat! exclamă Blake, nemulțumit că plăcuta lui despărțire de Habib Yasli fusese atât de scurtă.

Acum nu-i mai rămânea decât să se ocupe de acoliții lui neînsemnați.

* * *

Fu greu de scos marele bloc de fibră de sticlă din matriță, dar odată pus pe cărucior, fu ușor de pus în furgonetă. Dură mai mult să pună scripeții și lanțurile în jurul blocului, dar odată făcută și treaba asta, nu dură mult să-l ridice și apoi să-l coboare pe platforma mașinii pe care încăpu la limită, lăsând doar atâta loc cât să tragă prelata deasupra lui.

Pe când ieșeau din curtea fabricii, Roker se uită la ceas. Procesul de "îmbălsămare" și încărcatul în camion făcuse să treacă noaptea. Dealurile dinspre est erau deja luminate de razele soarelui.

Tonul lui Blake era obișnuit:

- N-avem prea mult de mers, cinci sau șase mile.

Roker privi pe fereastră. În acea clipă Blake nu-i era deosebit de simpatic.

- De ce să-l ducem de aici? Ar fi putut să-l ia ei de la fabrică.

Se îndreptau spre deșert mergând lejer, cu 40 de mile la oră.

- E prea aproape de oraș, spuse Blake somnoros, mai bine mai departe.

Aruncă o privire rapidă spre Roker.

- Te simți bine?

Roker mârâi, fără să zâmbească.

- Cred c-am să supraviețuiesc.

- Îți pare rău c-ai venit?

- Am zis eu ceva?

Blake rontăia o bucată de pâine uscată.

- Ai văzut o latură a firii mele care nu-ți place?

- Asta ca să nu spun mai mult.

- A omorî e un lucru, a-ţi place e altceva?

- Tu ai spus-o.

- Am să merg mai departe... N-ai crezut c-aş putea face aşa ceva.

- Nu, n-aş fi crezut.

- A fost ca într-o poveste de groază... dacă nu mai rău, nu?

- Mult mai rău. Roker se întoarse spre el. A fost medieval. Omule, trăim în secolul douăzeci, pentru Dumnezeu!

Blake mormăi:

Cât se poate de medieval. Diferenţa e că eu sunt mult mai obişnuit cu această epocă decât tine. Când eşti în Roma, poartă-te ca romanii, ştii proverbul.

- Dumnezeule, tu n-ai nici un fel de sentimente?

- Ba da, dar acum sunt cam obosit. După câteva ore de somn, am să sar într-un picior. E ca şi cum m-aş duce la o spovedanie. Pleci de acolo cu sufletul curat ca lacrima şi te simţi cu zece ani mai tânăr. Mâine am să-ţi arăt latura luminoasă a firii mele.

După aceea tăcură şi când Blake intră pe terenul nisipos, văzură un elicopter parcat exact în mijloc. Avea un echipaj din doi oameni şi fu nevoie de toţi patru pentru a muta blocul greu de sub prelată în elicopter. Roker observă însemnele militare de pe fuselaj, dar nu puse nici o întrebare. Echipajul era arab şi putea fi din oricare din cele şase sau şapte state din Orientul Mijlociu.

De ce erau acolo, asta nu era treaba lui, avea destule pe cap.

Când fură gata de plecare, Blake se întoarse spre el.

- După ce scapi de furgonetă, știi ce ai de făcut? întrebă el inchizitor, căutându-i privirea.

Roker dădu din cap.

- Da. Să plec dracu' din Liban, și încă repede.

- Ai tot ce-ți trebuie?

- Da.

Blake zâmbi și-i întinse mâna.

- Ne vedem când ne-om vedea. Dacă întârzii, nu-ți face griji - până la urmă tot am să apar.

Enclava era bine fortificată. Șanțuri adânci antitanc se întindeau în dosul unui gard din plasă de sârmă care împrejmuia locul și, sus pe dealuri, se vedeau numeroase piese de artilerie ațintite asupra poziției maroniților din valea de dedesubt. Locul era înțesat de luptători proaspăt sosiți, oameni antrenați în Irak. Erau instruiți de ruși și echipați cu cele mai noi arme sovietice.

Era o pace instabilă și nimeni din cele două tabere nu spera să țină mult. Pentru moment, se părea că națiunile arabe în frunte cu Egiptul și Siria, erau înclinate să ajungă la un acord cu Israelul. Administrația Carter din Washington părea să fi ajuns la un acord cu președintele Sadat și Asad, când naștere la o frenetică acumulare de arme și oameni de ambele părți. Ceea ce începuse în Iordan, în Septembrie 1971 și continuase în Liban din 1974 până în acel moment, urma să capete soluția finală care spus direct, însemna exterminarea totală a Mișcării

de eliberare palestiniană împreună cu diferitele ei grupări extremiste, al căror şef era Habib Yasli. Ultimul spectacol era pe punctul de a începe.

Feţele curioase, rânduite în jurul păturii, erau copii foarte tineri care fuseseră născuţi în lagărele de refugiaţi de pe tot cuprinsul Orientului Mijlociu pentru care cuvântul Palestina era strigătul de încurajare sau o înjurătură, pe buzele celor mai în vârstă, mai curând decât un loc. Aceşti copii erau din nou prelucraţi pentru a muri în folosul cauzei.

Sus, soarele de sfârşit de toamnă, strălucea deja deasupra capetelor lor şi părţile demontate ale armelor păreau calde în mâna instructorilor. Dar toate astea fură uitate de emoţia produsă prin brusca apariţie a unui zgomot de motor deasupra lor.

Unul dintre ei îi adresă chemări vesele şi ceilalţi îl urmară. Nedisciplinaţi, surzi la strigătele instructorilor, tinerii săriră în picioare şi întocmai ca şi copii lui Hamlin care se luaseră după flautist, se luară după elicopterul de fabricaţie sovietică.

Aparatul coborî brusc pierzând altitudine rapid. Apoi trecând razant pe deasupra pomilor, începu să se învârtească la vreo zece picioare deasupra solului.

Tinerii veniră alergând şi curând locul fu plin de feţe vesele. Echipajul elicopterului se luptă cu un obiect greu pus în uşa deschisă apoi cu un ultim brânci îi dădu drumul. Alte strigăte vesele însoţiră căderea obiectului la pământ.

Elicopterul începu să ia altitudine și viteză. Curând era deasupra copacilor, rotindu-se, revenind cu viteză și mai mare.

Puțini fură însă aceia care-i acordară atenție, interesul general fiind acum concentrat asupra obiectului de pe pământ. Veniră și alți tineri și formând un cerc, se strânseră în jurul ciudatului obiect ce strălucea în soare. Strigătele vesele se stinseră treptat transformându-se într-o tăcere absolută. Entuziasmul vesel făcu loc uimirii, apoi dezgustului și în cele din urmă furiei oarbe.

Obiectul era perfect transparent. Arătând ca și când ar fi fost în viață, cu fața lui de savant crispată într-o cugetare adâncă, cu brațele ridicate ca un orator în momentul culminant al discursului său, stătea iubitul lor conducător, Habib Yasli plutind parcă în spațiu, suspendat în aspic, închis pentru vecie în sarcofagul lui de chihlimbar.

Deasupra, elicopterul se ridică într-un urcuș abrupt și se pierdu după un deal.

* * *

Polițistul Bert Crawford privi de-a lungul șirului compact de mașini și își scărpină bărbia proaspăt rasă.

- Veșnic același lucru în serile de joi, aceiași avalanșă de cumpărători, se plânse el. Conducătorii se plâng că nu pot să circule și totul se sparge în capul nostru.

Partenerul său, polițistul Ron Richards, un alt gâligan al parking-ului Elephant and Castle Car Pound, își împinse șapca pe ceafă.

- În schimb vinerea suntem mai liniştiţi.

- Ai avut vreo problemă?

Ron avea un nas de boxer care în dimineaţa aceea îi curgea. Îl suflă bine.

- Ca de obicei. O cotoroanţă afurisită să fi avut vrei 60 de ani a zbierat la mine de mama focului. Ei, ce mai aşteptăm?

Se dovedi a fi o dimineaţă dificilă. Regulamentul cerea ca toate vehiculele nereclamate să fie cercetate. Bert şi Ron, terminară de inspectat 26 până la zece fix. Cea de a 27-a maşină era o Cortina 1968. Maşinile Ford fiind foarte comune, Ron descuie uşa cu a treia cheie de pe lanţul său de chei apoi se duse şi deschise portbagajul.

- Doamne! strigă el. Bert, vino de vezi colea!

Când Bert ajunse lângă el, faţa lui Ron se făcuse pământie.

- Sărmanul!

Corpul unui copil mort era întins în portbagaj cu capul rezemat de roata de rezervă. Era un băiat şi judecând după aspect, nu putea să aibă mai mult de 12-13 ani. Părea adormit şi nu avea miros de descompunere sau semne vizibile de violenţă pe corp.

- Nu e mort de mult, spuse Bert. Unde au găsit maşina?

Ron îşi plimba privirea pe lista prinsă cu o clamă de celelalte.

- Blimey. A fost găsită exact în parcarea Scotland Yardului! A sosit aseară. Ce are prins de haină? N-o atinge! Nu atinge nimic.

Bert se aplecă și citi o notiță scrisă cu litere grosolane pe o hârtie liniată - smulsă probabil dintr-un caiet.

- Ei, ce zice? Nu poți să citești?

Bert se aplecă mai mult, încordându-și privirea.

- Zice: "Va fi ucis unul", citi el cu efort, "la fiecare două zile până când cererile noastre vor fi satisfăcute". Trebuie să fie unul din copii ăia din autobuzul dispărut.

- Nemernicii!

- Inșii ăia, spuse Bert, oricine ar fi ei, care-i curăță pe teroriști, le-aș da și eu o mână de ajutor.

Rorl alergă deja spre cabina portarului.

- Rămâi pe loc, bătrâne. Am s-anunț băieții de la omucideri.

* * *

Ceea ce se întâmplă nu surprinse pe nimeni deși stârni o zarvă publică de proporții nemaiîntâlnite. Barbaria acestei crime făcută cu sânge rece, împreună cu vârsta fragedă și inocența victimei fură de ajuns pentru a trezi în cele din urmă, publicul Britanic din somnul său complezent.

Cazul copiilor dispăruți dură de prea multă vreme. Oficialitățile confruntate cu un alt embargo asupra petrolului o scăldau. Opinia publică, înrăită de șomaj, de inflație și de alegerile care urmau, avea alte preocupări. Dar un mic grup de oameni fără minte, aduși la disperare de incapacitatea oficialităților, își pierdu capul. Refuzând compromisul cu încăpățânare, oamenii nu voiau să

accepte nimic altceva decât imediata eliverare a tuturor "luptătorilor pentru libertate", indiferent de naţionalitatea sau de crimele lor, ţinuţi în închisorile din Europa de Vest. Mai mult, aceşti deţinuţi urmau să fie adunaţi la Londra şi transportaţi cu un avion al unei naţiuni care simpatiza cu cauza lor, spre o destinaţie secretă.

Guvernul britanic primise un ultimatum de patru zile. Dacă nu, toţi copii, mai erau încă treizeci şi trei în afara celui găsit, urmau să fie ucişi.

* * *

Renway era într-o dispoziţie precară. Pentru prima oară nu se mai plimba prin cameră. Stătea lipit de un scaun într-o atitudine sumbră, agăţându-se de fiecare cuvânt rostit de foarte importantul său vizitator de la Cartierul General al Centrului din Washington.

Nefiind omul care să-şi ascundă sentimentele, se simţea şi arăta inhibat. Ştia exact ce loc ocupa în evidenţele Centrului în acel moment - clar sub nota opt.

Vizitatorul său, Milton Voss era din vechea şcoală, un birocrat înrăit, un manipulant, un intrigant înăscut, şi mai mult ca orice, un supravieţuitor. Relaţiile cu el erau ca mersul pe coji de ouă. Voss era periculos. Bine aşezat la masa şefilor, la curent cu toate deciziile luate la cel mai înalt nivel, era al cincilea în ordinea ierarhică.

Puţin trecut de cincizeci de ani, slab, chel, cheltuise recent o mică avere pe un transplant de păr care nu prea reuşise efectul general fiind acela al unui ogar subnutrit

cu un petic de blană cârlionțată pe creștet. Nu complet lipsit de orgoliu masculin și simțindu-se nedreptățit de soartă, era permanent încruntat.

Pentru un militar, Voss era o specie ciudată.

- Îmi pare rău că mă amestec, mormăi el, dar Centrul mi-a cerut să trec pe aici în drumul meu prin Londra. Nu văd de ce ar fi atât de grea soluționarea problemei.

- Înțeleg, spuse Renway, așteptând să cadă securea.

Dar Voss nu-i dădu drumul. Deocamdată. Ca o pasăre prădătoare, gata să se repeadă asupra unui fluture inocent, își continuă ideea:

- E destul de clar că Centrul vrea rezolvarea cazului Blake dar n-aș fi cinstit dacă nu ți-aș spune că au apărut două puncte de vedere oarecum diferite. Cu alte cuvinte, domnule colonel, există unii care cred acum că pentru moment, servește mai bine scopurilor noastre să-l slăbim puțin pe Blake și să ne concentrăm asupra salvării acestor copii. Înțelegi?

Renway nu-și putea crede urechilor. O astfel de întorsătură la Agenție nu era numai uimitoare, ci și nemaiauzită. Rămase întunecat, ezitând să comenteze, reușind doar să dea din cap derutat. Se gândi să spună: "Nimic nu reușește mai bine decât succesul", dar se abținu.

- Prioritățile, înțelegi... Trebuie să fim flexibili. Am instrucțiuni să ajut autoritățile de aici pentru un schimb reușit. Copiii trebuie salvați în primul rând, apoi vom decide ce facem cu Blake.

Renway respiră adânc.

- Înţeleg, spuse el.

De fapt însă nu înţelegea. Reuşi totuşi să spună oarecum mohorât:

- S-ar putea ca englezii să nu dorească intervenţia noastră.

- Dacă-i abordăm cum trebuie, nu. Îi ştiu destul de bine. Am vreo doi cunoscuţi în Ministerul de externe care ar putea fi de acord.

Renway tuşi. Incapabilii nu discută în contradictoriu cu şefii operativi de la Centru.

Voss îşi trecu o mână îngrijită peste creştet.

- McNalley mai lucrează pentru noi în Libia?

- Era la biroul din Tripoli ultima oară când am auzit de el. De ce?

Voss îşi strânse umerii înguşti.

- Colonelul Gadafi ar putea fi prelucrat ca să ne ajute, chiar şi în acest stadiu avansat. Are nevoie de avioanele alea de luptă Mirage, foarte mult. Am putea aranja cu francezii. Cât de bine îl cunoaşte Mc Nalley?

Renway clipi.

- Nu văd unde ar duce asta. Mc Nalley era în bune relaţii cu el, dar în ultimul timp... Nu mai ştiu.

- Mai e încă reprezentantul şef al companiei Oil International acolo, nu? Trebuie să aibă acces la unii din suita lui. Altfel n-ar putea funcţiona, iar ei au nevoie de el pentru a continua să obţină profituri.

Renway vru să obiecteze, dar Voss continuă netulburat.

- Scopul este acela de a-l convinge pe Gadafi că e în interesul lui să ne ajute să-i eliberăm pe copii. Mc Nalley

trebuie să vorbească cu el. E singura cale. Şi asta trebuie făcută repede, înainte de a mai muri şi alţi copii.

În ciuda tuturor lucrurilor, Renway făcu un efort onest de a fi rezonabil, dar era hotărât să piară luptând.

- Întrebarea e, cum? începu el. Vreau să spun următorul lucru: o sursă credibilă din guvern m-a informat deja că guvernul britanic are informaţii, pe care pentru motive evidente nu le-a divulgat presei, că Gadafi a oferit deja azil politic teroriştilor. A mai făcut-o şi înainte şi-o s-o facă iar, dar e problematic c-o va face şi de data asta. S-ar putea să fie un joc. Dar dacă n-o face, poţi fi sigur că va aranja cu alţii. De ce crezi că insistă să folosească o navă aparţinând - cum au spus - unei "naţiuni care simpatizează cu cauza"? Pun pariu că va fi unul din avioanele lui Gadafi, din două motive: unu, are o neîncredere patologică în Occident şi doi, odată în aer, poate dirija avionul oriunde doreşte. Gadafi e nebun. N-ar mişca un deget pentru a-i salva pe acei copii, cu sau fără avioanele de luptă Miraje, dacă întrevede vreo şansă de a ne pune la zid. E o pierdere de timp.

Surprinzător, Voss cedă.

- Cred că ai dreptate. Mi s-a părut şi mie nefezabil. Să-l lăsăm pe Gadafi şi să vedem ce cer ăştia.

- Un braţ şi un picior...! începu Renway.

Voss îi făcu semn să tacă.

- Vor ca toţi cei din închisorile europene acuzaţi de terorism, indiferent de naţionalitate, să fie eliberaţi, aduşi la Londra, schimbaţi cu copii, şi transportaţi spre un loc de refugiu din Orientul Mijlociu sau Africa. Asul

e în mâna lor. Englezii nu se pot tocmi. Vor trebui să se dea jos pe de gard. Dacă mai întârzie va fi prea târziu.

Uitându-şi prudenţa, Renway lăsă să-i scape:

- Sigur! Şi care-i urmarea? Trânti cu pumnul în masă. Nu uita că unii din acei teroriştii au luat parte la masacrul de la Heathrow. Când vor încerca să urce în avion, Blake va fi acolo, şi-o să-i arunce în aer chiar dacă moare şi el. Îl cunosc, crede-mă. Asta o să facă! A ucis deja trei inşi cu sânge rece. Crezi c-o să se oprească acum?

- Nu, bineînţeles, exclamă Voss bătând şi el în masă. Chiar contăm pe asta. Întrebarea e, unde?

- Oriunde va fi locul de îmbarcare. Pun pariu pe ultimul meu dolar - va fi prezent.

Voss nu era chiar atât de sigur.

- Poate că da, poate că nu. S-ar putea să-i vină ideea că are mai multe şanse dacă-i aşteaptă la aterizare. Renway se îndoia.

- Nu cred. Dacă o face, s-ar putea să rateze totul. Avionul ar putea ateriza în Libia, Algeria, chiar Uganda. Nu uita, Idi Amin e chiar mai nebun decât Gadafi. Şi mai există şi alte locuri: oricare din micile state africane marxiste. Nu va risca. O să vină aici.

Netulburat, Voss sugeră sec:

- Dar să presupunem totuşi că ajunge la concluzia că la Londra e prea riscant şi îi aşteaptă în Libia - locul cel mai probabil. Ai spus deja că are bani şi mijloace de a găsi oameni şi a pune la cale o operaţiune de amploarea asta. De ce să încerce să treacă prin cordonul de securitate de aici când o poate face mult mai uşor acolo. N-are

decât să stea și să aștepte să-i vină ținta. Ar fi o mișcare stângace.

Fără știrea lui Mc Nalley? Ceri cam mult.

- Mi-ai spus deja cât e de hotărât, insistă Voss cu o notă de iritare în voce.

- Nu pot deloc să cred că va face asta.

- Dar ar putea?

- N-o va face. Acolo, chiar dacă ar fi atât de hotărât s-o facă, ar fi înconjurat de armata lui Gadafi. Nici un gând ac nu s-ar putea strecura până la avion dacă aterizează în Libia. Ceea ce mă îndoiesc. Pentru că e prea evident și oricine spune asta înseamnă că nu-l cunoaște pe Blake.

Voss înțelese că în curând Renway îi va cere să ia o hotărâre și asta nu-i convenea de loc.

Renway, simțind aceasta, începu să vorbească foarte repede.

- Bine, ascultă-mă și dacă nu ești de acord, facem cum spui tu. Am să te ajut în legătură cu englezii și cu oricare alții de dragul acelor copii. Întâi, Blake - și acum probabil și Roker - vor veni la Londra. Nu vor scăpa o ocazie ca asta, un avion încărcat cu teroriști. Nu. Va veni aici și va încerca într-un fel sau altul să ajungă pe aeroport. Adu-ți aminte, nu va fi singur. Va avea multe ajutoare, chiar și în cercurile de sus. Așa a lucrat până acum, cel puțin. N-ar avea rost să-și schimbe tactica în ultima clipă sau să folosească un avion identic. Va lua în considerație toate astea.

- Și autoritățile britanice?

- Vor fi mai interesate decât noi să nu se întâmple nimic dacă se hotărăsc la asta. Vor posta un întreg batalion blindat împreună cu autobuze încărcate de polițiști. Toată zona va fi încercuită cu cordoane, vor patrula tancuri și mașini blindate.

- Și crezi că el poate trece prin astea?

- Da. Aici nu e Libia. E la el acasă. Va găsi o cale și vreau să fiu pregătit când apare.

- Te-ai gândit că Blake ar putea ajunge pe aeroport înainte de instalarea cordoanelor?

Zâmbetul lui Renway era luminos:

- Da. Aeroportul va fi întors pe dos la fiecare opt ore.

Voss își păstră rezerva.

- După cum spui tu, pare foarte plauzibil. Totuși...

Renway se menținu pe poziție:

- E hotărârea ta. Ce urmează?

- Crezi că englezii o să-ți dea atâta libertate de mișcare? De obicei sunt foarte susceptibili când suntem noi implicați.

- Ai spus-o singur, mai înainte. Pot fi convinși dacă acționăm delicat. Vor fi recunoscători pentru orice ajutor primit chiar și de la noi, dacă acceptă condițiile teroriștilor.

Voss nu era pe deplin convins. Stătea acolo timid ca o barză nemâncată care nimerise în alt cuib, o pază pe care și-o lua adesea, cu destul efect.

- Ei bine?

- Și dacă se întâmplă ceva?

- Îmi asum deplina responsabilitate.

- E o decizie gravă.

- Dacă greșesc, e pielea mea în joc, nu a ta.

Voss ezita, bănuind că Centrul ar putea avea alte idei în legătură cu asta.

- E riscant... spuse el, nesigur. Foarte riscant...

- Da, sau nu?

- Foarte bine. Nu vom interveni. Fă cum crezi, spuse omul de la Centru, cu un suspin.

* * *

Nimic nu fu difuzat în presă până când toate închisorile din Europa Occidentală nu se goliră de teroriști și aceștia fură duși la Londra. O întreagă aripă a închisorii Warmword Scrubs fu golită pentru găzduirea celor 67 de teroriști. Un guvern anonim din lumea a treia acceptă în grabă să supravegheze schimbul. Ministrul de interne personal supraveghea negocierile cu răpitorii școlarilor.

Fusese nevoie de moartea unui copil pentru a-i determina pe liderii democrațiilor asediate să acționeze. O dată în plus, după cum era de așteptat, forțele legii și ordinii capitulau în fața forțelor violenței.

Capitolul zece

Oaza Umar Ibn al Khattab este în timpul iernii un loc neospitalier. Câţiva palmieri bătuţi de vânturi, apa stătută dintr-o fântână ruinată, rămăşiţele unui şopron de piatră, şi atât. Cândva un loc plin de viaţă, construirea unui drum care venea de la Djeneir, un sat tunisian - cea mai apropiată localitate pe o rază de 50 de mile - o făcuse inutilă. Caravanele - acum coloane de camioane se opreau acolo numai în cazuri de urgenţă iar în ocazii rare, beduinii se opreau acolo pentru a-şi odihni turmele lor de capre şi pentru a-şi adăpa cămilele.

Blake se ataşă de acest loc. Rămase ascuns acolo timp de nouă zile, în timp ce aştepta veşti de la omul lui Linderman din Tripoli. Pentru el era locul ideal. La o milă sau două de frontiera libiană şi foarte rari vizitatori.

Imun la vânturile puternice care băteau continuu de dimineaţa până seara, Blake nu-şi pierdea timpul degeaba. Se gândea. Îşi veni în fire, îşi puse ordine în gânduri, Monica ocupând un loc important. O conversaţie tele-

fonică scurtă în Tunis, cu câteva săptămâni în urmă îl asigurase că Monica era la Londra, teafără și vindecată de urmările episodului prin care trecuse. Visul de a fi împreună cât mai curând în locul acela din New England, prindea contur.

Blake își făcu un examen de conștiință, întins pe spate în sacul de dormit, stând treaz toată noaptea cu ochii țintă la cerul ca o catifea neagră strălucind de stele. Nu reuși îndeajuns. Se întoarse cu gândul la ținuturile din Dakota de Nord și la universul minunat al copilăriei. Dăinuiau toate în memoria lui așa cum fuseseră: Spica, Regulus, Antares, Gigantul roșu, cea mai frumoasă constelație dintre toate - Scorpionul, Aldebaran și Betilgeneusa, Castor și Polux, Gemenii. Blake zbură cu gândul la toate zilele de ieri și cele posibile de mâine. E oare posibil ca întregul cosmos să fie o simplă amestecătură de gaze? Blake își măsură propria lui importanță pe scara lucrurilor.

Nu tot așa făcea însă și Jean Jacques Runier, fost ghid, bucătar și spălător de vase. Detesta fiecare clipă a șederii lor acolo, și pe măsură ce treceau zilele devenea tot mai îmbufnat și mai tăcut. Pentru Jean Jacques, plăcerea însemna străzi asfaltate, luminate de reclame cu neon și populate cu fete care dansau la discoteci. Deșerturile erau pentru muște și dromaderi, nu pentru oameni. Lui Jean Jacques îi era milă de el însuși.

În timpul zilei, în timp ce așteptau să apună soarele și să înceapă marele spectacol al cerului, Blake își petrecea timpul căutând balegă uscată de cămilă și măgari pentru

a întreține focul sau a se apăra de vânt. Jean Jacques suferea în tăcere.

În ziua a noua stăteau ghemuiți la un loc sub aceeași pătură pentru aș feri fața de nisip.

- Când o să se oprească? întrebă Blake. Sau o să țină așa toată iarna?

Jean Jacques nu era dispus să converseze. Spuse sumbru:

- Să fiți mulțumit dacă o înceta la apusul soarelui.

- Care soare? N-am mai văzut așa ceva de o săptămână.

Francezul aruncă o nouă balegă de cămilă în foc.

- Merde! Ce porcărie. Și vă place aici?

Blake zâmbi binevoitor. Ca o matroană din Appleton, Wisconsin spuse vesel:

- E atât de romantic. Șeicii aceia ei deșertului cu poverile lor albe. Cum poți fi atât de prozaic?

Jean Jacques își ieși din fire. Mormăi o serie întreagă de înjurături obscene la adresa întregii lumi în general și a lui Blake în particular.

Americanul se simți ofensat.

- Voi, francezii aștia născuți în Africa, sunteți toți la fel, spuse el. Nu vă gândiți decât la propriul vostru confort. Sunteți mai mult arabi decât altceva și mai aveți îndrăzneala să vă intitulați francezi.

Blake era pe deplin conștient că vorbele lui vor stârni o dispută. Francezii născuți în Algeria detestau eticheta pe care concetățenii lor din metropolă le-o puseseră și când o menționa cineva, de obicei ieșea cu bătaie. Blake fu salvat de brusca apariție a unei mașini în oază.

Își apucară armele, se trântiră la pământ și nu se ridicară decât atunci când șoferul se identifică vorbind mai tare ca vântul:

- Livrarea!

Venise în sfârșit Linderman prin intermediul mărfii. Decodificat mesajul spunea "Baza americană de la Idris al Awel, Tripoli. Youssaf. Mecanic de motoare egiptene. Când ajungi acolo, așteaptă; cafenea în afara perimetrului. Te va găsi el; îi voi da instrucțiunile și actele de identitate. Mc. Nalley".

Primul impuls al lui Blake fu să râdă, dar fu rapid înăbușit. Mc Nalley? Veteranul Agenției din Orientul Mijlociu? Trecuse și el de partea lui Linderman? Simți cum i se ridică părul pe ceafă. Oare?

Timpul o va spune...

* * *

Baza militară de la Idris al Awal, una dintr-un șir de baze ce se întindea pe coasta Mediteranei de la frontiera tunisiană la Golful Salum din Egipt, avea cota obișnuită de avioane de luptă sovietice MIG aliniate pe pistă.

Un avion mare de transport cu reacție fu scos în fața unuia din hangare deservit de mecanici cu inscripția Libyan Airways vopsită cu litere de un roșu aprins pe spatele lor. Deasupra lor, ferestrele verzi, înclinate, ale turnului de control, reflecta lumina lunii care răsărea. Afară, în perimetrul bătut de vânt patrula un jeep al armatei. Paza fusese întărită în ultimele zile și unele

sentinele aveau câini polițiști Alsacieni. În afară de aceste lucruri, nu prea se întâmpla mare lucru.

Unul dintre mecanici, un egiptean îndrăzneț lucrând cu contract pentru Liniile Aeriene Libiene își puse pe umeri lădița cu scule, se îndreptă spre scara de urcare și intră în avion. Înăuntru, trecu repede de chicineta stewardului și se strecută în toaleta bărbaților. În spațiul acela îngust găsi un panou și se apucă să-l potrivească la un metru mai jos sub tavan. Tăiat deja la mărimea cerută și vopsit în aceeași culoare ca și restul, se fixa cu balamale, ca o ușă și avea o broască cu arc. După fixarea panoului cu șuruburi, intră înăuntru pentru a-i verifica mărimea. Odată închis, tavanul fals părea original. Coborî de acolo și scoase un aparat de emisie-recepție:

- Mă auzi? întrebă el.

Vocea lui Blake se auzi clar în receptor:

- Cum e?

- Nu-s probleme. O să fie cam strâmt, dar o să meargă.

- Se va face o verificare atentă. Nu se observă tavanul fals?

Egipteanul era absolut convins.

- Ar trebui să se priceapă la construcția de avioane. Munca mea e de tâmplar. Nu există îmbinări vizibile. Le-am acoperit cu lemn plastic iar vopseaua se potrivește perfect. Nu se observă nimic.

- Și Mc Nalley?

- Nici o urmă. Nimeni nu are acces în acest loc în afară de angajații permanenți ca mine. Noroc bun.

Închizând aparatul, egipteanul își luă trusa de scule și ieși pe coridor.

Afară, Blake ieși din ascunzătoare și o luă pe un drum paralel cu o linie de hangare. Era îmbrăcat ca mecanicii Liniei Aeriene Libiene, în salopetă albă și avea o trusă de scule atârnată de umăr. Părea un obișnuit al locului și nu întoarse capul când un Jeep de patrulare trecu pe lângă el. Nu era prea îngrijorat, fiind deja oprit la trei posturi de pază pentru verificarea actelor, care erau copii excelente.

Merse câteva minute până ajunse la ultimul hangar apoi se îndreptă spre pistă. Când văzu avionul, se abătu în cadrul întunecat al unei uși.

Căutând prin buzunare, găsi o butelie cu gaz contra mirosului câinilor, numit "Anti-mate" și își stropi hainele și tălpile pantofilor. O substanță lichidă, utilizată de deținătorii de câini pentru a stropi cățelele în călduri, este de asemenea folosită de contrabandiștii de droguri pentru a păcăli câinii dresați ai vameșilor în căutare de marijuana.

Blake așteptă acolo până când mecanicii își terminară lucrul și plecară. Atunci ieși și se îndreptă spre avionul de transport. Urcă pe scară și intră înăuntru.

Merse de-a lungul coridorului și intră în toaletă. Sub lavoar exista un compartiment conținând un ham de parașută și un pachet de piept. Blake se întinse și coborî tavanul fals.

Deschise trusa de scule, ridică tava și scoase cele două părți demontate ale unui mic pistol mitralieră

împreună cu o pereche de încărcătoare şi un mic exploziv dotat cu un mecanism de reglare. Acest ultim lucru era poliţa lui de asigurare. Citise undeva că un avion coreean, rătăcindu-se şi ajungând în URSS fusese doborât de avioanele de luptă sovietice şi în ciuda depresurizării rapide, nici un singur pasager nu fusese supt afară prin spărtură. Blake nu conta pe o întâmplare similară.

Arma era de tip revoluţionar denumită MAC II. Produsul unui mic fabricant american specializat în arme sofisticate, MAC II avea 8,5 inci lungime fără extinderea patului, capabilă să tragă 1200 de gloanţe pe minut. Principala lui trăsătură în afară de dimensiunea redusă şi de greutatea ce nu depăşea 56 uncii, era amortizorul de zgomot, uşor ca fulgerul. Era o armă formidabilă.

Urcându-se pe chiuvetă, Blake se trase în sus prin deschizătură şi prinse fiecare articol separat de tavan. Se strădui să lucreze încet.

Totul trebuia bine pus la punct pentru că odată în aer, n-ar mai fi avut loc în spaţiul acela strâmt să rectifice erorile.

Egipteanul îşi făcuse bine treaba, nu uitase nimic. Îşi amintise chiar să fixeze o mică poliţă de-a lungul boltei unde să încapă pachetul cu paraşuta. Mai rămânea hamul. Blake se lăsă pe podea, ajustă curelele şi le puse pe el.

Punând la loc totul, fixă capacul, scoase trusa de scule pe culoar şi o puse pe unul din locuri. Egipteanul consimţise să o înapoieze magaziei de scule, dimineaţa.

Blake se întoarse la toaletă, asigură pachetul pe poliță și se sălță sus. Împingând cu umerii și picioarele în pereții opuși pereților care formează micul compartiment, se întinse în jos și eliberă arcul. Tavanul fals se închise cu zgomot.

Rămase întins întrebându-se dacă n-a uitat ceva. Avea destulă mâncare băgată prin buzunare, și apă pentru două zile și o sticlă goală de plastic pentru urină. Dacă zborul era amânat și ar fi trebuit să stea acolo mai multe zile, nu se putea face nimic. Era ca și cum ar fi stat pe cușeta de sus într-un tren.

* * *

Autoritățile de la aeroportul Heathrow din Londra, nu mai organizaseră niciodată o pază atât de strictă. Oamenii de la Special Branch înarmați cu puști erau postați de acoperișurile clădirilor de sosire și plecare, iar polițiști în uniformă sau civili erau răspândiți peste tot, în toate locurile care aveau cât de cât legături cu venirea sau plecarea pasagerilor.

Afară lucrurile erau și mai evidente. Toate drumurile care duceau la aeroport erau blocate cu bariere; camioane militare și mașini blindate patrulau pe sub șoproane; soldați bine înarmați așteptau în mașini deschise parcate de-a lungul întregii piste. Trecu chiar și un tanc cu un ofițer cu căștile pe cap stând în picioare în turelă. Fiind în preajma sărbătorilor, o perioadă dragă tuturor englezilor, o desfășurare de forțe militare de această amploare părea nepotrivită printre pomii de crăciun

multicolori care împânzeau aeroportul atât în aerogări cât şi afară. Nimic, nici măcar starea de necesitate nu trebuia să tulbure aceste clipe.

Milton Voss, trimisul Centrului, stătea cu Renway lângă maşina acestuia.

- Impresionant, murmură el laconic în timp ce un transportor de trupe trecea pe lângă ei.

Nu mai părea acelaşi om de care Renway se temuse atât la prima lor întâlnire. Acest Voss plesnea de încredere şi era evident hotărât să-şi facă treaba. Renway luă notă anxios de acest lucru. Mieros şi calm, spuse cu o voce liniştită:

- Nici o urmă de Blake, încă? Eşti sigur că ai controlat totul?

- De mai multe ori. Chiar şi acum se mai fac controale, până şi în canal, răspunse Renvaw fără chef, stând ţeapăn, plimbându-şi privirile de la un loc la altul cu mici gesturi nervoase. E aici, îl simt.

Un tinerel din cadrul departamentului veni grăbit spre ei.

Oprindu-se pentru a-şi trage sufletul îngâimă:

- S-a ivit o mică problemă în ultima clipă, domnule. Ministrul de interne e în legătură cu răpitorii care acum refuză să elibereze copii până ce avionul cu turişti se află în aer şi afară din spaţiul aerian britanic.

Renway dădu din cap.

- Mulţumesc. Altceva?

Tânărul se uită la Voss, stânjenit de a fi în prezenţa unuia dintre mai marii Centrului.

- Nu, nimic altceva.

- Bun. Anunță-ne dacă apare ceva nou.

Pe când tânărul se retrăgea copleșit, Voss se apropie de umărul lui Renway.

- Nici o problemă. Trebuie să mai așteptăm o jumătate de oră. Asta e tot. Pentru că eu nu cred că Blake își va face apariția. Învingându-și sentimentul de frustrație în creștere, Renway îl avertiză:

- Ar fi cam devreme să apară acum, nu?

- Vreau să-ți spun un singur lucru colonele. Ești pasibil de sancțiuni, spuse Voss.

- Face parte din meseria noastră, răspunse Renway. Avem parte și de bune și de rele.

Pe când se urcau în mașină, Renway spuse șoferului:

- Cunoști lecția. Dă-i drumul.

Pe drumul principal M4 care duce de la Londra la aeroportul Heathrow, vehiculele din convoi, se mișcau rapid. Escortat de o pereche de motocicliști, un transportor de trupe plin cu soldați cu căștile pe cap și un car blindat, un autobuz mare cu deținuți trecu în viteză pe lângă un blocaj urmat de un al doilea car blindat și încă două transportoare de trupe. Mai departe, convoiul o luă pe un drum lateral care ducea la o zonă izolată a aeroportului.

Când Renway și Voss ieșiră din mașină la capătul îndepărtat al unei piste, găsiră întreaga zonă înconjurată de un cordon de soldați. Existau două tancuri de fiecare parte a fâșiei late de beton cu tunurile ațintite spre gardul de sârmă dinspre latura estică a aeroportului.

Convoiul se apropie vijelios și intră pe aeroport.

Voss spuse sec:

- Ca să folosesc propriile dumitale cuvinte, Colonele, nici măcar un gândac nu s-ar putea strecura dincolo.

Renway era din cale afară de anxios. Comportându-se ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Blake să apară brusc din aer, spuse repezit:

- Nu fiţi prea sigur. Încă nu s-au urcat în avion.

Cam la două mile de acolo, Controlul de zbor din turn dăduse aprobare unui avion al Forţelor Aeriene Libiene să aterizeze. Această navă avea prioritate asupra celor care veneau şi care fuseseră eşalonate să se rotească la diverse nivele deasupra, aşteptând să le vină rândul la aterizare. Era o zi senină cu vizibilitate nelimitată şi marele avion de transport aterizâ lin, merse până la capătul pistei şi apoi parcă.

Autobuzul cu deţinuţi se duse direct la el şi flancat de rânduri strânse de soldaţi, ocupanţii începură să iasă repede şi să urce scara care ducea în interiorul avionului.

Era un grup eterogen. Unii abea trecuţi de adolescenţă alţii spre 40 de ani. Câţiva purtau haine decente, alţii erau îmbrăcaţi mai colorat, gen hippy, nebărbleriţi sau bărboşi, mulţi având părul lung lăsat pe umeri.

Toţi în afară de trei, uşor de deosebit datorită zgomotului pe care-l făceau, erau supuşi, uimiţi de neaşteptata lor eliberare. Bucuria avea să vină mai târziu, după trecerea şocului eliberării. Spre deosebire de ceilalţi, aceştia trei se bucurau cel mai mult. Se opreau la jumătatea drumului pe scări, fluturând arogant din mână la

soldații tăcuți. Unul era un tânăr japonez, altul un revoluționar de al lui Che Guevara, iar ultimul un tânăr german cu păr blond deschis și barbă blondă. Dacă ar fi fost acolo, Blake i-ar fi recunoscut imediat pentru că toți trei participaseră la masacrul devastator de pe acel aeroport cu un an în urmă. Nu le-ar fi putut uita niciodată fețele.

După ce toți ajunseră cu bine în avion, scara pe rotile fu retrasă și cele patru motoare puternice cu reacție prinseră viață. Chiar și în acest stadiu avansat, securitatea fu menținută cu strictețe. În timp ce marele avion se îndrepta spre pistă, fi escortat de ambele părți de care blindate. Apoi motoarele începură să vuiască și avionul se puse în mișcare, luă viteză și se ridică în aer la un unghi destul de abrupt.

Renway și Voss nu-și luară ochii de la el până ce nu dispăru. Renway se răsuci brusc și se urcă în mașină. Voss i se alătură imediat pe bancheta din spate.

- Asta a fost! spuse el ștergându-și fruntea cu o batistă mare de mătase. Din punct de vedere al Centrului, e al dracului de bine că Blake n-a apărut.

Renway stătea într-o stare de șoc acut. Inevitabilul nu se întâmplase. Nu se știe cum, Blake eșuase. Cu mintea ca un vârtej de emoții confuze, căzu într-o stare de toropeală.

Voss găsi chiar resurse de a fi înțelegător.

- Nu-i cazul să te frământi atât. Acum că nu mai e treaba noastră, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ceea ce face Blake. Centrul nu ne mai poate reproșa nimic.

Renway se însufleți:

- Când îmi vine și mie rândul? Sau mai am timp să-mi fac bagajele?

- Dragul meu, ai făcut tot ceea ce era de așteptat, ba încă și mai mult. Faptul că nu poți ghici gândurile altora, nu înseamnă că nu erai pregătit în cazul în care apărea, îi reaminti Voss, expansiv. În plus, am să spun și eu același lucru în raportul meu. Blake e în Liban, ascuns la baza aceea militară, așteptând ca încărcătura asta de derbedei să aterizeze. Și acolo e locul unde Mc Nalley va intra în acțiune.

Șoferul dădu drumul la radio și ambii făcură o pauză pentru a asculta în clipa în care vocea crainicului se răspândi în mașină. "Tocmai s-a comunicat că școlarii dispăruți au fost găsiți în autobuzul de școală la Bredford acum câteva minute. Par să fi fost bine tratați și erau fericiți că lungul lor calvar s-a terminat. Vom continua să transmitem buletine în cursul zilei pe măsură ce ne sosesc rapoartele".

În timp ce șoferul, ușurat, închidea radioul, Voss continuă ca și când n-ar fi existat nici o întrerupere:

- Te întorci la locul dumitale, Colonele, la administrație. Nu ești agent de teren și n-ai fost niciodată. Te prezinți la Centru imediat ce ajungi la Washington, și ar trebui să fii bucuros. Oameni ca Blake trebuie lăsați unde sunt - acolo în junglă, să prindă mâncători de oameni ca el însuși.

Renway suspină:

- Și condamnatul își mănâncă prânzul, bucuros.

* * *

Când semnul "fumatul oprit" se stinse, pasagerii își desfăcură centurile de siguranță. Erau o trupă veselă. Toți începură să vorbească în același timp. Conversația era animată, pe ton strident, și în mai multe limbi pentru că veneau din toate zările. Erau luptătorii pentru libertate și fuseseră cu toții implicați direct în război. Deturnaseră avioane, jefuiseră bănci, răpiseră persoane importante, uciseseră sau ținuseră în captivitate pe acelă pe care îi găsiseră vinovați de crime împotriva "poporului" sau doar fuseseră incomozi în cursul vreunui asalt, reduseseră aeroporturi în Roma, Tel Aviv sau Londra, la ruine. Fiecare din ei își lăsase amprenta undeva asupra majorității tăcute, complezente.

Aveau ceva în comun: o ură aprigă împotriva autorității constituite. Toți erau devotați cauzei iar eroii lor erau Fidel Castro, Che Guevara, Mao Tse Tung și decedatul Abdul Naser. Toți se agățau puternic de maxima marxistă că numai prin violență se poate distruge o societate decadentă.

Numele erau legendare: grupul Baader-Meinhof, Septembrie Negru, IRA, Brigada Roșie din Italia, Frontul popular pentru eliberarea Palestinei, Tupamaros, Armata roșie din Japonia; toate astea își aveau reprezentanții lor în acest avion care zbura spre locul de refugiu, în Republica populară a colonelului Gadafi.

Japonezul, neamțul și cel cu piele măslinie, ocupau primul rând imediat lângă ieșirea de pericol, cu fața spre

chicineta stewardului. Urlând ca indienii, se lăudau care mai de care cu ceea ce făcuseră.

Prin contrast, în toaleta pentru bărbați era mare liniște. Blake era sus în colivia lui marcând timpul pe cadranul luminos al ceasului său, calculând că avionul va fi curând deasupra Franței. Își lipi urechea de trapă și neauzind nici un zgomot jos în toaletă, eliberă arcul, sări jos și încuie ușa.

Se întinse și luă părțile componente ale pistolului mitralieră fixat pe tavan. După ce le asamblă, băgă un încărcător, trase paraşuta de pe poliță și o prinse de cârligele de pe piept ale hamașamentului.

Mecanismul explozibilului fu fixat într-o clipă. Avea un cadran de ceas cu o singură limbă arătând minutele, ca un ceas modern pentru fierberea ouălelor. Răsuci comutatorul și activă mecanismul. Peste trei minute urma să explodeze.

Deschise ușa și trecu în compartimentul pasagerilor. Rămase acolo, tăcut cu fața la șirurile de locuri. Japonezul și prietenii săi fură primii care-l văzură. Treptat întreaga zarvă din compartiment se stinse pe măsură ce și alții deveniră conștienți de prezența lui. Blake privi peste o mare de capete uimite. Nimeni nu mișcă. Toți ochii erau ațintiți asupra lui și asupra țevii pistolului.

Făcu o mișcare rapidă spre stânga, atât de aproape încât șterse piciorul întins al lui "Che Guervara" și trase puternic de un mâner roșu de pe un panou pe care scria "Ieșire de pericol". Ușa dispăru și cabina se umplu de zgomotul aspru al depresurizării.

Tăcerea uimită se transformă în panică. Toți începură să urle, să se lupte pentru a se ridica din scaune, să alerge de-a lungul culoarului. Blake fu aspirat afară primul. Japonezul se agăță disperat de locul său, dar forța depresurizării îl trase afară. Fu urmat de neamțul care țipa și de "Che Guervara". După el urmară bagaje, haine și tot ce era în vecinătatea chepengului deschis și care nu era solid fixat.

Culoarul dintre locuri era ticsit de viermuiala de corpuri și întregul compartiment răsuna de țipetele celor sortiți pieirii.

Blake nu-și deschise parașuta imediat. Se lăsă să cadă liber timp de treizeci de secunde înainte de a trage de mâner. Văzu mingea de foc umflându-se, înainte de a auzi zgomotul asurzitor al exploziei. Deși era la o distanță bună văzu ceea ce i se păru a fi bucăți de membre răsucite răspândite în toate părțile din centrul exploziei. Apoi totul dispăru.

Blake plutea încet spre pământul ce se vedea departe, dedesubt.

Epilog

Era o zi caldă. Blake se lăsă pe spătarul scaunului şi-i ceru chelnerului să-i mai aducă un pahar. Cămaşa i se lipise de piele, dar peisajul compensa cu prisosinţă această mică neplăcere.

Apa din golf era de un verde-turcoaz devenind dincolo de port, de un albastru dens. O briză uşoară mângâia frunzele palmierilor. Nu era nimeni pe plajă - turiştii încă nu auziseră de acest loc, în afară de câţiva pescari care-şi uscau plasele.

Blake comandă un pahar şi pentru prietenul său, Jim Roker care era alături afundat în citirea rezultatelor de la baseball într-un număr vechi de o săptămână al ziarului Herald Tribune.

- Cum te simţi, întrebă el, ridicând ochii din ziar, acum că totul s-a terminat şi ţi-ai plătit poliţele.

- Problema e că nu mi le-am plătit, spuse Blake sumbru. Nimic nu mi-o va reda pe Janis.

Discuţia se opri aici. Roker se întoarse la ziarul său. Blake rămase cu privirea în gol, în direcţia mării, întrebându-se încotro s-o apuce. Nu prea avea unde.

Cuprins

Prolog 3
Capitolul unu 15
Capitolul doi 49
Capitolul trei 105
Capitolul patru 123
Capitolul cinci 137
Capitolul şase 159
Capitolul şapte 199
Capitolul opt 241
Capitolul nouă 287
Capitolul zece 321
Epilog 337

În luna noiembrie

EDITURA "PANGEEA"

vă oferă:

ZIUA ŞACALULUI
Frederick Forsyth

În curând

EDITURA *'PANGEEA'*

în Suplimentul său literar

vă prezintă

zguduitoarea poveste de dragoste

ATALA

de Francois-Rene de Chateaubriand

S.C.

"Veronique"

S.R.L.

București

vă oferă o gamă largă de confecții textile
în sortimente variate, la prețuri accesibile

Cu

"Veronique"

sunteți
mai
șic !

Sunați la 634.29.90

Fiecare investiţie în publicitate înseamnă o nouă relansare a afacerilor dvs.

Gazeta

Telefax

vă stă la dispoziţie pentru a vă face cunoscuţi
Anunţuri • Reclame • Informaţii economice şi culturale • Week-end magazin

Promptitudine • Seriozitate • Profesionalism

B-dul N. Titulescu nr. 49 - Bucureşti
Telefon/Fax 650.64.60

Editura "PANGEEA"
Director fondator
GHEORGHE PARASCHIVESCU

Redactor şef
TUDOR BĂRAN
Tehnoredactor
ALEXANDRU BEJINARIU
Corector
ELENA BADEA

TIPARUL EXECUTAT
LA S.C. "GEEA" TRADING S.R.L.
Str. Cap. Grigore Marin Nr. 42 - 44
Sector 4 Bucureşti
Tel / Fax 634 29 90

Str. Cap. Grigore Marin nr. 42-44, sect. 4, Bucureşti,
Tel/Fax: 634 29 90

Blake devenise o maşinărie ucigaşă. Sări peste cadavre, împinse mobile devastate, trecu prin flăcări şi când îl văzu, celălalt îl văzu şi el şi se răsuci să tragă. Blake păru că se împiedică când gloanţele i se înfipseră în picioare, dar nimic nu-l mai putea opri acum. Exista ceva în drum, un obstacol oarecare. Blake plonjă prin aer şi omul ţipă în clipa impactului care-l făcu să cadă la podea. Blake îl izbi cu patul armei puternic în cap de nenumărate ori deşi omul murise de mult.

Pret: 1200 lei

ISBN 973 - 96263-1-9